

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 86

Dimecres, 15 de maig de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 57, primera reunió

Í N D E X

Manifestació de condol

per la mort de l'exdiputat Ferran Camps i Vallejo (p. 4)

Declaració institucional

en homenatge als expresos polítics (p. 4)

Projecte de llei

de turisme de Catalunya (tram. 200-00049/06) (p. 4)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre com pensa el Govern garantir una dotació adequada de places policials en els territoris on encara no s'han desplegat els Mossos d'Esquadra (tram. 317-00410/06) (p. 28)

al president de la Generalitat sobre les reformes estructurals que el Govern té previst impulsar fins al finiment de la legislatura (tram. 317-00413/06) (p. 29)

al president de la Generalitat sobre el Projecte de llei de partits polítics del Govern espanyol (tram. 317-00417/06) (p. 31)

al president de la Generalitat sobre la seva opinió de les darreres propostes legislatives anunciades pel Govern de l'Estat (tram. 317-00419/06) (p. 32)

al president de la Generalitat sobre quines actuacions ha fet el Govern durant els últims mesos, pel que fa al Pla hidrològic nacional (tram. 317-00423/06) (p. 33)

al Consell Executiu sobre la reforma laboral proposada pel Govern de l'Estat (tram. 310-00402/06) (p. 34)

al Consell Executiu sobre les actuacions fetes per a reparar els danys causats pels aiguats de l'abril del 2002 a la zona regable del riu Muga (Alt Empordà) (tram. 310-00411/06) (p. 35)

al Consell Executiu sobre la seva participació en la reobertura de l'aeroport de la Seu d'Urgell (Alt Urgell) (tram. 310-00302/06) (p. 36)

al Consell Executiu sobre l'opinió del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la possibilitat d'eliminar els peatges de l'autopista C-32 situats als municipis d'Alella i Vilassar de Dalt (Maresme) (tram. 310-00313/06) (p. 37)

→

al Consell Executiu sobre l'opinió del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la possibilitat de reconvertir l'actual carretera N-II, al pas pel Maresme, en una carretera de comunicació entre municipis (tram. 310-00314/06) (p. 37)

al Consell Executiu sobre l'estat actual del projecte de prolongació de l'autopista A-19 fins a Lloret de Mar - Tossa de Mar (tram. 310-00389/06) (p. 39)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de reparació a les víctimes del franquisme (tram. 300-00923/06) (p. 40)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la planificació i la gestió de les inversions en infraestructures en l'àmbit metropolità (tram. 300-00634/06) (p. 45)

Interpellacions

al Consell Executiu sobre la problemàtica plantejada per la reducció d'efectius policials (tram. 300-00951/06) i sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra, especialment a l'àrea metropolitana (tram. 300-00164/06) (p. 50)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de seguretat ciutadana, especialment pel que fa a l'avançament en el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00953/06) (p. 54)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política universitària i el paper de la universitat (tram. 300-00952/06) (p. 63)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política universitària (tram. 300-00753/06) (retirada) (p. 67)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari (tram. 300-00180/06) (p. 67)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de suport a les famílies (tram. 300-00304/06) (p. 72)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la creació de noves places i equipaments penitenciaris (tram. 300-00646/06) (p. 77)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 57.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, el d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de turisme de Catalunya (tram. 200-00049/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 295).
2. Projecte de Llei de modificació de la Llei 37/1991, del 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, i de regulació de l'atenció especial a adolescents en conflicte social (tram. 200-00050/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 295).
3. Projecte de Llei sobre un torn especial de promoció interna del cos auxiliar administratiu al cos administratiu (tram. 200-00060/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 295).
4. Proposició de Llei de modificació de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i de la Llei 4/1996, del 2 d'abril, de reforma de la Llei 12/1993 (tram. 202-00099/06). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 295).
5. Projecte de Llei per la qual s'introdueix una taxa per la realització dels exàmens i l'obtenció del títol de patró de moto nàutica (tram. 200-00067/06). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC, 292).
6. Proposició de Llei de modificació de la Llei 25/1998, del 31 de desembre, de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro, per la qual es crea l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) (tram. 202-00086/06). Sr. Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de reparació a les víctimes del franquisme (tram. 300-00923/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Interpellació al Consell Executiu sobre la planificació i la gestió de les inversions en infraestructures en l'àmbit metropolità (tram. 300-00634/06). Sr. Josep M. Fàbregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
9. Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica plantejada per la reducció d'efectius policials (tram. 300-00951/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de seguretat ciutadana, especialment pel que fa a l'avançament en el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00953/06). Sr. Rafael Ribó i Massó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació pel procediment d'urgència.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra, especialment a l'àrea metropolitana (tram. 300-00164/06). Sr. David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària i el paper de la universitat (tram. 300-00952/06). Sr. Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària (tram. 300-00753/06). Sr. Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari (tram. 300-00180/06). Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de suport a les famílies (tram. 300-00304/06). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la creació de noves places i equipaments penitenciaris (tram. 300-00646/06). Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment amb relació a l'ocupació (tram. 300-00219/06). Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre el foment de l'autoempresa i l'autoocupació (tram. 300-00639/06). Sra. Alicia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de seguretat ciutadana (tram. 302-00222/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística (tram. 302-00223/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'avaluació del sistema educatiu (tram. 302-00224/06). Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'estrangeria (tram. 302-00225/06). Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús racional dels medicaments (tram. 302-00226/06). Sra. Caterina Mieras i Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la resposta als problemes d'envelliment de la població (tram. 302-00227/06). Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran (tram. 302-00228/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de participació social de la gent gran (tram. 302-00229/06). Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

27. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Prego als senyors diputats i a les senyores que prenguin possessió del seu escó.

Manifestació de condol per la mort de l'exdiputat Ferran Camps i Vallejo

Senyores i senyors diputats, vostès saben que recentment ha sigut traspassat el senyor Ferran Camps i Vallejo, que fou diputat d'aquest Parlament en la primera, segona i tercera legislatures. Els prego un minut de silenci a la seva memòria.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Declaració institucional en homenatge als expresos polítics

En el preàmbul de la Declaració Universal dels Drets Humans es pot llegir: «Considerant que la llibertat, la justícia i la pau al món tenen com a base el reconeixement de la dignitat intrínseca i dels drets iguals i inalienables de tots els membres de la família humana; considerant que el desconeixement i el menyspreu dels drets humans han originat actes de barbàrie ultratjant per a la consciència de la humanitat i s'ha proclamat com a aspiració més elevada de l'home l'adveniment d'un món en què els éssers humans, alliberats del temor i de la misèria gaudeixin de la llibertat de paraula i de la llibertat de creences; considerant essencial que els drets humans siguin protegits per un règim de drets a fi que l'home no es vegi compellit al suprem recurs de la rebel·lió contra la tirania i l'opressió, aquestes consideracions tenen per a la nostra història una significació evident.

»Ja han passat vint-i-cinc anys des que vam iniciar l'actual període democràtic, però el record del que va significar la dictadura en què aquests drets humans eren conculcats en tots els sentits, no pot enterrar-se en

l'oblit. I especialment no poden caure en l'oblit els milers de ciutadans que van comprometre la vida en la lluita per la llibertat. Homes i dones que van patir detenció, tortures i presó, on moltes i molts van veure esmunyir-se la joventut i fins van patir la mateixa mort pel fet de lluitar contra la dictadura franquista.

»Cal contemplar amb orgull, i alhora amb un profund respecte, totes aquestes vides, tots aquests sacrificis, tota aquesta acumulació de dignitat, i cal desenyoyorar com un deute de la memòria històrica aquesta part, a la vegada terrible i heroica, dels nostres annals.

»És per tot això que aquesta cambra, com a representació que és de tot el poble de Catalunya, a proposta de l'Associació Catalana d'Expresos Polítics, ret homenatge a tots els que van patir repressió pel fet de lluitar per les llibertats del nostre poble, pel restabliment de la democràcia i la recuperació de la Generalitat, i des del fons més íntim de les pròpies conviccions, per la consecució d'una societat més justa. Moltes gràcies.»

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies. La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquest matí a la una. S'adverteix que hi han hagut uns errors tipogràfics al Dictamen sobre la Llei de turisme de Catalunya, les rectificacions de les quals han estat distribuïdes a les senyores i els senyors diputats, per la qual cosa es prega que s'eximeixi de la seva lectura.

Passem, per tant, al debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de turisme de Catalunya.

Projecte de llei de turisme de Catalunya (tram. 200-00049/06)

Per presentar-la en aquesta cambra té la paraula l'honorable conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, honorable senyor Antoni Subirà i Claus. Té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyores i senyors diputats, no voldria començar aquesta intervenció, que és la primera, tal com vostè ha dit, senyor president, després del traspass d'en Ferran Camps, sense dedicar-li dues paraules emocionades.

Ell va ser, durant molts anys, portaveu adjunt meu; portaveu adjunt del Grup Parlamentari del qual jo era el portaveu. I els puc assegurar que va ser sempre, sempre, un lleial amic i un lleial patriota. Bé, suposo que, és clar, que serà objecte d'una sessió necrològica, per tant, no cal que digui res més, senyor president, però no volia deixar de dir aquestes quatre paraules referides al bon amic Ferran Camps.

El primer punt de l'ordre del dia, senyor president, que debat aquest ple, culmina, en certa manera –mai res és culminat del tot..., sí, ja hi ha algú que diu que passarà...–, en una tasca legislativa dins de l'àmbit turístic.

Una tasca concretada fins avui en l'aprovació de diversos decrets, d'ordenació i classificació bàsica de les empreses del sector, els establiments i les activitats de caràcter turístic.

Aquesta normativa ha inclòs també disposicions amb rang de llei –aquesta normativa anterior–, d'una importància indubtable per al sector com han estat, per exemple, la Llei sobre disciplina del mercat i defensa dels consumidors i dels usuaris, que té una forta incidència sobre el sector turístic; la Llei de l'estatut del consumidor, també en el mateix sentit; la Llei d'activitats firals, també d'influència i forta sobre el sector turístic, i la Llei sobre centres recreatius turístics.

Aquest conjunt de disposicions havia fet innecessària fins avui l'aprovació d'una llei de turisme de caràcter general. Ara bé, la competència exclusiva amb turisme, que ens atribueix l'article 9.12 de l'Estatut d'autonomia, exclusivitat que, per altra banda, el Tribunal Constitucional ha reforçat amb diferents sentències, així com també l'experiència acumulada i sobretot la voluntat de disposar per part del sector d'una ordenació general del sector amb rang de llei, manifestada aquesta voluntat d'una manera molt explícita pel Congrés de Turisme de Catalunya que tingué lloc a Tarragona el febrer del 2001. Tot això justifica, a bastament, aquesta iniciativa que avui es debatrà i es votarà.

Cal afegir a això el desig del Govern de continuar impulsant el turisme amb nous instruments, i la necessitat de satisfer plenament el principi de reserva de llei en matèria de drets i deures dels usuaris, obligacions de les empreses, inspecció i sanció. Tot això és millor que estigui regulat per llei. Ha d'estar regulat per llei.

Totes aquestes raons són altres justificacions del text que avui debatem. Aquesta Llei constitueix un marc jurídic suficient –creiem– per afrontar el segle que comença, batejat –d'una manera una mica retòrica potser– per l'Organització Mundial de Turisme com el segle del turisme. Un marc que demanarà dels governs, amb ple consens del sector turístic, una planificació i una revisió reglamentària que permetin l'actuació eficaç, tant de l'Administració turística, com la capacitat, com la capacitat d'adequar-se ràpidament al sector, als canvis que es produiran en una activitat tan i tan dinàmica com és la turística.

Es tracta d'una llei que dóna un fonament jurídic propi a l'Administració turística catalana, que recull i refon bona part de les normatives fins ara vigents i que delimita clarament els drets i deures dels subjectes turístics, des de l'usuari turista... Aquesta protecció és molt important per fomentar la seva vinguda, fins els drets i deures de les empreses i de les competències en matèria turística de les diverses administracions catalanes.

És una llei que pretenem, que presentem, millor dit, amb la convicció i la tranquil·litat d'esperit que ens confereix el fet incontrovertible a Catalunya que el turisme rutlla prou bé. Fins i tot podríem dir que brillantment bé. Som una de les grans destinacions turístiques europees, des del punt de vista qualitatiu i des del punt de vista quantitatiu. Des del punt de vista quantitatiu, fins i tot després dels esdeveniments de l'11 de setembre, que van semblar que perjudicarien greument l'activitat

turística i després sembla que la gent s'ha recuperat psicològicament molt més ràpidament del que semblava, deia que, fins i tot després de l'11 de setembre, l'any 2001, que va estar, que va ser en el seu darrer trimestre molt afectat per aquells esdeveniments, Catalunya ha rebut més de 21.000 milions de turistes, prop de 13 dels quals, prop de 13 milions dels quals han sigut turistes estrangers, que van representar uns ingressos de gairebé 9.600 milions d'euros, i totes aquestes quantitats configuren i expliquen un sector turístic que representa al voltant d'un 10% –que és molt important– del nostre producte interior brut.

Som, sens dubte, una de les primeres destinacions a assumir que a més dels avantatges competitiu que ens ofereix la nostra situació geogràfica i el clima privilegiat de què gaudim, que a més a més d'això, cal dur a terme una intensa tasca de creació i perfeccionament, de creació de nous productes turístics i perfeccionament dels existents i de reconversió, en algun cas, de destinacions i productes madurs. Això ho saben els professionals del sector i, ho sabem els responsables de les administracions amb competències sobre el tema.

La bona salut del nostre turisme és mèrit de molta gent de l'Administració turística, òbviament; i, sobretot, és fruit del gran dinamisme i la qualitat dels empresaris del sector turístic català i de tota la gent que treballa en el sector turístic català, format majoritàriament, aquest sector, per empreses petites i mitjanes, fins al punt que el 95% dels nostres establiments hotelers, que només són una part del sector turístic, tenen menys de cinquanta treballadors. Però els altres subsectors del sector turístic tenen encara més participació en la seva activitat d'empreses mitjanes i petites.

Aquest sector, doncs, constituït d'aquesta manera, és un teixit dens i extens, tupit, creador de prosperitat, feina i equilibri territorial. És en aquest sentit un sector estratègic de primera magnitud.

Entre les moltes aportacions de la nova Llei, Llei, vull destacar-ne dues: per primer cop, la nostra normativa turística –per primer cop, aquesta, la nova normativa turística– explícita, amb rang de llei, el deure de tothom i de totes les administracions i entitats de protegir els nostres recursos turístics: paisatge, cultura, etcètera. I atribueix competències turístiques a les administracions locals catalanes, d'acord amb un esperit descentralitzador, que, ultra reconèixer la tasca duta a terme, fins ara, per patronats provincials, consells comarcals i municipis, pretén establir un marc de relacions que permeti un règim de responsabilitats compartides, a més d'afavorir la col·laboració i la cooperació entre tots els nivells administratius.

Aquesta Llei, com totes, ha de guanyar caràcter i definició a mesura que se'n faci el desplegament normatiu corresponent, en aspectes tan transcendents, en aquest cas, com els que acabo d'esmentar, i que s'elabori el Pla territorial sectorial del turisme a Catalunya, la declaració de municipis turístics i la de comarques i altres àrees d'interès turístic. Fixin-se fins a quin punt és important la tasca de desplegament –que ha de ser reglamentari, evidentment– que s'haurà de fer després de l'aprovació d'aquesta Llei.

La lectura atenta de la Llei permet trobar-hi tots aquests aspectes clarament tractats, i estic segur que la seva aprovació obrirà una nova i fructífera etapa per al nostre sector turístic. Tanmateix, la Llei implica la presentació d'un ulterior projecte de llei de creació d'una nova agència de turisme de Catalunya, que ha de ser una peça important de l'Administració turística catalana, renovada, i un instrument per desenvolupar les tasques de promoció de la nostra oferta turística.

La Llei que avui es debatrà en aquest Parlament ha obtingut el consens de la major part del sector. La Llei s'ha debatut amb prop d'un centenar d'entitats i institucions del sector turístic, la majoria de les quals hi han aportat suggeriments i observacions que han estat recollides en el seu text. De manera que podem dir que entre el primer avantprojecte i el projecte definitiu que va arribar en aquest Parlament hi ha hagut, hi va haver modificacions notables i transcendents que han satisfet gairebé tothom en el sector; molt especialment, recull aportacions de l'Associació de Municipis i de la Federació de Municipis, tot i que aquesta darrera, aquesta última, per raons que m'imagino i no comparteixo, malgrat que són perfectament legítimes, se n'ha desmarcat a darrera hora. Malgrat això, les seves aportacions, les de la Federació hi són, a la Llei.

Per acabar, vull remarcar l'aportació del Grup Popular que ha demostrat una generosa voluntat negociadora al servei de la seva visió dels interessos del sector turístic de Catalunya, i que ens ha permès, sens dubte, tirar endavant un instrument jurídic que serà bo per al futur d'aquest sector.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Hi han dues esmenes a la totalitat en aquest Projecte de llei. Per defensar la primera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per a nosaltres i per a molta més gent, és una evidència que el Consell Executiu no ha tingut mai una política de turisme, i des de sempre pensem que ha dimitit de tal responsabilitat, deixant-la a la discrecionalitat dels poders econòmics i corporativistes del sector.

També, per a nosaltres i per a molta més gent, aquesta Llei és un simulacre, una aparença de política turista. No ens satisfà aquesta situació, i sobre això sempre hem manifestat el nostre més profund desacord, i ara, amb més motiu, en el tràmit d'aquesta Llei, buidada d'elements renovadors i plena d'arcaïsmes, on la política sembla relogada en els poders i interessos corporativistes de l'economia del sector.

El senyor conseller ens deia fa un moment: «Aquesta Llei està consensuada amb el sector.» Però, malauradament, resulta que sortirà aprovada per la mínima, per un

vot, on es desprèn que la generositat amb els corporativistes ha sigut més gran que no amb les forces polítiques, amb tres forces polítiques d'aquesta cambra.

I dic, a més, que no tots els interessos del sector són corporativistes, són els que ho són –tautologia. Això explica aquesta *cicatería* en la política, que, des de les altures, no s'hagi volgut admetre cap esmena que pogués ésser vista com una interferència dels agremiats interessos corporatius.

El meu Grup ha presentat a la vora de cent esmenes: tan sols se n'han agafat sis, que jo qualificaria, castíssimament, esmenes *calderilla*. I dic «esmenes *calderilla*» perquè, com que són meves, algunes d'aquestes les vull qualificar com vulgui, i és que el text normatiu no podia distanciar-se dels grans poders econòmics, forans i propis, que, fins ara, han aconseguit «rellogar» una part del nostre Govern. O sigui, una llei d'aquesta importància tindrà solament el recolzament de l'arc governamental.

Senyories, són dos els elements que tenim en contra, nosaltres, Iniciativa per Catalunya Verds. Catalunya és una formidable potència turística, d'un costat; i, d'altra part, els enormes fluxos turístics en tot el món. Així les coses, a aquest plat de rica mel hi han vingut més de cent mil mosques, que no són pas els turistes, sinó els forts interessos de les cadenes internacionals i nacionals.

I tenim el següent quadre arreu del món. Des de 1950, el nombre d'arribada de turistes convencionals a qualsevol indret ha augmentat gairebé vint-i-vuit vegades, arribant als 700 milions, l'any 2000. S'espera que el 2020, que està aquí al costat, la xifra es dupliqui i sigui de 1.600 milions de turistes, diguem-ne, convencionals.

Doncs, bé, en aquest sucós plat de rica mel hi ha Catalunya com a sisena potència del turisme mundial. Amb una certa curiositat, aquesta activitat econòmica tan important es realitza en un escenari de gran vulnerabilitat, en tant que el nostre territori és molt petit. Una contradicció que hem de resoldre els poders públics perquè els interessos agremiats, per la seva lògica –per la seva lògica–, no ho faran mai.

Per això, allò que convé als interessos del poder econòmic és un simulacre de mesures de política turística per tal de controlar un formidable mercat, que, tendencialment, s'anirà incrementant, també com a expressió, entre d'altres, del creixement de les noves tecnologies de la informació, dels sistemes globals de distribució i les xarxes de reserva per ordinador.

Qualsevol decisió de racionalitzar, per insignificant i modesta i austera que pugui ser, és vista pels agremiats interessos corporatius com una interferència intolerable. Per això el sotmetiment i la reverència del Departament de Turisme amb relació a aquells interessos, on no hi ha, perquè no pot haver-hi, cap model propi de turisme, on no hi caben compatibilitats amb el medi ambient, on no hi caben dissenys i controls democràtics, allò que compta és donar satisfacció i màniga ampla al poder econòmic. I aquest és el resultat d'una llei que apareix consociada amb aquests interessos.

Així, doncs, esperem, en definitiva, que aquest simulacre retorni al seu lloc d'origen, i que nous escrivans

redactin un nou text, i, si és possible, amb l'assumpció del major cabdal d'esmenes que hem presentat.

Els nostres raonaments, els nostres raonats motius són els següents: primer, el caràcter desfasat i arcaic d'aquest document. Segon, la seva inhibició més absoluta amb relació al medi ambient. Tercer, l'absència de control democràtic sobre els organismes de gestió. Quart, la manca de relació entre turisme i cultura. Cinquè, aquesta Llei no disposa de cap pla financer per portar a bon terme aquella part de la política de turisme que correspon als poders públics. Senyora replicant, he dit: «Aquella part de turisme que correspon als poders públics.» No tot, «aquella part». I no són qüestions menors.

Com es pot veure, són elements que afecten el que podríem anomenar el caràcter orgànic del Projecte de Llei que estem discutint. Sobre el caràcter orgànic d'aquest document: no és de rebut que Catalunya, molt sovint avantguarda de reformes i innovacions, pugui ser receptora d'una llei com aquesta. Perquè no altera el model, encara vigent, de fa molts anys, que consagra la coneguda anarquia que, en gran mesura, ha fet molt de mal a una part molt considerable del nostre territori.

És sabut que, amb millor o pitjor fortuna, es pot parlar d'un model català de relacions laborals; que, amb una certa propietat, es pot parlar d'un model català d'ensenyament o de sanitat, tot això manifestament millorable i corregible, és cert; però, de cap de les maneres, es pot parlar –i ningú ho ha fet– de model català de turisme, d'allò que correspon fer a les institucions i al Departament, a la política, en definitiva. I la veritat és que tampoc hi ha un model de turisme, diguem-ne, espanyol, perquè el que realment existeix és la més absurda fotocòpia d'allò que passa a una gran part de la resta del món. Així les coses, la legítima i obligada competitivitat no s'estableix sobre paràmetres de diferència del que som nosaltres, d'oferir quelcom de divers, per part nostra, i en maneres diferents. El que sí que tenim és un contramodel, considerar el territori i el patrimoni com quelcom amb una capacitat sense límits i usar el preu que sigui. Aquest és el contramodel. Més encara, sense considerar quant costa la utilització intensiva al servei de la satisfacció, lògicament, dels nostres visitants. Un contramodel –ho afirmo– que significa que es concreta perquè aquesta utilització intensiva posa en crisi la sostenibilitat del territori en tant que corpus del fet turístic. I, si el territori se'n degrada, quin atractiu tindrà el nostre territori per als nostres clients, per als nostres visitants d'aquí a uns anys vista?

Segon. És desgraciadament normal que en aquest context, d'agremiats interessos corporatius, les allaus turístiques tinguin, amb una freqüència preocupant, un comportament inescrupolós amb relació al medi ambient. Afegit, també, al nostre no menys intolerable. No és essencialment que aquests comportaments siguin ontològicament de poc civisme, que també, sinó el contramodel que ho permet i, àdhuc, ho justifica.

Doncs, bé, un és la compatibilitat entre activitats turístiques i defensa del medi ambient que tenim. Perdoni'n, de l'únic medi ambient que tenim, perquè no en tenim un altre, curt i ras. El que tenim en el Projecte de Llei

–ho afirmo– són quatre jaculatories descriptives per intentar respondre al què diran. Per això l'ecotaxa –per cert, el meu Grup la defensa no acompanyat per ningú, en aquest Parlament, però això ja ho parlarem després– està considerada com una blasfèmia pels agremiats, intolerable per la no menys agremiada majoria governamental.

La pregunta és: per què l'ecotaxa és vilipendiada aquí i, a França, la *taxe de séjour* està normalitzada, tot i ser més cara econòmicament? «Espanya és diferent», va dir aquell bon senyor d'antany.

Per cert, parlant de l'ecotaxa, me'n faig creus quant a les recents declaracions d'un homicida potencial, un tal Pablo Piñero, president de Soltour, que afirma en un acte públic a Palma de Mallorca que o s'ha de treure el president Antich, per a l'ecotaxa... –cosa que em sembla molt bé, perquè, bé, és un fet constitucional, hi votem en contra i «adéu, Andreu», molt bé–, que s'ha de treure el president Antich o s'ha de matar el conseller Alomar –sic–, que em fa venir al cap determinades pràctiques de pistolers, a Barcelona, els anys vint del segle passat.

Les preguntes són: és que el tal Piñero és una persona representativa del sector, atès que ell és el president d'una entitat empresarial, atès que, com diu el corresponal, va ser animat per la concurrència empresarial nombrosa. I és amb aquest paio i amb aquesta tipologia de persones amb qui ens juguem els quartos? Afortunadament, no, però hi són, també.

En definitiva, aquest simulacre de Llei no estableix cap pacte entre activitats turístiques i medi ambient, sinó una espectacular manca de normes i de regles de comportament que, des d'una òptica racional –no dic progressista per no alarmar ningú–, sembla intolerable i sobretot no sostenible, perquè el nostre territori, la principal matèria primera que és el nostre territori, corre els riscos de la no sostenibilitat mediambiental; la gallina dels ous d'or es va consumint.

Tercer. Aquest simulacre de Llei manté l'absència de control democràtic que ha existit fins ara. S'apostarà, d'aquí a un temps, pel placebo de l'Agència de Turisme, en substitució de Turisme de Catalunya, un pati de *monipodio* que ha estat xuclant diners i diners de l'erari públic, tot un imperi de corrupció. I és sabut que el fons de la qüestió no està en la cleptocràcia compulsiva de determinats particulars i les seves hipotètiques vinculacions a xarxes politicoinstitucionals, sinó en l'absència de mecanismes de vigilància de control, perquè, si tot això és impúdic, el més preocupant és l'organització explícita d'aquesta xarxa política, administrativa i financera. I ara, Consorci de Turisme es dirà Agència de Turisme, o sigui –és una forma de parlar–, el senyor Antoni a partir d'ara es dirà Antonet, però continuarà sent el mateix caràcter ontològic del senyor Antonio. Això de «senyor Antonio» –puc dir «Pere» o «Joan»– és una expressió castissa.

El meu Grup vol cridar l'atenció sobre una qüestió singular. La Generalitat compta amb una cartografia institucional molt rellevant, tenim instituts a dojo, àdhuc per a les coses més insignificatives i més insignificants, unes estan justificades, d'altres no, tenim una important

arquitectura institucional però per a la gran temàtica del turisme res de res; alguna explicació tindrà. Resulta que la majoria parlamentària es nega rotundament que hi hagi un institut de turisme en un escenari que representa el 13% del producte interior brut; ara, el Consorci pot renéixer de les seves cendres amb el nom de l'Agència, per no infondre sospites, diria jo.

Tampoc ens agrada estar en solitari reivindicant la millora dels controls de l'antic Institut, però no tenim més remei que, després de la curiosa biografia del Consorci, tornar a plantejar l'existència de l'Institut. No ostentem la manca de bones companyies, en aquest sentit, sinó la ferma aposta que fem nosaltres pels necessaris controls en les societats democràtiques.

Quart. Quina mínima vinculació existeix entre activitats turístiques i culturals? Cap.

Cinquè –vaig agafant *carrerrilla*, perquè veig que el llum està vermell–. No apareix enlloc, i per tant, és una decisió intencionadament volguda, la inexistència d'un pla financer per posar en marxa un conjunt de mesures polítiques turístiques. La raó és clara: tota la capacitat de govern estarà en mans dels més forts del sector, dels grans interessos de les multinacionals.

En definitiva, senyories, una breu i obligada síntesi. Estem amb la reincidència d'un tipus d'economia turística que ha entrat definitivament en crisi, ens trobem davant d'una separació entre turisme i medi ambient, d'una escissió entre els objectius de l'Agenda 21 i del Programa per a la sostenibilitat, aprovat el 1992, durant la Conferència de Nacions Unides, sobre medi ambient i desenvolupament a Rio de Janeiro. Tot això en portes de la Cimera mundial sobre desenvolupament i turisme.

Senyories, és realment sorprenent que, amb aquesta Llei a la mà, no vegem cap característica que pugui identificar Barcelona, la nostra Barcelona, la gran capital de Catalunya com a ciutat turística. Així, doncs, tenim la perla de la corona, òrfena de definició turística. La raó és aquesta: s'ha pensat en el model tradicional, ja arcaic, que definitivament està en crisi. No s'ha tingut en compte la realitat cultural de la nostra capital, la seva força d'atracció de masses, precisament en un any de tanta importància com aquest, d'homenatge al mestre Gaudí. I és que aquesta Llei, confrontada al medi ambient, apareix al marge del gran teixit cultural de Catalunya, el que mostra, a més a més, la negligència espectacular del Departament de Cultura.

Per aquestes...

El president

Senyor diputat, ja ha passat la frontera del que tenia assignat.

El Sr. López Bulla

Doncs, moltes gràcies per la seva benvolença, que hauria de ser imitada per molta més gent, li agraeixo aquest gest.

I per aquestes poderoses raons, demanem el retorn d'aquesta Llei al seu lloc d'origen.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i per defensar també l'esmena a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em correspon, en nom del meu Grup, defensar l'esmena a la totalitat del Projecte de llei de turisme que acaba de presentar l'honorable conseller, i ho faré argumentant les que són, a parer nostre, les dues raons centrals, una de forma i l'altra de fons.

La primera. És el convenciment del nostre Grup, avalat pel nostre capteniment en aquesta cambra, que les lleis sectorials requereixen, o si ho prefereixen és convenient, que gaudeixin del màxim recolzament possible. Quan el nostre Grup va presentar l'esmena a la totalitat, confiava, com en altres ocasions, que durant el procés de negociació en ponència trobaria raons i arguments suficients en els canvis que es produïssin en el text i en l'esperit del projecte que permetessin –i ho repeteixo–, com en moltes altres ocasions, retirar l'esmena a la totalitat. No és que no hagi estat possible, és que explícitament no han volgut ni tan sols explorar la possibilitat d'acords.

La segona raó que els exposaré és que, a parer nostre, la Llei que avui ens presenta el Govern no resol els reptes ni dona resposta a les necessitats del turisme de Catalunya ni a les seves administracions, tant les públiques com les privades; i diré més, en alguns casos encara complica més l'actual situació i en altres aspectes encara hi afegeix problemes.

Comencem per les raons de procediment: la conveniència del consens, que el nostre Grup vol reiterar públicament i que ja va traslladar a l'il·lustre ponent del Grup de la majoria en l'inici del tràmit parlamentari de la nostra Proposició de llei de turisme, en què vam manifestar la predisposició a retirar la iniciativa en benefici d'un procés més consensuat; consens que, posteriorment, vam reiterar al director general de Turisme quan vam conèixer el Projecte de llei.

Permeti, senyor president, ara que els parlo de la nostra Proposició de llei de turisme, que aprofiti per manifestar davant d'aquesta cambra les disculpes i el disgust del meu Grup i el meu propi, perquè el text que finalment vam presentar no es corresponia amb el text que finalment havíem elaborat, que, al marge de no repetir algun article, conté diferències en el conjunt i una redacció més pròpia, més enllà de les coincidències volgudes amb altres disposicions legals. Va ser conseqüència d'un lamentable error, del qual en vull ser l'únic responsable. M'hauran de permetre, però, que rebutgi les acusacions de desconsideració que se'm van fer en aquesta cambra, perquè no són justes, i que posi de manifest que mai trobaran en mi ni en el meu Grup res que suposi desconsideració amb aquesta institució, i que parlant de còpies els recordi que no hi ha res que emmascarar més que una paella bruta, que suficients exemples n'han sortit i coneixem.

També lamento que els problemes de forma en el nostre text els hagués servit d'excusa, a uns més que als altres, per no haver entrat en el fons dels temes i en el debat sobre el model turístic, cosa que no dubto que al llarg d'aquesta sessió confio que sí farem, especialment aquests grups parlamentaris que disposem, com es pot observar a través de les esmenes, de projecte i de model turístic per a Catalunya.

Continuo amb l'exposició. Per què aquesta insistència en el consens? Primer, perquè entenem que és convenient que el desenvolupament legislatiu a Catalunya es realitzi de manera que, a més a més de ser útil als ciutadans i sectors a qui s'adreça, ho sigui per a les diferents majories de govern que el poble de Catalunya vagi determinant a les urnes. En la meua experiència parlamentària, en les diferents lleis en què he tingut l'honor de ser ponent en nom del meu Grup fins avui, la disponibilitat de la majoria, en la recerca de consens, ha estat la norma més enllà de les preferències respecte del grup o grups parlamentaris que en cada moment realitzaven la majoria d'aportacions, i per a confirmar-ho em remeto al resultat de les votacions que ha realitzat aquesta cambra en les lleis que ha aprovat.

Em sorprèn l'actitud de vostès, perquè ens consta que, almenys en el moment de redactar el seu programa electoral, a aquest tema de la necessitat d'acords li donaven força importància, ja que com diuen en el seu programa electoral, a la pàgina 115, dins de l'apartat de normativa referit a turisme, diuen: «Promourem, durant el primer any de la propera legislatura, la creació d'una comissió de turisme en el Parlament» –no l'han constituït– «i, previ consens amb els sectors, sotmetrem a la cambra un projecte de llei de turisme de Catalunya.» En què ha quedat aquest compromís? Pel que hem vist, en el tràmit de llei en el Parlament, a les antípodes del que diuen en el seu programa electoral.

Segon. Perquè és millor per a les finalitats que persegueix la llei, i les necessitats del conjunt del sector, públic i privat, que la llei sigui aprovada amb el màxim suport parlamentari.

Deia, en una conferència que vaig assistir, que donava el doctor Ramon Arcarons i Simon, professor de dret turístic i política turística de la Universitat de Barcelona, respecte de la valoració del Projecte de llei de turisme, i que es feia amb motiu d'unes jornades convocades per la Federació de Municipis de Catalunya, deia el doctor: «Catalunya tindrà també la seva llei de turisme. Per la importància que té el turisme en el nostre país, seria molt important que aquest camí el poguéssim fer plegats, ja que si quelcom és substancial en el turisme d'avui en dia és que és cosa de tots, i, si no és així, difícilment podrem parlar d'un turisme sostenible.» El nostre Grup manifesta el més absolut acord amb aquestes expressions formulades pel doctor Ramon Arcarons.

Nosaltres afegim que, avui, a Catalunya una llei que compti amb l'oposició del que representem els grups parlamentaris de Socialistes per Catalunya - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds és una llei que neix morta, que difícilment gaudirà de la credibilitat necessària al marge del que pugui representar en els vots populars que uns i altres representem.

Tercer. Perquè entenem que més participació i contrast d'opinions contribueix a la millora del projecte. I ara ens hauríem de preguntar, per què? Què està passant? Què ha canviat darrerament que faci possible i explicable el canvi d'actitud de la majoria? Només se m'ocorren dues respostes, primera, que qui fixa les condicions de les negociacions és el Grup Popular, i que aquestes consisteixen, en aquest cas concret, a imposar l'exclusivitat en els acords, amb el doble propòsit d'intentar capitalitzar de manera exclusiva la llei davant del sector i de pretendre demonitzar la resta de grups davant del sector i de l'opinió pública. I/o segona possibilitat, que estiguem davant del model de govern Mas, del senyor Mas, que es caracteritza per prioritzar els acords únicament i exclusivament amb el Partit Popular, amb la intenció de garantir-se el Govern actual i d'establir les bases per al seu futur projecte electoral, que passarà, sembla, pel recolzament mutu amb el PP amb un únic projecte per a Catalunya.

Pel que he dit fins ara, si afegim que el nostre Grup a part de l'esmena a la totalitat ha presentat 153 esmenes al text articulat, de les quals pràcticament no s'ha acceptat res, entendran que mantinguem l'esmena a la totalitat.

Respecte de la insuficiència de la Projecte de llei. Primer, aquest Projecte de llei es limita quasi exclusivament a la recopilació de l'actual normativa turística, ordenada en forma de llei, aporta poc de nou i conté importants omissions.

Segon. Aquest Projecte de llei no resol els reptes que tenen plantejats, a parer nostre, tant el sector públic com el privat.

Tercer. El Projecte de llei expressa de manera rotunda la manca de projecte turístic del Govern i s'acomoda en la presumpció que els problemes que té el sector ja els resoldrà ell sol o el resoldrà el mateix mercat.

Quart. No podem acceptar que, quan el Govern es decideix per fi regular els municipis turístics i especialment quan se'ls encomana noves responsabilitats, no es resolguin els greus problemes de finançament que alguns tenen i es limiti a suggerir que es resolgui a partir de nous tributs municipals. Per a aquest viatge no calen alforges, i dit de passada, i si m'ho permeten, tampoc vostès ni aquesta llei.

Recordem quin era el seu compromís electoral respecte dels municipis turístics? Diuen, en la pàgina 115 del seu programa electoral: «Desenvoluparem reglamentàriament la llei municipal i de règim local de Catalunya pel que fa al règim municipal especial dels municipis turístics i aplicarem mesures per a solucionar amb eficàcia els problemes, la problemàtica originada per la manca de finançament dels esmentats municipis turístics, modificant la llei d'hisendes locals». En què ha quedat tot això?

(Remor de veus.)

El president

Perdó, prego que continuïn la seva tasca.

El Sr. Clofent i Rosique

En què ha quedat aquest compromís electoral de resoldre el tema de finançament dels municipis turístics?

Perquè el Projecte el que ens diu, en l'article 20.2, és que, d'acord amb el que estableix la legislació de finances locals, els municipis turístics poden establir tributs o recàrrecs específics. Com poden veure, és una forma força original de donar compliment al compromís electoral.

Però en què quedem? Tenen o no tenen problema de finançament, els municipis turístics? A través d'aquest Projecte de Llei s'incrementen o no les actuals responsabilitats i competències, i, per tant, s'incrementen les despeses dels municipis turístics? La Federació de Municipis de Catalunya, com ja ha recordat el conseller, va dir no a aquest Projecte de Llei, la Federació de Municipis de Catalunya diu que no accepta més competències sense recursos, i nosaltres fem nostra la seva posició. I recordin que la insistència a resoldre el finançament dels municipis no és sols del món local, o del nostre Grup o d'altres grups parlamentaris, que ho és també, i de manera molt significativa, com podem llegir a les conclusions del Congrés de Turisme, del mateix sector empresarial.

Cinquè. La Llei no preveu cap via de finançament de les noves actuacions que ha de fer l'Administració de la Generalitat, i si algun aspecte bo té el projecte, la seva aplicació requerirà de molts nous recursos. Vist el tractament pressupostari que el Govern dona al turisme de Catalunya, intuïm, ens atrevim a pronosticar, que no tenen gaire voluntat de desenvolupar la Llei.

Sisè. Malgrat que fa vint-i-dos anys de govern de Convergència i Unió, serem quasi la darrera comunitat autònoma d'importància turística a disposar d'una llei de turisme, i creiem que temps n'hem tingut de sobres, per pensar com volem governar el turisme de Catalunya. Malgrat això, aquest Projecte de Llei conté importants oblits.

Fem-ne un breu repàs: no conté previsions d'un arbitratge especial per al turisme; cap referència a la necessitat de lluitar contra el turisme sexual, especialment l'adreçat als infants –d'aquest tema n'hem sentit parlar molt en ocasió de la recent reunió a Santander de ministres de turisme de la Unió Europea; no és concreta ni quantifica la compatibilitat entre l'activitat agrària i la modalitat casa de pagès; no preveu la creació del cos d'inspectors de turisme, ni tan sols la potenciació de la inspecció, quan és, aquesta, una de les mesures més eficaces per a la qualitat i per evitar la mala imatge; no fa cap planteig de caràcter estratègic del sector turístic per a l'economia catalana; enlloc es desenvolupen els criteris de sostenibilitat; enlloc del Projecte apareix el caràcter protagonista del municipi en matèria turística; no preveu la realització d'una auditoria dels recursos i dels espais turístics; cal que la Llei prevegi l'avaluació anual del compliment de les previsions que fa i el desenvolupament d'aquesta davant d'aquest Parlament; cal que la planificació tingui determinat el temps de vigència; cal una nova classificació dels municipis turístics, en el model de Catalunya producte turístic tots els municipis són potencialment turístics, i en el model que vostès dibuixen, també; cal desenvolupar un model de convenis per a la compensació financera amb els municipis; s'han de regular de manera específica els allotjaments d'aprofitament per torns; cal incorporar a la

Llei tot el referent a turisme juvenil; en la regulació dels càmpings cal regular els *bungalows* per tal de sotmetre'ls a la concessió administrativa i impedir les cessions o transmissions d'aquests per part del titular; cal incorporar l'oferta turística d'albergs i les cases de colònies; cal crear un registre general d'empreses i establiments, i també de professions turístiques; el Projecte de Llei ignora el turisme d'esport i aventura.

I, per acabar, l'oblit més significatiu: què passa amb el model d'administració turística de la Generalitat de Catalunya? Deuen estar-ne molt contents i cofois, i considerar que en tenen prou amb l'actual Consorci, que deuen considerar que és un exemple d'eficàcia i de correcció en la gestió. Com pensen convèncer aquesta cambra i el conjunt del sector que no han tingut temps d'incorporar al Projecte de Llei la creació i regulació de l'Agència Catalana de Turisme, que, imaginativament i diferenciadorament, vostès en una esmena anomenaran «Agència Catalunya Turisme»? Han transaccionat amb el PP una esmena que demanava que s'havia de presentar en sis mesos una nova llei que reguli l'Agència, i vostès, que són molt diligents, després de vint-i-dos anys de govern, diuen que ho faran en un mes, però no han estat a temps d'incorporar-ho al Projecte de Llei, i, per tant, la primera llei de turisme de Catalunya no regularà l'administració turística de la Generalitat.

A tots aquests darrers punts d'oblits i mancances hi troben resposta les nostres esmenes, i que vostès no han volgut entrar ni a considerar. El nostre Grup ha manifestat el desacord amb el Projecte de Llei amb la presentació de l'esmena a la totalitat i ha manifestat la nostra voluntat d'entesa al llarg de 153 esmenes que vostès han decidit ignorar. No ens queda més remei per dir que anunciar que el nostre Grup no pot sentir com a propi el text que avui votarem, i vostès així ho han volgut. Per tot l'exposat, senyor president, demanem la retirada del text.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar ara el seu posicionament, té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Pere Vigo? No hi ha torn en contra, sinó torn de posicionament.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo crec que explicar aquesta Llei sense explicar la història de com ha entrat a tràmit aquesta Llei seria molt poc clarificador, sobretot per part de la gent que ens escolta, perquè aquesta Llei, en un sector estratègic i vital econòmicament per al país, com és el turisme, amb un 13% del producte interior brut, que fa molt temps que es reclama des dels grups de l'oposició i des de tots els àmbits, i especialment des del sector, respon jo diria que més a una necessitat política que no a una voluntat real d'intentar determinar una eina útil que ajudi el sector a tirar endavant, perquè si nosaltres no havíem presentat una esmena a la totalitat, bàsicament, era per visualitzar que, inicialment, estàvem disposats,

en una llei tan important, tan important per al país –ho torno a dir, un sector estratègic–, a intentar arribar a algun tipus d'acord, i no se'ns dirà que no ho hem intentat altres vegades, amb la Llei d'urbanisme es va poder fer, una llei que entenem bàsica per al reordenament del territori, i, per tant, la nostra intenció inicial era poder ajudar a fer una llei en un tema que no és de partit i que és un tema que és de país.

Però, és clar, si alguna cosa ha visualitzat, ha constatat, aquesta Llei, és que qui té el cul llogat no seu quan vol, i, evidentment, aquí la intervenció..., i per això els vull felicitar, al Partit Popular, que ha set el que ha determinat aquesta Llei, ha set la peça fonamental que es pogués tirar endavant, perquè quan s'ha arribat al tràmit parlamentari ja ho tenien tot pactat i, per tant, els altres allà anàvem a fer de comparsa, i, per tant, d'aquí es demostra que no acceptar les esmenes, cap de les esmenes, més de tres-cents esmenes, que hi havien de l'oposició, evidentment una cosa que no havia passat mai amb cap llei, doncs, el que visualitza, i el que constata, i el que científicament es pot demostrar, és que aquesta Llei estava pactada, estava pactada, fins i tot, a les seves esmenes que s'havien presentat, el fet que al cap de sis mesos presentés una nova llei per poder sanejar tot el que és el Consorci de Turisme, etcètera, etcètera.

Per tant, aquí ja hi havia un posicionament, d'entrada, polític, jo diria que, fins i tot, en aspectes que no tenien res a veure amb la utilitat, perquè, com s'ha dit aquí, és cert, aquesta és una llei antiquada, és una llei que el que fa és recollir tota la normativa del sector i fer-ne una llei descafeïnada que no accepta els reptes de futur que té el turisme en el nostre país: no es parla ni de sostenibilitat, no parla de les dotacions pressupostàries. Com podem fer turisme si no tenim pressupost?, etcètera, etcètera.

L'actual proposta d'Avantprojecte de llei de turisme a Catalunya ja respon, inicialment, a les peticions parlamentàries de diferents grups que hem vingut demanant durant temps. Vull dir, això ve de les competències estatutàries exclusives que tenim en l'article 9.12 de l'Estatut, quan encara estaven pendents de resolució en rang de llei.

Fins ara, el principal argument del Govern per a justificar el no desenvolupament d'aquesta Llei havia estat la regulació efectiva que proporcionaven altres lleis de caràcter sectorial més general, com era l'Estatut del consumidor, les activitats firals, etcètera, etcètera. Això, juntament amb diferents disposicions reglamentàries, que afectaven principalment les activitats empresarials i professionals de tipus turístic..., el corpus legal que havia fet necessària la legislació específicament turística, amb excepció de la Llei de centres recreatius turístics.

La legislació autonòmica de l'activitat turística que s'havia reclamat al Parlament des de diferents grups polítics i el sector sembla que hauria d'haver donat resposta a un seguit de mancances que s'han anat detectant al llarg del temps i que jo crec que el mateix sector reclamava. Primer, la manca d'un sistema ordinador d'una política de promoció turística adaptada a les noves tendències del sector i a les pràctiques d'èxit adop-

tades en altres indrets; després, hi havia la necessitat d'establir un marc sobre l'impacte territorial de l'activitat turística en les noves tendències del sector i amb igualtat a les que s'estaven practicant en altres llocs on ja es legislava, a Balears, a València, fins i tot a Andalusia; després, la introducció d'un sistema de disciplina, regulador, inspeccionador, sancionador; la competència de les activitats professionals d'un sector que té una evident tendència a sobreactuar en aquest camp; després, la urgència a redefinir el concepte i els mitjans materials dels municipis turístics; després hi havia la necessitat de crear un nou instrument de promoció turística que recollís el millor de l'actual turisme de Catalunya, però que li permetés superar l'ombra que ha planat sobre el passat d'aquest organisme –ja n'ha fet esment el senyor López Bulla, i crec que tots som conscients de què ha representat aquest organisme per la manca de transparència i per la sospita permanent que ha planat sobre el seu desenvolupament.

Amb totes aquestes prioritats del contingut material de la Llei, malgrat algunes aportacions destacades..., es queda clarament curt, fins al punt d'haver estat qualificat en cercles del sector com una llei i un manifest d'intencions, una llei descafeïnada i una llei que pretenia això, pretenia passar a la història a efectes comptables, acabar la legislatura i poder dir: «Hem fet tantes lleis, i una d'aquestes ha estat la de turisme», però que això serà una eina que permetrà als municipis, al sector, als privats, excepte a alguns, desenvolupar d'una manera útil i eficaç un fet tan evident, essencial i estratègic com el fet turístic, jo crec que ens equivoquem. Aquesta és una llei que té un caràcter que es podria traslladar concretament a qualsevol altre país. Per tant, no és una llei de Catalunya, és una llei turística d'una manera genèrica, i és una llei reglamentista en alguns aspectes, però evidentment laxa en d'altres, que després, quan parlem de les esmenes, ja en farem esment.

L'oportunitat política de la Llei..., es podria dir que entre els elements que poden haver influït en la decisió de tirar endavant aquesta normativa destaca l'evident context de bonança del sector després de diverses temporades excel·lents. Jo..., aquest clima de tranquil·litat, i les conclusions del II Congrés de Turisme a Catalunya, el febrer del 2001, cinquanta anys després del primer, de les quals l'Avantprojecte que es feia de la Llei, tot i declarar-se'n hereu directe i del preàmbul, sembla oblidar-se'n sovint... Ara bé, el context actual de recessió mundial, i singularment en l'àmbit de l'activitat turística, com es posava de manifest en el darrer informe del gener del 2002 de l'Organització Mundial de Turisme, introdueix elements nous que potser s'haurien de tenir en compte en l'elaboració definitiva de la Llei.

L'oportunitat política d'exercir la iniciativa legislativa en l'àmbit del turisme en aquest moment és possible que també tingui a veure amb un recent desenvolupament de les irregularitats econòmiques al voltant del turisme a Catalunya, i a ningú se li escapa que aquest ha set un fet essencial a l'hora d'intentar clarificar, sanejar i transparentar aquest sector.

Potser la principal conclusió que emana de la lectura d'aquesta Llei és la seva buidor de continguts reals, atès que té un caràcter més de manifest que no pas de llei,

en el sentit que ha de tenir, aquesta, com a text que ordena, regula i condueix cap a uns objectius políticament definits un sector o matèria determinada. Així és possible que algun dia el text, si conserva el seu estat actual, esdevingui una referència en les bibliografies de dret com a llei que pràcticament no intervé en cap matèria i proposa el seu desenvolupament als reglaments –fins a vint-i-dues matèries s'han remès a futurs desplegaments reglamentaris. El seu caràcter merament enumeratiu es posa de manifest especialment en els elements que construeixen tant el nucli de l'actual dinàmica del sector: concurrència i tipus d'empreses, tipologies de serveis turístics, etcètera, i aquesta indefinició contrasta, però, amb el detallat tractament que s'ha donat a algunes matèries que integren el bloc del que podríem anomenar «política administrativa», especialment els títols d'inspecció i sancions, necessàries, evidentment, però que no constitueixen el nucli central del turisme. Aquí parlariem –perquè veig que s'està acabant el temps, si de cas a les esmenes en parlarem més– (*s'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de la manca de transversalitat, de la manca d'eficàcia pressupostària, del fet que no hi ha una marca pròpia, o que no es determina la singularitat de les marques escampades pel territori, etcètera.

Jo crec que les mancances de la Llei són evidents, és una llei que neix antiga, com he dit abans, i que, per tant, nosaltres votarem, vista que aquesta voluntat negociadora que teníem al principi ha quedat sotmesa a aquest dictat de la política partidària que s'ha tingut, doncs, ens veurem obligats a votar a favor de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, la il·lustre diputada la senyora Carina Mejías. (*Pausa.*) La senyora diputada acumularà els dos torns, per tant, disposa del temps corresponent a la suma dels dos.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de començar m'agradaria referir-me a algunes de les qüestions que, respecte al meu Grup Parlamentari, han esmentat els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula.

En primer lloc, dir que sí, que el Grup Popular ha pactat aquesta Llei, ha posat les seves condicions, i no amb la intenció de dimonitzar ningú, senyor Clofent, sinó amb la intenció de donar resposta a les necessitats del sector què és el que demanava, i evidentment que sí, de capitalitzar les nostres aportacions a la Llei davant del sector.

Pel que fa al senyor Pere Vigo, dir-li que sí que hem consensuat la Llei, que l'hem pactat, i que hem demostrat una sensibilitat a negociar –cosa que no hem vist en el Grup d'Esquerra Republicana.

En aquest sentit, dir que el nostre Grup va presentar un total de 54 esmenes al Projecte de Llei de turisme, de les

quals 35 han estat acceptades, 8 han estat rebutjades, 6 han estat transaccionades, i d'altres, retirades. En el seu conjunt, son esmenes que per a nosaltres feien referència a aspectes negatius del text, i que ens ha semblat que podrien ser millorables. Aquestes esmenes es podrien classificar en tres grans blocs.

El primer, que fa referència a conceptes i a categories dels recursos turístics, que nosaltres considerem que eren millorables, i també fan referència al Pla de turisme de Catalunya, que serà el moll de l'os de la Llei, perquè considerem que serà el que després, en el seu desenvolupament, establirà totes aquelles qüestions a què vostès s'han referit en els seus torns de posicionament.

En primer lloc, i respecte als conceptes i definicions, categories que estableix la Llei, em sembla important aprofundir en els recursos turístics i la seva consideració com a recursos essencials, recursos d'interès local i recursos potencials o que podrien tenir interès turístic, per tal de no deixar fora d'aquestes categories i consideracions cap dels recursos que poguessin tenir un interès específic per a la seva ubicació i era important millorar la seva consideració a través de les seva relació amb diferents categories.

El segon bloc d'esmenes fa referència a la redacció, aprovació i modificació del Pla de turisme, que és el nucli essencial d'aquesta Llei, com ja he dit, per tal que la seva elaboració, així com les seves possibles revisions, i degut al caràcter transversal del turisme, poguessin fer les seves aportacions, principalment al sector turístic, que és el que amb la seva iniciativa ha aconseguit tirar endavant aquestes propostes. Després, els departaments de la Generalitat que poguessin veure's afectats per l'elaboració d'aquest Pla, així com les administracions locals, que també tenen molt a dir en aquestes qüestions.

Vàrem esmenar també la definició de municipi turístic, i posteriorment, en un segon bloc d'esmenes, ens referim a delimitar i respectar les competències que en matèria de turisme puguin tenir els ens locals, i la necessitat d'ajustar algunes d'aquestes definicions a la Llei de règim local.

Un tercer bloc d'esmenes, referent al règim d'inspeccions i de sancions, que estava mal configurat i que en algun cas encavalcava unes sancions amb unes altres, que permeti, d'alguna manera, garantir els drets i els deures dels usuaris i evitar certes pràctiques que generen mala imatge dels establiments turístics en els últims anys, i que tenen per objectiu conservar el nivell global de qualitat del servei.

Al Grup Popular li resten vives tres esmenes, amb número d'ordre 109, 144 i 292, que fan referència a la promoció exterior del turisme i que, en aquest moment, anunciem la seva retirada, senyor president, perquè considerem que el turisme, que és competència exclusiva del Govern de la Generalitat, quant a la seva promoció és indispensable coordinar la seva activitat amb l'Estat, a més a més, quan ha estat, aquesta promoció, duta a terme des del Govern de l'Estat respecte a d'altres marques turístiques que ja estan consolidades –com

la Costa Brava o la Costa Daurada—i que, en el cas de fer una promoció global de Catalunya, com la que es proposa en la Llei, quedarien en un segon nivell i aniria en detriment d'aquestes marques ja consolidades.

Per tot això, nosaltres donarem el vot favorable a la Llei, un cop incorporades les nostres esmenes, i votarem en contra de les esmenes de retorn.

Respecte a les intervencions fetes pels companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, en les seves intervencions anteriors ens ha semblat que s'han plantejat algunes raons i alguns arguments que són coincidents per no donar suport a aquesta Llei. En primer lloc, se'ns ha dit que aquesta Llei no aporta res de nou, que està buida de contingut i que, per tant, no defineix el model de política turística. En segon lloc, que no aporta mesures de preservació del medi ambient i de reequilibri territorial. Tercer, que la Llei no aporta un sistema de finançament adequat i que, per tant, s'ha de crear. I no parla d'organismes de gestió turística i, per tant, de controls democràtics que garanteixin la seva transparència en la gestió.

Sens dubte, senyor López Bulla, no és balder fer referència a totes aquestes qüestions, que són molt i molt importants i que afecten de manera decisiva el sector turístic. El qüestionable és si hem de fer referència a aquestes qüestions en una llei de turisme, que té com a objectiu clar l'ordenació de tota la legislació dispersa sobre el turisme a la nostra comunitat autònoma i establir les bases per a l'elaboració d'un pla de turisme, que ha d'establir les mesures de desenvolupament i foment del turisme a Catalunya, i les definicions i ordenació dels municipis turístics, així com un règim d'inspeccions i de sancions actualitzats que permetin garantir els drets i els deures dels usuaris.

La mateixa exposició de motius ja parla que, degut al gran dinamisme del sector i de la seva activitat, majoritàriament d'iniciativa privada, l'Administració ha fet un paper subsidiari, i en l'àmbit normatiu s'ha limitat a elaborar decrets i reglaments sobre qüestions de caràcter organitzatiu i de regulació de les activitats turístiques, i és en aquest context d'atomització i de dispersió amb què arribem fins aquí.

Arribem aquí amb una normativa dispersa que no serveix de referent al sector i que ha d'anar a buscar en cada cas la normativa que li és aplicable, i, en tot cas, tractant-se del turisme una activitat molt transversal, buscant normatives reguladores d'altres activitats econòmiques que puguin servir de referència.

És per això pel que neix la necessitat d'elaborar un text legal molt més operatiu, que actuï com a marc legal bàsic i que sigui la referència del sector turístic i del seu desenvolupament posterior. I és aquesta la voluntat, de comptar amb un marc jurídic amb rang de llei, el que ens ha portat a donar suport a aquesta Llei. Per tant, no s'hi val la crítica que no aporta res de nou, perquè per a nosaltres aporta un primer pas, un instrument important, que serà la referència legislativa per a tot el sector.

També han fet molta incidència que no porta mesures de preservació del medi ambient i de reequilibri territorial i de regeneració d'espais. Aquestes són qüestions

que, al nostre entendre, han de contenir-se en un pla específic, i de què ja fa esment la Llei quan parla de protecció i de l'impacte del turisme sobre els recursos que utilitza, i que tindrà contingut en el Pla que es desenvoluparà posteriorment. Aquesta argumentació és tan sols l'excusa per portar a debat el tema de moda: l'ecotaxa i l'impost turístic, que tots vostès inclouen en les seves esmenes, d'una manera o d'una altra, i del que ja hem vist els resultats en altres indrets, fins i tot en el debat que s'està produint a l'Ajuntament de Barcelona, en què uns diuen que sí, i uns altres diuen que no.

I no és, senyor López Bulla, que ens apleguem als interessos corporatius, ni molt menys. El que ens sembla és que és un impost injust, desequilibrador i que, a més, no vol dir que hi estiguem en contra, nosaltres, de la protecció del medi ambient, i tampoc discutim que els municipis turístics necessiten un nou sistema de finançament que els permeti mantenir l'estructura de serveis que han d'oferir, això no ho discutim. Vostès parlen de la creació d'un fons de finançament turístic de Catalunya, a través de l'ecotaxa, i nosaltres proposem altres fórmules que considerem més justes, com la modificació de la Llei d'hisendes locals, o bé negociar el finançament dels municipis turístics en el Pacte local, del qual ja hi han propostes a sobre la taula que s'estan negociant, i que pot ser un bon instrument per aconseguir, d'una vegada per totes, afrontar el finançament dels municipis turístics.

I hem de recordar també d'on venim, perquè molts problemes dels que afecten, avui per avui, el desequilibri territorial i el respecte al medi ambient tenen l'origen en un model de desenvolupament turístic dels anys setanta, que va especular, però no sempre d'una manera coherent. El fenomen turístic va començar a arrelar i a convertir-se en una autèntica explosió de les costes de tota la Mediterrània, i Catalunya va ser una de les destinacions pioneres. Va ser una promoció i un estímul indiscriminat de tot allò que significués més allotjaments i més turistes; una època de grans beneficis i de molt optimisme, pensant que el mercat era inexhaustible i ara ens en trobem les conseqüències.

Aquells factors d'èxit ara estan força reduïts, les grans explosions urbanístiques, la degradació del paisatge, que ha comportat una pèrdua del seu exotisme i de la qualitat de les nostres platges, i la competència amb d'altres destinacions, van en detriment de les destinacions de sol i platja tradicionals de Catalunya.

Però, no pensem que tot això ho arreglarem amb una llei, o, com a mínim, nosaltres no ho pensem. El seu aspecte transversal ens fa pensar que necessitem plans plurianuals i coordinació amb altres departaments, amb lleis mediambientals. La Llei d'urbanisme ha de ser també instrument de protecció del medi ambient i dels recursos turístics. En aquest sentit, té molt a dir el Departament de Política Territorial, el Departament de Medi Ambient i, també, el de Finances, perquè també estem d'acord que el pressupost que Catalunya dedica al turisme és petit.

Però si no és a través de plans amb objectius globals i estratègies de creixement equilibrat i sostenible, que es puguin avaluar, no aconseguirem res. Amb una llei

com aquesta, tan sols amb una llei, no podem fer allò, ni recuperar allò que s'ha malbaratat durant anys.

Respecte al finançament, i tornem al tema de moda: l'ecotaxa i l'impost turístic. En principi, vull deixar molt clara una primera qüestió, que és que el nostre Grup està totalment d'acord que són necessaris fons per a actuacions mediambientals i de regeneració de zones turístiques excessivament sobreexplotades, així com actuacions d'estímul del sector primari en tot el territori de Catalunya, i que són necessàries per tal de mantenir la nostra competitivitat d'una de les nostres principals indústries.

El nostre Grup i el nostre partit ja s'han manifestat en nombroses ocasions de quines són les raons perquè no estem d'acord en l'aplicació d'un impost d'aquestes característiques. En primer lloc, perquè el considerem injust i poc equitatiu. Els turistes que arriben a Catalunya paguen impostos des del moment que posen el peu al nostre territori, a cada acte que fan. Paguen un IVA en el seu consum, en un cotxe de lloguer, en un restaurant, en un comerç i en un hotel, i per tant, una taxa d'aquestes característiques seria injusta perquè comportaria una doble imposició.

En segon lloc, no hi estem d'acord perquè és discriminatòria i només grava l'oferta turística que està legalitzada. Aquestes taxes, que graven pernoctacions, només graven aquells hotels i aquells apartaments que estan legalitzats i que han legalitzat la seva oferta en tots els àmbits: en el fiscal, en el laboral, i per tant, estaríem penalitzant aquests, enfront uns altres que no estan regularitzats i que escaparien al pagament d'aquest impost i generen, per tant, una bossa de frau importantíssima, i més, segons la seva proposta, que va sortir fa pocs dies al diari, de pagar entre un i tres euros, en funció de la categoria de l'establiment, estaríem, d'alguna manera, premiant aquells establiments de menys categoria, d'un servei de menys categoria, enfront d'uns altres de més categoria. I això seria difícil d'explicar al sector, senyor López Bulla, molt difícil.

A més, aquest impost implicaria una pèrdua de competitivitat respecte a d'altres destinacions que no la posen, i sinó veiem el que ha passat amb els alemanys que arribaven a les Balears.

Però també m'agradaria fer una reflexió respecte a la situació en què es trobaria el sector, que ha manifestat clarament el seu rebuig a l'ecotaxa. El sector hotelier ha manifestat el seu rebuig, amb una justificació molt clara –i no és un aplegament als seus interessos–, amb una justificació molt clara, i és que acabaran sent ells els que pagaran el tribut, perquè ja es preveu una substitució del contribuent, perquè tots coneixem com funciona el sistema de mercat, tots sabem que la demanda està concentrada en tres o quatre grans centres de poder i que serà molt difícil poder repercutir aquest cost de la taxa sobre el paquet, i en el cas que això no fos així, aquest impost l'acabaria pagant també l'empresari hotelier com a substitut del contribuent, la qual cosa també comportaria una disminució en les seves inversions per tal de modernitzar, innovar i millorar la qualitat dels nostres establiments, i això generaria una pèrdua important de competitivitat.

Ara bé, en la configuració que vostès fan de l'ecotaxa a la Llei de turisme de Catalunya, han tingut en compte un petit detall com a conseqüència de les crítiques que es van generar a les Balears, i és que vostès sí que li han donat..., han tingut la precaució de donar-li un caràcter finalista, a aquest impost, que és la destinació al medi ambient. És a dir, vostès no van dir com a les Balears: «Tot el que recaptem ho posarem al calaix i després en farem el que vulguem.»; vostès li donen –això sí– un caràcter finalista, i diu exactament: «Una ecotaxa ambiental amb la finalitat d'eliminar, reduir i restaurar el medi natural en tot allò que no disposa de sistemes propis de finançament.» En aquest sentit, sí que hem guanyat alguna cosa: el seu caràcter finalista.

En definitiva creiem que totes aquestes raons són les que podrien donar resposta, també, per desfer aquest debat que s'està produint a l'Ajuntament de Barcelona, en què l'alcalde ha dit que s'ho pensarà, el regidor de Presidència també ha dit que s'ho pensarà, però, en canvi, el regidor de Turisme, d'Esquerra Republicana, insisteix que sí; però, clar, ell sap que corre el perill de posar-se tot el sector en contra.

I, per últim, volia fer referència a una de les qüestions que també s'ha plantejat a les esmenes a la totalitat, i és aquesta necessitat que la Llei digués alguna cosa sobre l'organisme que ha de gestionar el turisme a Catalunya i els seus mecanismes de control. Evidentment que sí, que hem pactat, i va ser la primera condició que vam posar, que era remodelar, reformar i substituir aquest organisme per un altre que donés més agilitat, més efectivitat i sobretot que estigués organitzat amb els mecanismes de control que permetin donar transparència a la gestió: aquesta Llei havia de contenir necessàriament la referència a la creació d'un nou organisme –l'agència Catalunya Turisme– que permetés netejar aquell organisme que en altres períodes ha estat sota sospita.

Per això, el nostre Grup ha volgut que la creació d'aquest organisme es fes com es fan tots els organismes administratius: no amb una proliferació d'instituts, o no simplement crear-lo amb la Llei, sinó que el que hem volgut és que es fes, com tot organisme administratiu, amb una llei a part, i que la seva creació fos immediata, al més aviat possible, per evitar que passés a un altre període. Per això hem pactat, precisament, l'elaboració d'aquesta Llei o l'entrada d'aquesta Llei en el termini d'un mes al Parlament de Catalunya perquè tots els grups puguin fer les seves aportacions sobre els mecanismes de control, sobre com s'ha de gestionar, i puguem consensuar-la. Això sí, sempre que es faci des de la sensibilitat de negociar i d'aquest consens.

Creiem que tots aquests arguments que hem exposat avalen el vot favorable del nostre Grup a la Llei i desvirtuen els exposats pels altres grups de la cambra que han presentat esmenes a la totalitat.

Per tant, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat i favorablement a la Llei amb les nostres esmenes incorporades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en aquest torn en contra defensaré exclusivament el Projecte de Llei i intentaré demostrar –si en sóc capaç– que el que estem debatent avui aquí és un bon projecte de Llei de turisme.

Repetiré, de ben segur, algunes de les argumentacions que ha donat el conseller en la seva presentació. Després, en el torn que faré a les esmenes presentades a l'articulat, intentaré també argumentar els motius que han fet impossible arribar a acords amb el Grup socialista, amb el Grup d'Iniciativa i amb el Grup d'Esquerra Republicana.

Dit això, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, com ja s'ha dit, al congrés català de turisme que va tenir lloc a Tarragona el febrer de l'any passat es va palesar la necessitat –sentida per tot el sector– d'una llei de turisme que dotés el país d'un marc de referència jurídic, que actualitzés les normes legals aplicades fins ara i que esdevingués el fonament d'un nou desplegament normatiu que permetés afrontar el segle que comença en les millors condicions pel que fa a l'eficàcia de la normativa turística.

Aquest Projecte de Llei, senyor López Bulla, no és un document desfasat i arcaic, com vostè el qualifica –o, millor dit, com vostè el desqualifica–, ni tampoc s'inhibeix de la protecció del medi ambient. Tal com es diu en el seu preàmbul, la Llei no defuig la responsabilitat de preservar els valors naturals, històrics, culturals i mediambientals del nostre territori. Aquesta Llei és, tanmateix, un marc que permetrà al Govern –amb el consens del sector, evidentment– fer una tasca de desplegament reglamentari –tota la voluntat, senyor Clofent, de fer-ne el seu desplegament–; un desplegament que garanteixi l'adequació als canvis que es produiran en aquest sector i permeti alhora el desenvolupament d'una administració turística eficaç i en sintonia amb les perspectives turístiques de futur.

La redacció d'aquesta Llei no solament respon a la seva necessitat històrica ni a la demanda expressada –com deia– per la pluralitat del nostre sector turístic a l'esmentat congrés, sinó que també –com ja s'ha dit– ha estat llargament consultada i discutida amb tot el sector turístic català, incloent-hi institucions i administracions, fins a merèixer un ampli consens. En aquest procés han estat consultades prop d'un centenar d'entitats, també institucions, la meitat de les quals hi han fet suggeriments i observacions que han estat recollides en molt bona part en aquest Projecte de Llei. És, doncs, una llei elaborada des del consens, però evidentment no des del consens –com s'ha dit també aquí– dels grups parlamentaris que en demanen el seu retorn al Govern; qüestió que els haig de manifestar que lamento profundament.

Aquesta Llei parteix –com deia el conseller– de la tasca feta pel conjunt del sector turístic i de l'esforç fet per totes les administracions amb responsabilitats turísti-

ques; una tasca i un esforç que han situat el turisme com un sector estratègic i principal de la nostra economia, i han fet de Catalunya una de les destinacions turístiques capdavanteres al món, tant des del punt de vista qualitatiu com quantitatiu. I això no és fruit de l'atzar, senyors diputats.

Com és possible, senyor López Bulla, que siguem una de les destinacions turístiques capdavanteres al món i no tinguem política turística? Com s'explica? Fem miracles? Vostè no hi deu creure, en els miracles, eh que no?

Estem, doncs, parlant d'un dels principals sectors de la nostra economia. A més, un sector estratègic, perquè contribueix decisivament a l'equilibri territorial del nostre país en evitar –s'ha dit ja– o palliar el despoblament de les comarques de muntanya i també de l'interior. Cal remarcar l'atribució, per part de la Llei, de competències turístiques a les administracions locals –tal com deia el conseller– d'acord a un esperit descentralitzador.

Contra el que pretenen els grups que han presentat esmenes a la totalitat, aquesta Llei no és una llei buida de contingut, senyor Vigo; sí que és, en canvi, una llei oberta, que guanyarà caràcter i definició a mesura que se'n faci el desplegament normatiu.

Tanmateix, els grups parlamentaris socialista i d'Iniciativa volen tornar aquesta Llei, aquest Projecte de Llei, al Govern per motius que semblen tenir més relació amb la necessitat de fer palès un desacord conjunturalment associat a la voluntat de desgast del Govern que no pas a una reflexió serena i constructiva sobre les necessitats del nostre turisme, malgrat el que s'ha pogut manifestar i afirmar des d'aquesta tribuna.

L'oposició sembla prescindir de l'opinió del sector turístic i menysprear l'elevat grau de consens assolit per a aquest Projecte de Llei. No sols això, sinó que ni tan sols la inclusió de moltes observacions de la Federació de Municipis de Catalunya, clarament afils als partits de l'oposició, no ha servit per acostar posicions, en aixecar a l'últim moment i mimèticament respecte a altres realitats, que, si més no, són prou diferents de la nostra –després ja m'hi referiré–, la bandera de la taxa turística; mesura que ha congriat l'oberta animadversió de la major part del sector turístic català, que cal recordar que seria a qui correspondria, en darrer terme, la seva aplicació.

Un exemple recent –s'ha dit ja– el tenim amb l'Ajuntament de Barcelona. No cal que els expliqui l'èxit de la proposta. El seu alcalde, el senyor Joan Clos, afirma que no té sentit parlar d'ecotaxes fins que no estigui resolt el sistema de finançament local. El nostre Grup sempre s'ha manifestat clarament a favor de millorar el finançament dels municipis turístics, però amb el convenciment clar que cal emmarcar-lo en un altre context. L'article 20 del Projecte de Llei estableix la realització de convenis. Alguns grups de l'oposició també ho expressen en el mateix sentit: Esquerra Republicana, Socialistes. L'article 20 –com deia– estableix la possibilitat de crear tributs o recàrrecs específics per part dels ajuntaments, així com el compromís de donar prioritat a les actuacions relatives al dèficit d'infraestructures turístiques. Però el veritable debat sobre el finançament

dels municipis, siguin o no turístics –no s'enganyin–, no està com deia en el context d'aquesta Llei, sinó en una normativa d'hisendes locals que millori el finançament dels ajuntaments, tot reconeixent-los les competències que exerceixen.

En la meua propera intervenció, senyor López Bulla, ja li ampliaré el tema de l'ecotaxa. S'hi ha referit molt extensament la diputada senyora Caridad Mejías. Jo també ho faré; no tan extensament com ella, però en parlaré. Parlaré també del medi ambient i com el contempla el Projecte de Llei, i també de la nostra –al seu parer– aferrada protecció dels grans interessos.

Per últim, deixi'm fer una breu referència a la creació de l'agència Catalunya Turisme, de què també parlaré més extensament en el debat de les esmenes a l'articulat. Però no voldria acabar aquesta intervenció sense dir que lamento, que el nostre Grup lamenta profundament, que s'aprofitei el debat d'aquest Projecte de Llei per reobrir o per incidir en altres debats que res tenen a veure amb el contingut del Projecte de Llei. El treball que actualment s'està fent i s'està portant a terme des de Turisme de Catalunya és del tot impecable. Des de tots els punts de vista. I considero totalment injust que es vulgui posar en el mateix sac situacions anteriors, que, com molt bé saben tots els diputats i diputades, estan en mans de la Justícia, i és, per tant, als tribunals a qui correspon pronunciar-se. Però sembla que per part d'Iniciativa –i pel que hauran pogut veure en els mitjans de comunicació d'aquests darrers dies– estan fent una instrumentalització política totalment allunyada d'aquest debat, que en lloc de buscar consens, senyor diputat, el que es busca és la més pura erosió del Govern.

Senyor president, senyores i senyors diputats, acabo tot anunciant el nostre vot en contra de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup socialista i el Grup d'Iniciativa Verds.

I després de les intervencions que hem escoltat al llarg d'aquest debat, queda clar que la responsabilitat que finalment Catalunya disposi d'una llei de turisme haurà de recaure únicament sobre el Grup de Convergència i Unió, que dóna suport al Govern, així també com a la voluntat oberta i negociadora del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Passem ara al debat de les esmenes a l'articulat de la Llei. Per fixar el seu posicionament, primer té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, les esmenes que presento en nom del meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, són seixanta-una més un títol sencer; cosa que faré de manera global. Aproximadament aquestes fortes correccions representen gairebé el noranta per cent del text normatiu d'aquesta *soi-disant* Llei de turisme.

Aprofitaré l'ocasió –per pura comoditat expositiva– per fer, com deia abans, una defensa global, la qual cosa –espero– donarà més visibilitat argumental del que nosaltres volem per a les activitats turístiques i per al sector –el conjunt assalariat, els operadors econòmics..., i per a les coses en general.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Són, en definitiva, unes esmenes que es confronten –unes radicalment, d'altres no tant– amb les mancances volgudes del Projecte de Llei i que insinuen –les meves esmenes, les nostres esmenes– una primera aproximació a com entenem nosaltres aquesta problemàtica.

De fet, la majoria governamental podrà dir el que vulgui, però no podrà dir –no podrà dir– que no ha vist cap alternativa a la seva Llei. Aquesta alternativa hi és, aquí està, encara que el Govern no l'hagi volguda. I a partir d'aquest disseny nosaltres intentarem establir un profitós diàleg amb les forces del canvi, amb les forces que ho vulguin, a la tardor de l'any 2003.

La nostra literatura correctora contempla tot un ventall de mesures racionals –racionals–, de reforma també, i de progrés també. L'esquelet de les nostres esmenes és, primer, la necessitat d'un pla de turisme; segon, el fons de turisme, i, dintre d'aquest fons de turisme, l'ecotaxa. Es podrà dir el que es vulgui de l'ecotaxa, senyora Mejías, però no és un qüestió de moda. Em sembla, això, una argumentació –li ho diré «carinyosament»– naïf, això «de moda». No ho és pas. Sóc molt clàssic, jo, amb aquestes coses i no em deixo portar per «novedismes». Quart, l'obligada arquitectura institucional i, com a eix de la nostra alternativa esmenant, la participació activa i intel·ligent de les persones en el territori.

El pla de turisme, on plantegem la sostenibilitat ambiental –després, la senyora replicant m'indicarà quins són els llocs on està aquesta magnífica i exuberant literatura mediambiental; ho estic esperant ansiosament–, amb mesures de foment, estímul i fiscalitat. També un compendi de formació de treballadors de totes les categories, també dels mànagers, i també dels empresaris. Perquè una de les peces clau del pla ha d'ésser la dignificació categorial dels treballadors del sector. Però de veritat, no amb quatre adhesius i no amb quatre pancartes d'aquelles de: «Papá, no quemes el bosque», que és el que s'ha posat en marxa.

La millora de les condicions de treball i polítiques salarials més idònies, o sigui, el contrari del que està succeint. Programes d'infraestructures, l'obligat rol de les administracions locals i una modernització negociada amb les seves verificacions de qualitat. Un pla que promogui activament la més important desestacionalitat del turisme, que afronti de manera intel·ligent la asimetria que tenim, una asimetria curiosa: un territori molt petit que acull milions de persones en un determinat període de temps molt reduït, i no veiem cap iniciativa que s'orienti, per exemple, a uns processos contractuals, sindicats i empresaris, que vagin descongestionant aquesta coincidència de les persones en el mateix temps i en un espai reduït –al litoral, preferentment.

Perquè una activitat que mou un percentatge amplíssim del nostre PIB, que compta amb milers de treballadors,

amb tanta petita i minúscula empresa, que travessa i fa del territori tota la seva vida, diguem-ne, troncal, no pot no tenir un pla, no pot restar en l'anarquia en què es troba des de fa anys i panys. O sigui, no pot mantenir la tècnica que els poders públics continuïn rellogats en la vida dels interessos econòmics.

Els recursos financers. Hem proposat la creació d'un fons de finançament turístic de Catalunya, que tindria els següents pilars.

Primer, un impost per finançar serveis i infraestructures de caràcter finalista, el 70% per als ajuntaments i el 30% per al Departament. De manera indicativa, i per obrir boca, la seva base fiscal podria basar-se en la propietat, o en el nombre de places, o en pernoctacions, o volum de beneficis... I els establiments serien els convencionals: hotels, residències, «aparthotels», càmpings, etcètera, amb una imposició directa d'un euro diari com a mitjana –com a mitjana–, o sigui, més barat que un *carajillo*. Ho dic perquè s'ha creat sobre l'ecotaxa una maledicció bíblica, que sembla que s'enfonsarà el món: més barat que un *carajillo*, i més saludable... (*Veus de fons i rialles.*) Bé, doncs, un Ballantines. Va bé? (*Pausa.*) Val.

Segon, l'ecotaxa ambiental, que té el següent objectiu: compatibilitzar i restaurar el medi ambient en tot allò que no disposa de sistemes propis de finançament. Amb aquesta distribució: a mitges, 50% per als ajuntaments i el 50% per al Departament. La curiositat lectora de la senyora Mejías s'ha adonat que, efectivament, tenia un caràcter sols i solament finalista.

I tercer, les aportacions de l'Estat i de la Unió Europea. M'interessa fer una precisió. Aquesta part impositiva no té la intenció de solucionar els reals problemes financers de les administracions locals. És més: amb independència de la situació econòmica que tinguin els nostres municipis, aquest impost és necessari, perquè el seu objectiu és la salvaguarda, defensa i compatibilitat de l'únic medi ambient que tenim, car no en disposem d'un altre.

I siguem seriosos: algú ha dit que la taxa de *séjour* ha desmotivats la gent per anar a França? Més encara: la taxa francesa és més cara que la nostra. Ara bé, alguns diran que no és oportuna; però, senyories, quan és el moment oportú? Em sembla que un personatge del Govern va dir: «Mai és el moment oportú per a alguns», referint-se a coses que no són aquesta. Doncs, jo em pregunto: és que mai és oportú el moment aquest? O sigui que això em recorda aquell cartell que es posava a les tavernes del meu poble: «Hoy no se fía, mañana sí.» O sigui: «No, avui no és oportú, demà sí.» I mai arriba l'oportunitat.

Aprofito l'ocasió per valorar molt positivament la coincidència que amb nosaltres, Iniciativa per Catalunya, ha manifestat la Federació de Municipis de Catalunya, en relació amb la necessitat de l'impost turístic; també Comissions Obreres de Catalunya, no la federació tal qual: l'estructura, la confederació. Perquè no estem parlant d'una cosa irrellevant a casa nostra, com és la federació, com és la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, amb uns dirigents, uns i d'altres, que són coneguts per la seva responsabilitat i moderació. I no em

resisteixo a llegir l'apartat d'aquesta resolució municipalista: «El finançament dels serveis relacionats amb l'activitat turística, els costos per a la presentació dels serveis municipals relacionats...» Bé, és molt llarga; ja la coneixen, vostès. El que passa és que –una petita observació, per a mi mateix– hauria estat millor que aquesta resolució s'hagués fet en el període de presentació d'esmenes, perquè la seva influència potser s'hauria notat més i potser el Govern, les altures haurien estat més sensibles.

En tot cas, declaro emfàticament que la poca companyia parlamentària que té el meu Grup amb relació a l'impost no es correspon amb el consens que tenim en la molt representativa vida municipalista catalana. Una posició solitària que, ho intueixo, es corregirà en el moment de la votació puntual d'aquesta esmena, quan sigui el moment, i d'aquesta manera conciliarem Escilla amb Caribdis.

En tot cas, aquesta definició d'objectius i la nostra, d'Iniciativa per Catalunya Verds, poden ser un avançament per a debats futurs de cara a la tardor de l'any que ve.

L'Institut de Turisme de Catalunya, al qual dediquem, per la seva importància, un títol... Les molt negatives experiències conegudes ara i les que vindran del Consorci de Turisme ens tornen a repropolar la necessitat de mecanismes de control. Per cert, la senyora diputada Mejías deia: «És que hem fet això també per aquestes raons, aquestes raons, i perquè està sota sospita. És que no hi ha massa control» –deia ella–, «i per això possem l'Agència, perquè tingui més control.» Bé, això és irrellevant. El primer és mera coincidència, o pura coincidència, amb el que deia abans un servidor. Hem d'acabar d'una vegada per totes amb aquest antre tan especial de favoritismes, amb una descomunal i catatròfica gestió, que és el Consorci, que xucla diners públics amb tota el desvergonyiment del món. I, parlant clar i català, el Consorci ha servit perquè més d'un –de particulars, òbviament– es «forrés». Perdonin aquest llenguatge de vulgar eloqüència, però és que no trobo una altra expressió.

Senyories, sóc conscient que per a no pocs de vostès la primera esmena nostra, la primera esmena és una estridència. Em refereixo a la formulació de quins són els subjectes d'aquesta Llei. Compte amb la contraargumentació que em facin, perquè és sabut que una gran quantitat d'aparents estridències s'han convertit, amb el pas del temps, en coses de normalitat democràtica. La nostra justificació és: si estem d'acord que l'objecte del turisme no és solament el sector, sinó essencialment el territori –essencialment el territori, i per això s'ha parlat abundantment de transversalitat–, és de rigor i de lògica que els subjectes d'aquesta Llei han de ser els habitants del territori, és a dir, les persones, el conjunt de les persones, siguin o no siguin del sector. I és una dogmàtica pacífica, es miri pel cantó que sigui. Estem parlant d'una població que rep les lògiques externalitats de la indústria turística. Unes negatives, unes altres no tant, però amb una població que no exerceix cap control al respecte a través de les seves vies organitzades. Per això amb aquesta esmena el que volem és un protagonisme a través dels mecanismes i de l'associacionisme de la societat organitzada. Perquè, si diem que l'objecte de la

Llei és essencialment el territori i la transversalitat, el territori no és una cosa neutra, ni abstracta: el territori són les persones.

Per això, a més a més, les nostres esmenes fixen l'atenció d'una relació del Departament de Turisme amb el medi ambient –que ja després la senyora replicant em dirà quina és aquesta exuberància de text normatiu. I aquí podria jugar un paper de compatibilització el lligam entre turisme i medi ambient, que no excusa el turisme també de fer-ho, diguem-ne, *motu proprio*, d'ofici.

En definitiva, el nostre conjunt d'esmenes que intenten corregir radicalment un projecte de llei que ens ofereix, aquest, el que tenim, un contramodel arcaic i definitivament en crisi, especialment pel paradigma mediamient, que no és un tema de moda, que no és un tema cursi o *ñoño*, que és el tema absolutament fonamental del món contemporani; un contramodel que liquida el rol de les administracions públiques, que fa que la política estigui cooptada pels interessos agremiats i corporatius. L'exaltació del Congrés de Tarragona –que està bé de fer-ho, eh?, que està bé– no ha estat acompanyada per cap reflexió del que han dit els sindicats. O sigui que tenen vostès una certa asimetria en el *glamour* absolutament reverencial al Congrés d'empresaris de Tarragona i cap reflexió del que han dit i plantejat subjectes tan importants com el sindicalisme confederal i d'altres.

A què sona això? Em pot explicar, senyora replicant, el perquè d'aquesta asimetria? Per què aquest «encandilament» del Congrés de Tarragona solament –no ho invalido–, i no ha parlat del que diu un subjecte com Comissions Obreres o UGT, etcètera? Ah, *amigo!*, *por aquí te veo venir.* (*Remor de veus.*)

En definitiva, aquí no es discuteix la lògica econòmica quan és respectuosa amb el paradigma mediamient i amb la condició de vida del conjunt de les persones del territori. Per això deia abans que estava parlant dels interessos agremiats i corporatius quan ho són, perquè no tots, afortunadament, ho són –aquest homicida de l'Alomar segur que ho és.

Sabem que tot això ens porta a un equilibri de conflicte i acord, de confrontació i de compromís. I aquí és on entra la política, en conciliar aquesta suma de conflictes, de lògics conflictes, justament el que intenta fer el Govern de Balears amb la ja feliçment implantada ecotaxa. D'aquí a un any, més d'un s'empassarà les paraules que han dit sobre aquesta maledicció bíblica amb relació a Balears i al turisme. Perquè el soroll que li han organitzat els interessos agremiats no durarà gaire, quan aquests s'adonin que, malgrat tot, continuen fent el seu agost, cada vegada més suculent. I jo em felicito, per poder reclamar després un repartiment de beneficis, salaris justos, etcètera, eh?, que és el que nosaltres desitgem per al turisme català, a condició que els treballadors tinguin millors condicions de vida, que es respecti el medi ambient –l'únic medi ambient del qual disposem– i que els nostres visitants gaudeixin dels nostres paratges que encara podem millorar.

Però una cosa tenim clara i és que amb aquesta Llei no anem enlloc. He presentat, deia, a la vora d'un esmenes, si sumem les seixanta-una esmenes en

tot el títol, al text del Govern, que realment penso –ho pensem– que configura un projecte alternatiu, un model alternatiu de turisme, que val per avui i que és de llarg respir. Es tracta, senyories, d'un model reformador que estableix vincles, normes, compatibilitats entre l'economia i el medi ambient, entre tot això i la cultura –la cultura, sí–, entre objectes del turisme i subjectes al territori, entre política i economia, avui escindides.

Vostès, majoria governamental, han refusat de pla un projecte de modernització i de reformes, i han santificat el pitjor estil de l'autoritarisme parlamentari, una llei d'aquesta importància serà guanyada per la mínima; realment, tota aquesta història és impròpia de Catalunya, almenys del que un servidor entén que és Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan hem fet la defensa de la nostra postura amb relació a l'esmena a la totalitat, parlàvem que els problemes que afecten a l'hora del finançament dels recursos materials els municipis turístics no trobaran en aquest text res més que la multiplicació. I quan abans la senyora Neras, aquí, estava dient: «Com és que el turisme va tan bé, si no tenim política turística?» Guaiti, que ningú es pengi medalles amb això, eh? Perquè la política turística l'han fet els privats, els ajuntaments i cadascú com bonament ha pogut. Però, dir que hi ha hagut una política general, global, de defensa del sector, jo crec que es deu més a la suma de l'esforç de moltíssimes institucions i de moltíssimes associacions i organismes que no pas a la voluntat real de tenir una política turística.

Per tant, aquí també es dimensiona, una mica en el text d'aquesta Llei, això que dèiem abans, perquè aquest Pla sectorial de turisme, designat com a Pla de turisme de la Llei, és, sens dubte, una de les incorporacions encertades de la Llei.

De nou, però, es torna a reproduir aquí la situació d'indefinició i desorientació que abans dèiem, atès que els articles que el desenvolupen ignoren, d'una banda, substancialment, les disposicions a la planificació territorial emeses per la mateixa Generalitat, no apareixen les preceptives referències als criteris de sostenibilitat ambiental, i en cap moment s'estableixen precisions sobre el tipus d'objectiu territorial que hauria de tenir aquest Pla.

I, per altra banda, pateixen d'una notable manca d'utilitat. La pregunta, que sembla clau –per què ha de servir el Pla de turisme?–, no obté cap resposta possible a tenor del que es descriu en els articles 13 i 17 del Projecte de Llei. Es parla, per exemple, de la possibilitat de declarar zones sobreexplotades, però no es fa referència a cap criteri ni es detallen els efectes que tindria aquesta declaració.

Per altra banda, el termini de dos anys establert en el Projecte per a l'elaboració del Pla el situen gairebé en el terreny de la ciència-ficció. En el finançament, que és precisament un tema clau, i parlant d'aquesta multiplicació, encara que és destacable l'exercici de contenció que ha realitzat el Govern en la versió de l'avantprojecte de setembre, posterior al període d'informació institucional, respecte al text inicialment presentat, que multiplicava el nombre de municipis susceptibles de qualificació turística i de competències i serveis obligatoris, encara està present la tendència de la Generalitat de repercutir competències en els ens locals sense arbitrar, paral·lelament, els recursos necessaris que garanteixin aquesta suficiència financera que haurien de tenir en una matèria com el turisme.

I no oblidem pas que la principal dificultat que travessen els municipis turístics no està en l'àmbit competencial, sinó que rau, precisament, en la inadequada articulació de la Llei d'hisendes locals respecte a les necessitats que tenen aquesta tipologia de municipis.

Sorpren, així mateix, pel que fa a la definició competencial i a l'Administració turística, que la Generalitat s'atorgui a si mateixa i a les comarques determinades potestats de coordinació local en àmbits que són objecte de l'autònoma capacitat organitzativa que tenen els municipis, com els articles 68 i 73. En l'apartat local caldria, també, garantir que, per al municipi de Barcelona, la continuïtat de determinats aspectes que en el seu dia i per unanimitat van ser aprovats per la Llei de la Carta municipal. I, per tant, les nostres esmenes el que hem de dir és que han anat encaminades a intentar millorar aquesta Llei sense contingut que ens han presentat vostès.

Finalment, el Projecte de Llei obvia la necessitat de transformar el turisme de Catalunya en un nou òrgan per tal de donar un nou impuls a la política promocional de l'activitat turística de Catalunya. El que li deia abans, si miréssim els elements que externalitzen, vostès, i que encarreguen al desenvolupament parlamentari, trobaríem, per exemple: el desenvolupament i la concreció dels criteris per a la declaració de municipi turístic, l'article 18; procediment i informes per a la declaració de municipi turístic, l'article 21; procediment i efectes de la declaració d'interès turístic, l'article 24; qualificació de comarca d'interès turístic, l'article 25; excepció de requeriments per a empreses i establiments turístics, l'article 33; precisió de l'activitat d'allotjament turístic, l'article 38; condicions de prestació del servei d'allotjament hotel·ler, l'article 40; concreció i ampliació dels grups i modalitats d'establiments hotel·lers, l'article 41; identificació visual dels establiments hotel·lers, article 42; instal·lacions i serveis de càmpings, article 46; categories i distintius dels càmpings, article 47; requisits dels establiments de turisme rural, article 48; definició dels grups i modalitats dels establiments de turisme rural, article 49; determinacions per a les empreses de restauració, article 50; instal·lacions i serveis de restaurants, bars i restaurants-bars, article 51; regulacions complementàries de les agències de viatges, article 52; mesures de seguretat en parcs aquàtics, article 59; equiparació entre formació professional reglada i ocupacional, article 61; requisits per a

l'exercici de l'activitat de guia de turisme, article 63; regulació de les oficines incloses en la xarxa de turisme de Catalunya, article 70; estructura del registre de turisme de Catalunya, article 71, i, entre d'altres, el reglament de tipus de municipi turístic, a la disposició addicional tercera.

Per tant, el que hem intentat, nosaltres, és que aquesta Llei, mitjançant les nostres esmenes, no només solucionés algun tipus de declaració sobre turisme, amb la qual no estariem d'acord, sinó que, a més a més, pogués incorporar les esmenes tècniques evidents que tenia aquesta Llei, i al mateix temps, també, millorar en el possible si es tirava endavant. I –ho torno a dir– la nostra voluntat era, en principi, de negociació, i d'aquí que no haguéssim presentat l'esmena a la totalitat. La senyora Mejías quan es va presentar a tràmit aquesta Llei aquí, vostès ja n'havien parlat i l'havien pactat, per tant, està molt bé que ara diguin que nosaltres no havíem tingut cap intenció; però, si mirem el *tempo* de la negociació és evident que vostès van tenir una postura i una posició inicial de la qual els altres n'estàvem exclosos. I, per tant, quan va arribar la Llei, aquí, això ja estava pactat, dat i beneït, amb tota la comèdia que se'n vulgui fer.

Les nostres esmenes a l'article 3, per exemple, tenien la finalitat..., a la Llei amb la qual sembla difícil està en desacord, potser fora bo integrar algun tipus de finalitat relacionada amb la sostenibilitat de forma substantiva, en l'actual text, el tema només apareix esmentat en l'article 3: «Protegir i preservar d'acord amb el principi de sostenibilitat els recursos turístics de Catalunya i assegurar el respecte als valors culturals, històrics, artístics, territorials, urbanístics, etcètera, que els són propis.» Idèntica consideració es podria realitzar pel que fa a l'equilibri territorial, la qual cosa seria coherent amb el Pla territorial de turisme que inclou més endavant la Llei.

Un altre pilot d'esmenes que havíem presentat, nosaltres, de la 9 a la 12, per exemple, amb relació a l'article 12, del tipus urbanístic, es considera, en primer lloc, més adient ubicar-lo en la secció sobre el Pla territorial, atesa la vinculació entre planejament territorial i urbanístic. I les altres esmenes redonden en la necessitat que el planejament turístic tingui present el Pla territorial de turisme. I es precisen alguns conceptes des del punt de vista tècnic i en garantia de l'autonomia administrativa. Una esmena a l'article 13 que proposa donar al Pla de turisme de Catalunya el nom real que té en funció del seu rang normatiu.

Pel que fa a les esmenes que van de la 14 a la 25, aquest conjunt d'esmenes pretén corregir les mancances de l'article 13 al 17, creen i detallen alguns aspectes del Pla territorial de turisme que es defineix com un pla territorial sectorial que ha d'incloure tant l'adscripció territorial i la diagnosi del sector, i, principalment, elements promocionals. Es fa referència, en aquest Pla, el qual pot ser considerat una idea positiva, caldria tenir presents alguns aspectes que nosaltres enteníem que eren fonamentals, per exemple, el seu nom, que podria incloure el seu caràcter de sectorial, tal com fan altres plans sectorials com, per exemple, el comerç.

El Pla hauria d'incloure –ho creiem nosaltres– en el seu objecte, en l'article 13, la determinació dels criteris territorials, el detall i la prioritització d'actuacions, objectius i estàndards territorials, d'acord amb el que es preveu en la regulació d'aquests tipus de plans.

Pel que feia al desplegament del Pla territorial de turisme el que proposàvem era ajustar-se als plans territorials parcials, distribució que no sembla la més adient des del punt de vista sectorial, per la qual cosa caldria considerar la possibilitat de proposar les actuals marques turístiques com a àmbits territorials, segurament amb alguna particular matisació.

Que els continguts del Pla territorial, que tenen un caràcter bàsicament informatiu i no inclouen elements normatius ni territorials, per la qual cosa caldria incorporar-los –ho creiem nosaltres. En aquest sentit, fora important considerar la possibilitat d'incorporar els elements de sostenibilitat ambiental que es consideren preceptius en el Pla territorial general de Catalunya. I creiem, també, que seria coherent amb la conclusió vuitena del Segon Congrés de Turisme a Catalunya.

Cal esmentar, també, el fet que alguns informes recents, com els darrers de Greenpeace, sobre la situació del litoral català, evidencien una pressió excessiva sobre determinats recursos naturals de Catalunya derivats de l'activitat turística. Per exemple, l'article 14 també conté la possibilitat que el Pla territorial indiqui zones turístiques saturades o sobreexplotades, sense que el text expliciti, però, a partir de quins criteris es podrà arribar a qualificar una àrea d'aquesta forma ni les conseqüències que es derivarien d'aquesta situació. Per exemple, en la redacció i aprovació del Pla també creiem que fora convenient esmentar i reconèixer la singularitat del municipi de Barcelona que atorga la Llei de la Carta municipal.

La modificació o la revisió que es proposa quan les circumstàncies ho aconsellen o quan es modifiquin les directrius formulades pel Pla territorial general, no determinen cap criteri objectiu. La Llei no preveu la possibilitat d'establir una moratòria a l'autorització d'activitats turístiques durant el procés de formulació, modificació o revisió del Pla territorial, una previsió habitual en els processos de planificació, o que l'actualització, per exemple, de les dades, prevista en l'article 17, no té caràcter normativa, sinó una finalitat purament estadística. Per tal de no crear confusió, caldria eliminar-la de la Llei i preveure una altra mesura com ara l'avaluació de l'acompliment dels objectius del Pla.

De les esmenes que hem presentat, de la 26 fins a la 32, jo diria que la justificació d'aquest grup d'esmenes, que té com a objectiu prioritari redreçar la configuració dels municipis turístics que fa la Llei, en particular es tracta de corregir algunes mancances que es detecten en aquesta formulació, per exemple, l'adquisició de la condició de municipi turístic, en l'article 18, es podrà realitzar per la forma actual vigent, amb la concurrència de dues circumstàncies, com és la població estacional ponderada superior a la resident i nombre d'allotjaments turístics superior a les residències primàries, o per la via de la integració del tot del terme municipal com un recurs turístic essencial territorial.

El nou text deixaria sense efecte l'actual article 75 de la Carta municipal de Barcelona, que atorga al Plenari d'aquest municipi certes potestats en la declaració turística, per exemple. Caldria ser prudent amb les declaracions de municipi turístic, atès que generen una problemàtica en el sector comercial que no pot ser menystinguda. Els municipis turístics són una excepció del règim general quant a horaris comercials. Als municipis turístics, que són una excepció, s'autoritza l'obertura en festius, la qual cosa pot generar tensions en un tema particularment sensible en aquest sector.

La nova llei amplia sensiblement el nombre de serveis mínims a prestar per part dels municipis turístics, afegint a la salubritat i protecció dels recursos turístics del municipi la senyalització turística, dotació d'una oficina d'informació turística, accés a Internet per als turistes, si més no a l'oficina d'informació, i les funcions ambientals que els corresponguin d'acord amb la normativa sectorial, i sembla que el text inicial del Projecte o de l'Avantprojecte establia que aquestes competències s'haurien de regular en una ordenança municipal específica, de la qual el Departament de la Generalitat elaboraria un reglament tipus, que seria aplicable quan no hi hagués regulació municipal, com es fa amb altres lleis. En el text actual aquesta previsió ha estat substituïda per un reglament tipus de municipi turístic d'aplicació potestativa, de disposició addicional tercera.

Amb relació al tema de la senyalització turística, pel qual el sector ha demostrat sovint un interès especial, el text no aporta cap novetat sobre la uniformització d'aquesta. Aquí, la Generalitat sembla treure's de sobre la matèria, encarregant la senyalització als municipis sense cap recurs ni criteri clar.

I el principal problema del marc de serveis mínims apuntat a la nova Llei és els instruments de suficiència financera que preveu l'article 20: els actuals vigents, que són inoperants, de prioritat en el Pla director d'inversions locals; els convenis amb la Generalitat, i la possibilitat d'un tribut local específic, en la mesura que ho permeti la legislació financera local. A la nova Llei desapareix la vinculació d'aquest possible tribut a l'estada, l'Avantprojecte només afegeix la prioritat en els eventuais plans, programes o línies de foment econòmic, de la majoria de les quals ni es té notícia, ni es concreten en el text. En aquest sentit, la Llei oblida completament la conclusió quarta del II Congrés de Turisme de Catalunya, que deia que: «Cal exigir amb urgència una reforma de la legislació d'hisendes locals que donin una solució justa i viable al finançament de municipis turístics.» Per exemple, l'esmena nostra a l'article 25, de supressió, que deia: «Pel que fa a la categoria de comarca d'interès turístic no es concreten els criteris nombre de municipis turístics i tipus de recursos turístics ubicats», que donen dret a la qualificació, funció que se signa en un reglament posterior.

Els tipus de serveis obligatoris són bàsicament dos: la senyalització turística i la disposició d'una oficina d'informació turística, la funció de la qual es pot assignar a l'oficina turística de la capital de comarca o d'un altre municipi d'aquesta. En qualsevol cas, és patent la manca d'interès o de virtualitat d'aquesta nova catego-

ria, atès que, per una banda, la figura comarcal no respon generalment a l'interès real de l'agrupament territorial per motius turístics, i d'això en tenim moltíssims exemples al territori, i, d'altra banda, incrementaran un àmbit més a l'actual agonia financera i manca de capacitat d'actuació dels òrgans comarcals, fins i tot en les facultats establertes a la Llei del 87.

Les esmenes que hem presentat a l'article 27 i a l'article 27.2.bis..., creiem que el plantejament de la promoció turística que dibuixa la Llei es fa a partir d'un criteri d'unitat i projecció d'una marca turística global, Catalunya. Tot i que s'esmenta respecte a la resta de marques catalanes, en aquest sentit, la Llei preveu la possibilitat, en l'article 28, que la Generalitat declari obligatòria la inclusió del nom «Catalunya» i dels logotips i eslògans de la promoció global en qualsevol de les campanyes de promoció impulsades per la resta d'administracions turístiques de Catalunya. La unitat de projecció no és un element intrínsecament negatiu, tanmateix a l'Avantprojecte de la Llei es trobava a faltar una concreció d'aquesta obligatorietat, de la presència de la marca global, així com una instrumentació clara i concreta dels mitjans materials i financers que permetin plantejar no només la possibilitat que el conjunt d'administracions turístiques col·laborin amb la Generalitat en la projecció de la marca global, sinó també per les vies de l'Administració catalana amb més competències sobre turisme, i que la Generalitat col·labori amb la resta d'administracions turístiques en la promoció de les seves marques pròpies respectives.

Tampoc es recull una de les principals evidències posades de manifest en el II Congrés de Turisme de Catalunya, la pluralitat dels models turístics existents al territori del país, ni la necessitat de redefinir el concepte i l'orientació actual de les marques turístiques.

Bé, totes les nostres esmenes han intentat això, ser un complement i ajudar, i una esmena general i de supressió, moltes vegades, en un text que creiem, com he dit abans, que no serà útil al sector i a la gent del territori. Jo crec que en aquests moments el que necessita, precisament, Catalunya és una llei innovadora, una llei d'avantguarda en molts temes, que, francament, la Llei de turisme ignora olímpicament el que és turisme residencial, la segona residència, etcètera, etcètera; no té cap mena de transversalitat; no afecta ni recursos hídrics ni recursos urbanístics, etcètera, que ha de tenir plantejats aquesta Llei de turisme, i, per tant, en base a aquesta inutilitat, creiem realment que el que seria bo és que aquesta Llei es pogués retirar al més aviat possible i se'n portés una altra que, a més a més de tenir el consens de la majoria de grups i es comencés pel bon peu d'intentar consensuar-la de bon principi, no tingués aquesta finalitat que té, que entenem que no serà útil al sector.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per a la defensa de les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquest segon torn d'intervencions em correspon entrar en el debat sobre les esmenes que el nostre Grup ha presentat al text articulat del Projecte de llei, i els he de confessar, senyores i senyors diputats, senyor president, que ho faig amb incomoditat, perquè, habitualment, aquest tipus d'intervencions en defenses d'esmenes davant del Ple del Parlament s'han acostumat a fer sempre després d'haver clos un procés de discussió respecte del qual cada grup parlamentari ha tingut l'oportunitat de desgranar les raons de les seves esmenes. Durant les sessions de la ponència, no tan sols no he pogut argumentar les propostes del meu Grup, sinó que tampoc he pogut sentir les d'altres grups esmenants, i tampoc les contradiccions que realitza el Govern o el Grup o grups parlamentaris que hi donin suport. Lamentem també, senyora Trinitat Neras, perquè personalment li reconec la seva capacitat provada, i hem tingut oportunitat de veure-ho durant molt temps, de consensuar, que en aquesta ocasió no hagi pogut, no l'hagin deixat. Queda una mica en el secret del sumari què és el que ha passat exactament en el procés d'aquesta Llei. Deia que l'actitud del Grup de la majoria ens ha impedit la possibilitat de contrastar entre els diferents grups la raó entre les nostres propostes, de manera que se'ns fa especialment difícil el posicionament respecte de les esmenes dels altres grups. De la lectura de totes he observat importants coincidències i també divergències respecte de les nostres esmenes, però la impossibilitat de transaccionar dificulta el posicionament del nostre Grup.

Per això, senyor president, ja li avanço que el nostre Grup demanarà votació en la votació separada dels diferents grups que han presentat esmenes i anuncia que ens abstindrem davant de les esmenes presentades pels altres grups que han esmenat la Llei i que no han tingut la sort que els les haguessin transaccionat ni acceptat, per tant, les d'Iniciativa per Catalunya i les d'Esquerra Republicana, i esperem que en un futur tinguem l'oportunitat de tornar a debatre la Llei de turisme a Catalunya amb unes millors condicions.

He de manifestar també que les 153 esmenes que el nostre Grup Parlamentari ha presentat al text articulat del Projecte de llei de turisme no es corresponen a esmenes a la totalitat de tots i cada un dels articles que conformen la Llei. El Projecte de llei conté alguns articles en què estem d'acord, i ens sembla especialment ben resolt el títol sisè, que regula el règim de sancions i infraccions, que es compon de vint-i-un articles. Per tant, fent restes, el que acabo d'explicar vol dir que les nostres esmenes, totes, van adreçades als vuitanta-dos articles restants i que la majoria el que pretenen és donar una proposta diferent, una resposta diferent, a l'existent en el text del Projecte, aportant el que nosaltres en diem i volem que sigui una proposta alternativa nostra. A més, cal diferenciar del conjunt de les esmenes les que conformen de manera específica la creació, funció i composició de l'Agència Catalana del Turisme. Hem pretès, doncs, senyor president, més enllà de manifestar les discrepàncies sobre el Projecte de llei, aportar en positiu el que a parer nostre convé avui al turisme a Catalunya.

Per tant, com abans ja he argumentat, com que no hem tingut l'oportunitat de contrastar les nostres esmenes amb l'opinió del Grup de la majoria i, per tant, desconec els arguments de contradicció, utilitzaré aquest torn per a desgranar els aspectes centrals del projecte turístic que el nostre Grup creu que ara necessita Catalunya i el conjunt del sector.

Començaré per recordar, a mode de preàmbul, les darreres dades que sobre l'evolució del turisme a Europa recentment ha donat la Comissió Europea, que crec que són d'especial importància i d'interès per saber en quin moment estem. Com saben, com sabem, els nostres principals mercats emissors pertanyen a la mateixa Unió Europea, un percentatge molt petit dels nostres visitants pertanyen a altres orígens, cosa que significa que el nostre futur turístic, avui per avui, va íntimament lligat a l'evolució del turisme europeu, tant en el present com, previsiblement, en el futur. Recentment, la Comissió de les Comunitats Europees ha assenyalat que el turisme és un dels sectors de l'economia d'Europa en millors perspectives de futur. Les previsions assenyalen un creixement turístic continuat per sobre de la mitjana com a conseqüència de l'increment del temps d'oci i de l'economia mundial, de manera que es preveu que el volum turístic europeu es duplicarà entre els vint o vint-i-cinc propers anys i que l'ocupació creixerà a l'entorn d'un 15% els propers deu anys. Assenyalava també que l'evolució de l'estructura demogràfica de la població europea tindrà un impacte decisiu en el turisme d'oci: es preveu que l'any 2020 la població de més de seixanta-cinc anys haurà augmentat en més de 17 milions de persones i que les persones d'edats compreses entre cinquanta i seixanta-cinc anys, alliberades d'obligacions i càrregues familiars, que disposaran de gran mobilitat i recursos econòmics, ocuparan un lloc d'importància en el mercat turístic. Aquestes previsions que fa la Comissió Europea ens indiquen que podem ser optimistes respecte del futur, ja que les perspectives turístiques d'Europa són favorables també per al nostre turisme.

Recordem, també, que el nostre sector turístic gaudeix d'una bona temporada d'ençà de l'any 1998, a la qual cosa cal recordar que han ajudat els conflictes polítics i bèl·lics, tant de les zones de l'Adriàtic com de la Mediterrània meridional i dels països islàmics, i que la previsible solució d'algun d'aquests problemes pot incidir de manera immediata i negativament en algun dels nostres mercats emissors.

Tot plegat ens indica que, malgrat algunes ombres, estem en un moment bo i que, previsiblement, continuarà, sense que això vulgui dir que no calgui fer res.

Fet aquest petit preàmbul, la idea central de la nostra proposta s'inicia en el desenvolupament de la consideració que el turisme s'ha de convertir, com proposem en les nostres esmenes, en un sector estratègic de l'economia catalana, amb una doble finalitat de contribuir a la millora de la prosperitat del conjunt del país i com a l'instrument més important en l'aplicació de propostes d'equilibri territorial. Creiem que cal desenvolupar un projecte turístic per a Catalunya que parteixi de la consideració del país com a producte turístic. Ho repetiré: considereu que cal entrar en la consideració que el primer i

més important producte turístic és Catalunya. I a partir d'aquí cal entendre que a la proposta que ens fa el mateix Projecte de llei, que consisteix en el fet que Catalunya sigui marca turística, la primera marca turística, hi manifestem el nostre acord, però que, a parer nostre, manifestem que ens sembla que és insuficient, que cal anar a desenvolupar el concepte de producte. I si convertim Catalunya en marca turística, proposta en què coincidim, haurem d'entendre que totes les actuacions que la conformen pràcticament clouen en iniciatives determinades de promoció.

Cal anar a un model per Catalunya que, a més a més de ser marca, sigui producte. És amb aquesta proposta que nosaltres desenvolupem el nucli central del nostre projecte turístic per Catalunya.

Què significa que sigui la totalitat del territori producte turístic? Primer, que ens cal un coneixement exhaustiu i estratègic, respecte del potencial turístic, de la totalitat del nostre territori; que cal conèixer l'estat en què es troben els actuals espais i recursos turístics; que cal conèixer els límits en criteris de sostenibilitat de tots i cada un d'ells; que cal desenvolupar amb projecte un pla estratègic que relacioni i equilibri el nostre potencial turístic sostenible amb les característiques socioeconòmiques dels nostres actuals i futurs mercats emissors; que la programació i construcció i funcionament de les grans infraestructures del país prevegin i s'ajustin, també, al projecte turístic; que el paper dels municipis amb activitat turística esdevingui fonamental des de la perspectiva de la quantitat i la qualitat dels serveis que es presten, que han de ser necessàriament complementaris als serveis turístics privats, de manera que la destinació turística, el visitant, la percebi i la gaudeixi de forma global.

Una segona característica rau en el fet que en el model de país producte turístic el paper de les administracions públiques guanya en protagonisme, tota vegada que són titulars de molts dels recursos. Això haurà de significar l'obligació de l'Administració en la gestió turística i en la realització de plans de conservació i millora específics, de tenir recursos i ajustar-ne l'ús explotació a criteris de sostenibilitat i d'equilibri territorial. També, en la condició de titulars, cal organitzar el model d'administració en el conjunt d'administracions competents i titulars de recursos turístics conjuntament amb el sector privat, que desenvolupin i apliquin les previsions del pla estratègic, considerant, en tot moment, els límits que determinin els criteris de sostenibilitat, el coneixement aprofundit de les demandes dels mercats emissors i els plans de recuperació dels espais sobreexplotats o malmesos que hagi determinat una auditoria de recursos turístics.

L'actual model turístic, bàsicament desenvolupat en un model consistent en la demanda, s'ha d'anar transformant ràpidament en un model d'oferta. Cal considerar que el nou model sigui necessàriament d'oferta. La necessària rendibilitat dels nostres productes turístics ens aboquen a l'abandó progressiu d'aquells mercats que determinen el seu destí dels viatges turístics, principalment, per raons de preu. Noves i cada vegada més importants destinacions, en nous mercats emergents, competiran amb molt avantatge en els preus, de manera

que el principal repte de la competitivitat dels nostres productes vindrà determinat per la qualitat, i no sols de les instal·lacions turístiques o producte, tal com l'enténem fins ara, sinó també per la qualitat de l'entorn i la totalitat dels serveis públics i privats posats a disposició dels visitants.

L'Administració turística haurà de realitzar els estudis necessaris per tal de conèixer els nostres futurs clients, cap a on evolucionen els seus gustos i tendències, i així poder orientar les actuacions de promoció dels nostres productes turístics. La satisfacció del client és la qualitat, ja que amb el viatge es compra il·lusió, es compren sentiments, es compren sensacions, per això cal oferir un producte singular, original, que sigui capaç de convèncer el client. Cal fugir del producte no diferenciat, cal definir-ne un de prou atractiu per tal que tingui un valor de mercat. Cal tenir en compte els recursos que valoren els visitants, cal tenir-ne cura i planificar el desenvolupament del territori amb una visió urbanística de quins objectius econòmics es volen aconseguir, quins espais es volen protegir i, senyor Vigo, com vostè en recorda sovint, quina identitat es vol tenir.

Hauran pogut observar que, en el model de país producte, qui obligatòriament obté un protagonisme central és el municipi. Si estem d'acord a considerar que l'èxit del futur del nostre sector turístic passa indefugiblement per guanyar la batalla a la competitivitat i que aquesta l'obindrem quasi exclusivament a través de la qualitat dels nostres productes i serveis, haurem de convenir que en la millora de la qualitat ens hem de fixar un doble objectiu: la millora de la qualitat dels serveis prestats pel sector privat i, també, la millora dels serveis prestats pel sector públic. I aquest doble repte, a parer nostre, cal afrontar-lo i guanyar-lo de manera conjunta. Unes bones instal·lacions turístiques no tindran el rendiment desitjat en un municipi degradat o sense la quantitat i qualitat necessàries de serveis públics; al revés passa respecte a instal·lacions deficientes en municipis ben ordenats.

Cal que l'Administració de la Generalitat identifiqui adequadament els municipis turístics i, un cop fet això, de manera singular en cada un d'ells, a partir de la seva realitat, estableixi convenis de compensació financera, tant per a la millora i suficiència dels serveis municipals, com per al manteniment dels recursos turístics públics.

Diem que cal la identificació adequada del municipi turístic, perquè el Projecte de llei crea alguna confusió i perquè, malgrat el fet que uns municipis siguin indubtablement turístics, això no vol dir que les seves necessitats de finançament siguin en tots ells iguals, fins arribar a l'extrem que en alguns municipis indiscutiblement turístics el saldo entre ingressos i despeses turístiques els és clarament favorable.

El Projecte de llei preveu l'obtenció de la condició de municipi turístic en dos supòsits: les variacions poblacionals, en primer terme, i, la segona, la pertinença de llur terme municipal dins d'un recurs considerat essencial. Respecte als moviments poblacionals, al nostre parer, cal diferenciar entre el dels visitants turístics, els de segona residència i els visitants que no pernecten. I en el segon

supòsit, de pertinença en un recurs essencial, hi ha molts casos en què el municipi no serà turístic malgrat la pertinença a aquest recurs. Posaré exemples, la Llei determina que el litoral –i ens sembla bé– és un recurs turístic essencial, per tant, tots els municipis costaners haurien de ser turístics i, per tant, gaudir de les futures col·laboracions que proposi el Govern, però la realitat és que alguns municipis costaners ni són ni de moment expressen cap voluntat de ser turístics; per exemple Mataró, per exemple el Prat de Llobregat, podríem donar molts exemples. L'esforç que cal i que reclamem del Govern de donar solució als problemes de finançament dels municipis turístics serà més difícil de resoldre si no reeixim amb una adequada identificació. És per això que proposem una manera diferent de regular els municipis turístics.

Respecte al model d'administració turística de la Generalitat, aquesta ha de respondre a la necessitat d'intervenir en l'ordenació del sector, que, com ja hem comentat, ve reforçada per la condició de titulars dels recursos. Cal, doncs, que el conjunt de les administracions públiques i privades actuïn conjuntament en la definició i el desenvolupament del Pla estratègic de turisme de Catalunya, per això proposem la creació d'una agència catalana del turisme que té per finalitat, com diem en les nostres esmenes, el foment del turisme a Catalunya, la promoció de la imatge turística de Catalunya, l'estudi i l'anàlisi dels mercats turístics, les seves tendències, així com la millora i la formació dels agents que intervenen en el sector turístic, i la qualitat dels espais i dels recursos turístics, per tal d'adequar-los als criteris de sostenibilitat i a la participació dels sectors públics i privats en la consecució de dites finalitats.

Proposem, també, que el Consell rector de l'Agència estigui format per vint-i-un membres: el president o presidenta i deu vocals, provinents dels diferents departaments de la Generalitat, relacionats amb la gestió turística, i, dels deu restants, cinc designats per les entitats més representatives del món local i els cinc restants designats per les entitats representatives del sector empresarial.

Complementem el model d'administració amb la creació d'un consell assessor per tal que l'òrgan consultiu sigui aquest que garanteixi la participació de la resta de sectors vinculats als interessos turístics. En la dissolució dels actuals òrgans de gestió, garantim els drets laborals de les persones que en formen part.

I entrem en la darrera conseqüència del projecte país producte, el finançament.

Senyor López Bulla, li he de manifestar en nom del meu Grup que, a nosaltres, no ens sona malament l'ecotaxa, especialment si parlem de les illes Balears, té una característica –que fa riure al senyor conseller, a mi, no em fa riure– que és que tenen una economia molt monocultiu, tenen una economia en què més del 80% rau en l'activitat turística. Per tant, si el Govern de la Comunitat vol actuar en la seva economia, és molt difícil que pugui passar d'esquitllada de l'activitat turística. Però, més que amb l'impost, amb el que estem especialment d'acord, perquè creiem que és absolutament necessari, és amb l'ús que faran dels recursos

absolutament necessaris. Tenen el territori molt mal-mès, tenen els seus productes turístics força trinxats, calen molts recursos per intentar, primer, aturar la davallada de la destinació turística de les Illes i, després, per guanyar la necessària qualitat dels seus productes turístics.

A Catalunya l'èxit que preveiem de l'ecotaxa a les Illes ens pot fer anar de pressa a fer reflexions que, avui per avui, encara no hem fet, perquè, si les Illes és un mercat competència del nostre i reïxen en el seu objectiu, haurem de córrer o en podem pagar negativament les conseqüències.

Ara, què entenem el nostre Grup? El nostre Grup entén que amb una distribució diferent dels actuals recursos de la Generalitat, en la forma que ho fa el Govern de la Generalitat, probablement, obtindrien els recursos suficients per desenvolupar aquest pla estratègic. Amb una assignació diferent de recursos en el conjunt dels departaments, probablement n'hi haurien prou, i a diferència de les Illes hem de recordar que aquí disposem d'un Departament del Medi Ambient potent, amb recursos –ja, amb ecotaxes–, que probablement pot donar satisfacció, en bona part, si és capaç d'assumir criteris sobre l'activitat turística, pot donar resposta a molts d'aquests problemes.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, arribat el cas que veiéssim que al desenvolupament del Projecte li calen recursos, nosaltres proposarem, en primera instància, que escurem la possibilitat de guanyar participació en els ingressos que té l'Estat en concepte d'ingressos turístics, i per tant, deixariem la possible, probable, necessària o no, aplicació d'una ecotaxa en el futur. Altra cosa és el que planteja el Grup municipal que té la necessitat i urgència de veure com donarà els serveis aquest estiu; aquest és un altre problema, que nosaltres entenem i comprenem les posicions que adopten.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, he intentat anar desgranant al llarg de la meva intervenció què hi havia al darrere d'aquestes 153 esmenes que no ha estat possible ni comentar. Hem intentat fer un esforç per sistematitzar quina alternativa plantegem nosaltres i, en el futur, confiem que la puguem plantejar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Trinitat Neras

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores i senyors diputats, m'hauria agradat, sincerament, fer aquesta intervenció, d'aquelles clàssiques que es fan quan s'aprova en aquesta cambra o hi ha algun debat d'algun projecte de llei, de donar les gràcies per la bona disposició dels ponents i a tothom que hi ha participat, però certs posicionaments radicals i circumstàncies polítiques adverses han fet o, millor dit, faran que aquest Projecte de

Llei, com ja deia en l'anterior intervenció, sigui aprovat tan sols amb els grups de Convergència i Unió i amb el Grup del Partit Popular.

És en aquest sentit, doncs, que em plau donar molt sincerament les gràcies al Grup Popular i, d'una manera molt especial, a la diputada senyora Carina Mejías per la bona sintonia i per la bona disposició que hi ha hagut per part del seu Grup per arribar a acords que han fet possible acceptar i transaccionar moltes de les seves esmenes. El treball fet amb la diputada senyora Mejías ha estat profitós i ha servit per fer aportacions positives al Projecte de llei. És més, hem acceptat una esmena del seu Grup, tal com ella mateixa ha comentat, que obliga el Govern a presentar, al cap d'un mes de l'aprovació d'aquesta Llei, el Projecte de llei de creació de l'Agència Catalunya Turisme, àmpliament criticada i, alhora, reivindicada pels grups de l'oposició. Per tant, senyora Mejías, moltíssimes gràcies pel seu treball i pel seu suport que en tot moment m'ha donat.

Senyor president, jo no sé si hi ha un error amb el temps, però jo em pensava que tenia vint minuts...

El president

Ah!, perdó, potser sí... No, no té vint minuts, ara en tindrà quinze.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. Per al torn en contra a les esmenes dels grups d'Iniciativa, Esquerra Republicana i PSC. Se'ns retreu, al seu parer, el nostre menyspreu a rebutjar qualsevol pacte amb les seves esmenes. En la ponència, senyor Clofent, vaig explicar el perquè d'aquest posicionament a cada un dels grups. En cap cas, i ho vaig deixar molt clar, la meua voluntat va ser de no fer més reunions de ponència. Senyor Clofent, no m'adjudiqui, en tot cas –a aquesta diputada que era la responsable per part del meu Grup per defensar aquest Projecte de llei–, la responsabilitat que no hi hagués més debat en la ponència, perquè recordi que quan vostè va voler explicar les seves esmenes qui no va voler assistir a les ponències va ser el senyor López Bulla, que li va dir: «Estimat Josep, no em faci perdre el temps.»

Avui que em toca fer-ho, formalment, en el Ple, intentaré explicar a cada un dels grups quins han estat els motius principals que ens han portat en aquesta situació; situació que els puc ben assegurar que no ha estat volguda perquè, tant per part del Grup que represento, com per mi mateixa, que m'ha tocat la responsabilitat de defensar aquest Projecte de llei, la voluntat hauria estat de trobar el consens més ampli possible; de consens, n'hi haurà evidentment, com ja he dit, amb el suport del Grup Popular, però no el suficientment ampli i al meu entendre com el Projecte de llei que estem debatent, penso, es mereixia tenir.

Intentaré, per tant, raonar sobre els motius que han fet impossible trobar punts d'acord amb la resta de forces polítiques; començaré pel Grup d'Iniciativa Verds. És evident que en el posicionament de les esmenes a la totalitat no he tingut temps, senyor diputat, de contestar-li tots els temes que vostè ha plantejat –tampoc ho

faré ara-, però en aquest torn, com a replicant, que vostè em deia, i tal com li he avançat, intentaré donar-li algunes respostes, encara que ben mirat i com diu la gent gran del meu poble em sembla que ja m'hi puc ben escarrassar, perquè de les seves intervencions es desprèn claríssimament, senyor diputat, que les nostres posicions i les seves estan molt allunyades, i que veig del tot impossible que la meua intervenció el pugui convèncer absolutament de res.

I, clar, senyor diputat, no s'estranyi quan vostè diu que de totes les esmenes que ha presentat sols li hem acceptat la «calderilla», perquè com es podia entendre d'altra manera si la posició del seu Grup en aquest tema està tan allunyada de la nostra? No veu, senyor diputat, que vostè mateix s'hauria sorprès si li haguéssim acceptat les seves esmenes? Ens diu: «M'he quedat sol defensant el tema de l'ecotaxa.» Sort que la Federació de Municipis al final li ha fet una mica de costat. Evidentment ho vincula al medi ambient, perquè segons la seva opinió –respectable però no compartida per nosaltres– el Projecte de llei tampoc es preocupa del medi ambient, l'únic medi ambient que tenim, senyor diputat; ben cert.

Miri, del finançament, n'he parlat en la meua primera intervenció, però no ho fet sobre l'ecotaxa.

Senyor López Bulla, no ens compari Catalunya amb les Balears. Catalunya i el seu turisme són una altra realitat totalment diferent. S'ha dit i s'ha repetit en diferents debats sobre aquest mateix tema: el nostre turisme no és el turisme de Balears. Nosaltres tenim un turisme en què té molt més pes la segona residència i l'apartament que no pas l'allotjament d'hotels o càmpings. I si s'apliqués l'ecotaxa, o la taxa de *séjour*, com vostè indicava, seria totalment discriminatòria, però, és més, la taxa s'ha de pactar abans amb el sector, que en definitiva és qui l'ha d'aplicar en darrer terme.

Aquest sector empresarial que vostè diu que nosaltres defensem, senyor López Bulla, com deia al principi és un dels seus factors econòmics importants del país. I és això, el que vostè en diu «aferrada protecció dels grans interessos»? I, escolti, i no ens compari, tampoc, el nostre sector empresarial, no el compari amb els grans interessos multinacionals, perquè el sector empresarial turístic del nostre país –ho ha dit el conseller– està format de petites i mitjanes empreses que res tenen a veure amb les que vostè estava definint.

De veritat, també, que em deixa bastant preocupada quan el sento parlar del nostre sector empresarial amb aquest to tan despectiu. Senyor diputat, cregui'm, no es pot passar tothom pel mateix sedàs, com tampoc es pot dir que el nostre territori corre el risc dels riscos de la no sostenibilitat ambiental, perquè tampoc és cert, rotundament, no.

El Projecte de llei preveu com una de les seves finalitats la de protegir i preservar, d'acord amb el principi de sostenibilitat, els recursos turístics de Catalunya i assegurar el respecte als seus valors culturals, històrics, artístics, territorials, urbanístics, ambientals que els són propis. L'article 10 hi torna a insistir. L'article 12 tracta tot ell de la consideració urbanística dels recursos

turístics. Home, no em dirà que això sigui tan sols per quedar bé. A més, li dic el que ja moltes vegades s'ha dit i també s'ha dit avui en aquesta tribuna: la seva transversalitat. I, per tant, vostè no em podrà negar que la recent Llei d'urbanisme no és una bona eina de protecció del territori, com tampoc em pot negar l'esforç del Departament de Medi Ambient en política mediam-biental.

Vol que li ensenyi, senyor diputat, un informe d'una agència alemanya sobre l'excel·lent qualitat de les aigües de les nostres platges? Sincerament, senyor diputat, penso que no es poden portar les coses a l'extrem que vostè les està portant, perquè no es correspon amb la realitat del país. Sembla, talment, que vostè i jo estem parlant de dos països diferents.

Per últim, senyor diputat, li parlaré del tema que a vostè l'apassiona: l'Agència Catalunya Turisme.

Senyor Clofent, no és cert que el Govern no hagi volgut incorporar en aquest Projecte de llei l'Agència Catalunya Turisme, perquè, tal com s'ha fet en la creació de la majoria d'organismes que ha creat el Govern, aquest també es farà per llei específica, en la qual, ja des d'ara, els convido a participar quan tinguem el debat del Projecte. Ja sé que el diputat senyor López Bulla vol que es creï un institut, però no ens enganyem, senyor diputat, l'Agència és un organisme molt més àgil que també tindrà control, i no li estranyi que també s'hagi quedat, per tant, sol defensant aquest organisme. Per tant, senyor diputat, es crearà l'Agència Catalunya Turisme, i el compromís de fer-ho està en aquest Projecte de llei que vostè no votarà.

Senyor diputat, per acabar amb la resposta al seu Grup, dir-li, amb tota cordialitat i amb el mateix to que vostè ha emprat, miri, el seu discurs es quedarà en el *Diari de Sessions*, però el que de veritat quedarà després de la votació, i així ho espero, serà la Llei de turisme de Catalunya.

Pel que fa al Grup d'Esquerra Republicana, evidentment, tampoc hem acceptat les seves esmenes, però, senyor diputat, no és cert que el nostre Grup li va proposar arribar a acords en una bona part de les seves esmenes a canvi que no votessin a favor de les esmenes de retorn, sobretot tenint en compte que les esmenes presentades pel seu Grup tampoc eren tan substancials i no es corresponen en absolut amb el rebuig que vostè està fent d'aquest Projecte de llei? Moltes d'elles estan basades en la introducció de termes sinònims, o bé en el canvi d'ubicació dins del mateix text, de conceptes que ja es troben recollits en el Projecte de llei. En citaré unes quantes, que són un exemple clar per justificar el que estic dient, miri: totes les esmenes presentades referents a les empreses i activitats –divuit esmenes– el que fan fonamentalment és concretar amb menys articles el que el Projecte de llei contempla amb més articles i, alhora, agrupa en un sol article aquells aspectes que són comuns a tots els establiments turístics. Citaré altres aspectes més importants de la Llei, com el Pla de Turisme. Doncs, bé, de tretze esmenes, dues d'importantes, senyor diputat: una és per modificar les circumstàncies que poden propiciar la revisió del Pla i, l'altra, per criteris d'avaluació.

Sobre el concepte de municipi turístic, senyor diputat, s'ha llegit el text del Dictamen? Estan recollides les esmenes que vostè hi va presentar. El votarà favorablement, aquest article, senyor diputat? (*Pausa.*) No el votarà favorablement; total incongruència.

Un altre article que el preocupa, senyor Vigo, l'article 19, referent als serveis que han de prestar els municipis turístics. Una sola esmena, senyor Vigo, per suprimir el Servei de Protecció Civil i Seguretat Ciutadana. Però vostè sap molt bé que, encara que aquí no hi figurés, la Llei municipal i de règim local de Catalunya ja li dona-va igualment aquesta competència.

Sobre el tema del finançament. Potser sí, senyor diputat, que era difícil arribar a un acord, però tampoc teníem posicions tan allunyades pel que fa als convenis. (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Esperi's un moment, ja l'avisaré. Prego silenci, si us plau. (*Pausa.*) Pot continuar, senyora diputada.

La Sra. Neras i Plaja

I, pel que fa a la creació de l'Agència Catalunya Turisme, em sembla que ja he explicat a bastament el compromís del Govern pel que fa a la seva creació. Però sí que vull dir una cosa en aquest tema concret. Podria explicar, també, el nostre oferiment al seu Grup, senyor Vigo, de prendre el compromís d'acceptar com abast del Projecte de Llei que es presentarà en aquest Parlament les esmenes que el seu Grup han presentat en aquest sentit, però tampoc aquest oferiment va servir de res perquè vostè acceptés el compromís de pacte que aquí, en aquesta tribuna, ha dit que no hi va ser.

Finalment, una petita nota més per demostrar-li la seva incoherència entre el seu discurs i les seves esmenes. El Projecte de Llei té cent tres articles. Ens pot explicar, senyor diputat, què farà el seu Grup amb els seixanta articles que no ha esmenat? Algú podria pensar en escoltar-nos, a vostè i a mi, que estem parlant de dos textos diferents. Senyor diputat, li ho dic amb tota cordialitat, lamento moltíssim el seu tancament al pacte, vostè sap que hauria estat possible, però calia posar de manifest una certa equidistància, no fos cas que algú pensés que darrerament el seu Grup ha donat suport a masses projectes de Llei del Govern.

Pel que fa al Grup Socialista, el diputat senyor Clofent en el debat de Comissió va qualificar d'indignant que el nostre Grup no hagués ni tan sols intentat discutir cap de les esmenes. Senyor diputat, vostè, amb la obsessió, ben legítima, d'altra banda, de solucionar l'error que va cometre en la presentació de la Proposició de Llei de turisme, ara fa just un any presenta un piló d'esmenes, que no és altra cosa que un text alternatiu al Projecte de Llei del Govern. Res a dir, senyor diputat, el dret l'assisteix, però, que el seu oferiment per pactar parteixi de la premissa de proposar-nos una ponència conjunta amb el seu text com a base, com pot comprendre, no ho podem acceptar.

Davant d'aquesta disjuntiva, és obvi que el nostre Grup el que fa, com no podria ser d'altra manera, és optar pel

text presentat pel Govern, que, com deia en la primera intervenció, és un text consensuat amb el sector, amb les administracions, i amb les conclusions del Congrés de Turisme de Catalunya.

Però és que encara els donaré més motius pels quals no hem acceptat les seves esmenes, o el seu text alternatiu, com vulgui que es digui. Com deia, fa just un any, senyor Clofent, en nom del Grup Socialista va presentar una proposició de Llei de turisme per a la seva admissió a tràmit. No és la meua voluntat reobrir aquell debat, ni molt menys insistir en les intervencions dels grups en aquell debat. Des del Grup d'Iniciativa, que li deia que d'acceptar-se el seu text caldria fer una forta correcció normativa per evitar que els valencians ens demanessin drets d'autor, o bé del diputat senyor Vigo, del Grup d'Esquerra Republicana, que deia que trobava el gust d'orxata a la llei, però que, després de la seva intervenció desqualificant-la totalment, el seu Grup inexplicablement també li va donar el vot favorable; o la diputada senyora Mejías, que li va anar desgranant tots els articles copiats de la Llei valenciana, en la meua intervenció, encara que vostè va dubtar de la meua sinceritat, li vaig dir que sentia el que li estava passant. Però avui, senyor Clofent, malgrat les seves disculpes sobre l'error no volgut, que segons diu va cometre en aquella presentació del projecte de Llei, avui li haig de dir que el text que torna a presentar no ha innovat pràcticament res respecte al de fa un any.

Sap el que ens ha fet, senyor diputat? Doncs, allò que vulgarment se'n diu marejar la perdiu, perquè, això sí, l'ordre està totalment canviat. M'he repassat amb molta cura el text, que, mitjançant esmenes, ens torna a presentar el Grup Socialista, i els puc dir que cinquanta articles d'ells –cinquanta articles– estan copiats entre la Llei valenciana i el text que es va presentar. Això sí, aquesta vegada no li ha calgut copiar ni l'exposició de motius ni les infraccions ni les sancions, perquè com ha dit ja li semblen bé. Devia tenir raó, senyor diputat, quan per defensar-se deia que és impossible ser nou en tot.

Senyors del Grup Socialista, fa just un any varen presentar una proposició de Llei de turisme i varen tenir el suspens d'aquesta cambra. Avui volen repetir l'examen, però vagi per endavant que la nostra, del nostre Grup, de Convergència i Unió, serà també de suspens.

I, per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, permetin que els faci una petita confidència personal. (*Remor de veus.*) Aquesta diputada que els parla va néixer en una petita fonda d'un petit poble de la Costa Brava. (*Remor de veus.*) És molt seriós el que els vaig a dir ara i els agrairia que no fessin broma del tema. Els parlo des del meu profund sentiment. La meua formació, els meus estudis, tots van voltar entorn de l'hostaleria i del turisme en general. La meua família tenia la fonda del poble oberta tot l'any. A l'hivern compartíem la vida familiar amb els viatjants, perquè llavors no hi havia els transports que hi han avui. A l'estiu la compartíem amb els «veranejants» –com aleshores els anomenàvem–, bàsicament, que venien de les ciutats de Sabadell i de Terrassa.

Els explico tot això perquè compreguin que quan el meu Grup em va designar ponent de la Llei de turisme

em vaig sentir molt feliç; molt feliç perquè tenia l'oportunitat, tenia el compromís del meu Grup, de poder ser responsable directa de la Llei de turisme de Catalunya, però aquella il·lusió s'ha convertit en una certa decepció, perquè mai m'hauria pogut imaginar que un text com el que avui de ben segur aprovarem aixequés tantes passions per part dels grups de l'oposició, portant al debat temes que res tenen a veure amb el Projecte de llei, i que, malgrat tot el que vostès puguin titllar de manca de diàleg, la seva actitud sols ens ha conduït a la confrontació sistemàtica que ha impossibilitat qualsevol mena de diàleg. Això sí, amb un objectiu clar: el del desgast del Govern i el seu conseller de Turisme.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor López Bulla em demana la paraula per al·lusions o per contradiccions?

El Sr. López Bulla

Per contradiccions.

El president

Té un minut la paraula.

El Sr. López Bulla

Senyora diputada, diré una cosa insòlita. En primer lloc, un acord amb vostè: vostè té raó quan ha dit que volia continuar debatent. I ho dic jo, encara que tingui aquí mirades amb una certa entremaliadura, dient: «No, no, no diguis això.» És veritat. Ara, el que no és veritat és aquesta atribució «pícar» que vostè em fa dir, que jo vaig dir –cosa que no és veritat–: «No molestis» o «no continuïs». Vaig dir: «No val la pena, estimat Pep», que amb el to i amb el caràcter d'aquesta intervenció és diferent.

I, per cert, vostè ha dit que la intenció del meu Grup era erosionar el Govern. Li recordo que l'única vegada que en aquest Parlament, fins que jo sé, li he passat la meva intervenció de l'esmena a la totalitat, com a gest no de cortesia solament –que vostè s'ho mereix–, sinó per engrandir el debat, les seves argumentacions han sigut –permeti'm que ho digui– un xic vulgars.

Gràcies.

(Veus de «molt bé!» en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies. Senyor Clofent, em demana la paraula per...?

El Sr. Clofent i Rosique

Per contradiccions i per al·lusions.

El president

Té un minut la paraula.

El Sr. Clofent i Rosique

Senyora Trinitat Neras, amb tota la cordialitat: que pobres arguments –que pobres arguments. Tota la legislació existent al conjunt de l'Estat en matèria de turisme, si es molesten a llegir-la, aniran veient tots vostès, senyores i senyors diputats, que es pot anar dient quina ha estat primer que quina, perquè totes tenen un regust, lògic i natural, d'anar millorant allò que va passant. Ens haurien acusat de no haver mirat res, si no ho haguéssim fet.

Ara, avui jo m'he molestat, durant una llarga estona, a desgranar fil per randa el nostre projecte. Lamento que una vegada més, senyora diputada, hagin utilitzat l'excusa de coincidències, algunes volgudes, per no entrar en el debat. El sector els ho tindrà en compte.

El president

Senyor Clofent...

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè. *(Remor de veus. El Sr. Vigo i Sallent demana per parlar.)* Senyor Vigo...

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Miri, senyora Neras, si vol explicar una història, expliqui-la tota de veritat. Quan vostè em va vindre a oferir el pacte, li vaig preguntar: «Això ja ho ha pactat amb el PP?», i vostè em va dir que sí. I, per tant, vostès ens van presentar...

El president

Senyor diputat, és que estem en un moment de contradicció amb alguna cosa...

El Sr. Vigo i Sallent

Precisament. Precisament és una contradicció amb el que deia ella. Ella, precisament, m'ha acusat de no voler pactar, cosa que estic desmentint, perquè la història va anar així.

Jo, abans, escolti, aquesta situació, l'he qualificada aquí de comèdia. Bé, això no és ni una comèdia ni una tragèdia: això, simplement, es tracta d'un cas de transvestisme, això és el *teatro chino de la Manolita Chen*, simplement.

(Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle. La Sra. Neras i Plaja demana per parlar.)

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, només per contestar al senyor Vigo, per dir-li que, si una llei està pactada amb el PP, és que hi ha alguna incongruència a poder-la pactar també amb Esquerra Republicana?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem ara a la fase de votacions.

Votarem ara, en primer lloc, l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes a l'articulat presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 5 vots a favor, 66 en contra i 61 abstencions.

A continuació, les esmenes presentades a l'articulat pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 67 en contra i 54 abstencions.

Les esmenes del Grup Popular han sigut retirades.

I, per tant, passem a votar les del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 67 en contra i 17 abstencions.

Acabades les votacions de les esmenes, ara passem a votar el Dictamen del Projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Voldria fer avinent a les senyores i als senyors diputats que a instàncies de la Junta de Portaveus ha sigut alterat l'ordre del dia, i ara començarem la sessió de preguntes.

Alteració de l'ordre del dia

També els voldria dir que consegüentment a aquesta alteració, que és per facilitar obligacions institucionals, al llarg d'aquesta tarda substanciarem les interpellacions, que començarem aquesta tarda a les quatre; també els anuncio que demà començarem la sessió de la tarda a les quatre, i al dematí de demà la iniciarem a dos quarts de deu, perquè sàpiguen a què atindre's. Un cop substanciades totes les interpellacions, reprendrem el debat i votació de les lleis que ens queden pendents.

Preguntes

Passem ara, per tant, a les preguntes al molt honorable president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com pensa el Govern garantir una dotació adequada de places policials en els territoris on encara no s'han desplegat els Mossos d'Esquadra (tram. 317-00410/06)

La primera, la formula l'illustre diputat senyor Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, quan s'aborden qüestions de seguretat, els ciutadans no volen que els diguin que estan millor avui que fa vuit o deu anys, o que d'aquí a poc estaran millor. En aquests temes, no anem bé. Hi ha barris que no són prou segurs. Hi ha dues províncies amb una dotació policial molt inferior a la de les altres dues. Al Camp de Tarragona hi ha pagesos que s'autoorganitzen per aquesta raó; a les Terres de l'Ebre els industrials contracten serveis privats, i a l'àrea metropolitana de Barcelona les dotacions són misèrrimes.

En aquests temes –tots hi estem d'acord– no és admissible cap temptació demagògica. Afortunadament, no es tracta d'un problema que no estiguem en condicions d'entomar. Però el cert és que a Catalunya un 30% de les places de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil estan vacants. És molt difícil que les vacants es cobreixin, tenint present que l'any 2007 la Policia Nacional ha d'haver marxat del tot. Per tant, és lògic que no vinguin; per tan poc temps... I el pitjor és que el problema no afecta solament els que no arriben, sinó que s'estén als inspectors i sotsinspectors –i això és el més greu– de policia, que comencen a demanar el trasllat a altres autonomies.

Pregunto: quines mesures concretes s'estan prenent per evitar el buit que pot produir-se en els territoris on la nova policia encara no arriba i l'altra ja marxa? No caldria promocionar la incorporació a la policia de Catalunya –mossos i municipals– dels membres dels cossos de l'Estat que ho desitgin? Per què s'ha deixat només un 15% de la policia de carreteres?

President, el seu Govern és el responsable de la seguretat ciutadana a tot Catalunya, no només als territoris on s'ha produït de forma completa el desplegament dels Mossos. No considera que fóra bo demanar d'una vegada un comandament unificat que igualment es produirà, de fet, l'any 2007? Per què no van donar suport a les iniciatives que en aquest sentit han plantejat ja dos grups parlamentaris de la cambra?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, nosaltres el que fem, pel que respecta a les responsabilitats de la Generalitat, però també pel que respecta a les responsabilitats de l'Administració central, és fer que es compleixi l'acord amb el Govern central, que es va renovar el 3 de juliol de l'any 2001, i fer que es vagi fent, d'acord amb el que es va disposar des d'aquest Parlament, el desplegament de la policia autonòmica.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Bé, la seva resposta m'ha decebut. El president Tarradellas, senyor president, era, efectivament, el representant ordinari de l'Estat a Catalunya. Vostè, que tant ho proclama, no ho és ni de bon tros. La desídia i la incompetència són la marca del seu Govern. Li queda un any més per arreglar-ho, si és que pot. Intenti-ho.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Primer, la nostra obligació és que es compleixin els pactes. I els pactes, digui vostè el que digui, es compleixen, en el sentit que en aquests moments tenim a Catalunya les dotacions que es van preveure en aquells pactes en aquell moment, que tots vostès coneixen i que tothom va aprovar. I, per tant, nosaltres concretament, ara, a finals del 2002, tindrem més policia que no teníem l'any 97 i l'any 98. Policia Nacional, vull dir, repartida per menys territori; estic parlant de la província de Barcelona, on d'ençà d'aleshores s'ha fet desplegament al Vallès Oriental i, concretament, també al Bages.

Per altra banda, el desplegament s'està fent d'acord amb el que es va quedar, i, bé, el que he de recordar també és que aquest esforç s'ha de fer per part de tothom. Li vull recordar, sense voler entrar gaire en polèmica, que el Síndic de Greuges ha recordat als ajuntaments que no poden disminuir les policies locals, cosa que ha fet, precisament i sobretot, l'Ajuntament, concretament, de Barcelona.

Bé, aleshores, dit això... I, per altra banda, vull advertir també a tothom que el que no es pot disminuir són les policies locals, perquè el desplegament dels Mossos no substituirà ni un policia local; només substitueix Policia Nacional i Guàrdia Civil.

Per la resta, ja que vostè m'emplaça que ho fem, jo li agraeixo, estic molt content que aquesta vegada vostè no hagi anomenat coses com l'Argentina i, diguem-ne, coses més etèries i llunyanes, sinó que hagi fet un esforç per parlar un llenguatge entenedor. I el felicito per haver-ho fet, no? Els felicito perquè, com diu un diari molt afí a vostès, vostès, el Partit Socialista, doncs, ara deia un diari molt afí a vostès, diu: «Finalment, el PSC es deci-

deix a entrar en un debat, tradicionalment, que li és incòmode, del qual s'havia desinteressat sempre.» Perquè sobre això, sempre, sí que s'ha fet molta demagògia en aquest sentit per part de vostès, i jo celebro molt que això hagi acabat ara, definitivament, i que vostès ara, en aquests temes i en d'altres, com també en el de la immigració, diguin: «Això és important», que hagin passat del «papers per a tothom» que defensaven fa ben poc temps a declaracions d'abans-d'ahir, per exemple, del senyor Corbacho, no? Els felicito pel canvi d'actitud.

El que passa és que no caldria esperar les eleccions franceses ni llegir *Le Monde* per saber-ho. Cal anar només a peu, només a peu, com faig jo molt sovint, des del Palau del Parlament al Palau de la Generalitat, passant pel carrer Princesa, per saber què passa. Se'n podien haver adonat abans.

Però, en fi, posats a fer, celebro, els felicito per aquest esforç...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que han estat fent per situar-se...

El president

Si us plau, senyor president...

El president de la Generalitat

...en el món real.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les reformes estructurals que el Govern té previst impulsar fins al finiment de la legislatura (tram. 317-00413/06)

El president

Té la paraula ara l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Fernández Díaz

Sí. Senyor president, quines són les reformes estructurals que té previst impulsar el Govern de la Generalitat fins a l'acabament de la legislatura?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, doncs, miri, totes aquelles reformes que puguin ajudar que, durant aquest any llarg, any i mig, que falta, puguem millorar el nostre servei a la ciutadania.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí. Senyor president, encara resten divuit mesos de legislatura i, per tant, encara és temps de governar, i, evidentment, amb molta intensitat.

Amb aquesta perspectiva, el dimarts que ve es produirà i se celebrarà una reunió entre el Partit Popular de Catalunya i Convergència i Unió per començar a perfilar el que han de ser els pressupostos del Govern de la Generalitat per a l'any que ve, per a l'any 2003, i també amb una definició clara d'un horitzó d'estabilitat. Aquest fet és important, però també, des del Grup Parlamentari Popular, considerem que cal complementar, complementar amb accions concretes, amb reformes estructurals de la nostra societat.

Aquesta Catalunya reformista, senyor president, requereix la seva implicació i també requereix el seu compromís: d'una banda, donant suport a aquelles iniciatives i projectes que ha posat en marxa el Partit Popular des del Govern d'Espanya i que, evidentment, tenen una incidència més que notable a Catalunya; i, d'altra, amb l'impuls d'aquelles mesures reformistes que es corresponen a l'àmbit competencial del Govern de la Generalitat i del Parlament.

Vostè sap perfectament, senyor president, que Catalunya precisa una llei d'estabilitat, una llei de formació professional, una llei d'universitats, una llei d'educació, una reforma a les caixes d'estalvis, una reforma del sistema d'atur, i també necessita una reforma en profunditat dels serveis públics per a garantir una més eficaç prestació d'aquests en els sectors més necessitats de la nostra societat amb millora de la sanitat, d'educació, la gent gran, les persones amb discapacitats, també les persones dependents.

I, per això, senyor president, jo li demano que actui amb la responsabilitat que, sens dubte, demostrarà amb la Llei de partits, i li demano que s'impliqui en aquesta aposta per a la Catalunya reformista. Li demano que no s'amagui en presumptes invasions competencials per tal de no prendre decisions, i que, per tant, doni suport a aquestes propostes, a aquests projectes del Partit Popular, que Catalunya també precisa i exigeix; que no s'amagui darrere de presumptes invasions competencials, perquè si aquest és el cas, que evidentment no compartiríem des del Partit Popular, que traslladi, doncs, aquestes reformes, aquestes ambicions a l'àmbit parlamentari català, i que, per tant, no s'amagui en debats sobre la defensa d'autogovern –hi insisteixo– perquè hi han altres vies per poder-lo defensar...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat.

El Sr. Fernández Díaz

...sense traslladar aquest debat en tota intensitat al Parlament de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Efectivament, aprovar el pressupost és la primera obligació d'un govern i això no sé si és reforma estructural o no, però és la primera obligació d'un govern, d'això doncs... Ara, a part d'això –a part d'això–, escolti, donar a entendre..., si vostè insinua que no es fa el que s'ha de fer, home!, doncs no.

Miri, per exemple, quant a lleis, d'aquí al 30 de juny se n'aprovaran en aquest Parlament, entre avui i d'aquí al 30 de juny, no sé si són nou o deu, i no pas lleis poc importants: la de turisme, la dels menors –per cert, que ens ha obligat, altra vegada, doncs, a enfrontar-nos, a vegades, a unes certes actituds, diguem-ne, de relaxament que no són bones i que després, doncs, es volen recuperar excedint-se segons com i segons qui.

Però només li vull dir una cosa, escolti, si vostè insinua que el funcionament de la Generalitat ha de millorar, d'acord. Però li vull dir que és dels millors que hi ha quant a comunitats autònomes dintre del conjunt d'Espanya. Som un dels que complim millor: fem millor el compliment pressupostari, fem el dèficit zero molt abans que altres autonomies, que altres autonomies del PP, per cert, no? Bé. Li donaré una idea, l'altre dia, precisament, ara amb això, amb aquest canvi que hi ha, doncs, de l'EPA –ho dic perquè, és clar, és un argument del Govern del PP, el que per a vostè deu ser, diguem-ne, un argument d'autoritat–, com que resulta que amb aquest canvi sortirà que nosaltres disminuïrem menys l'atur que en altres comunitats, i algú dirà que això és que anem malament, però no. La directora general de l'Institut Nacional de l'Estadística diu que això passa així perquè «los cambios apenas se notarán en Cataluña porque tiene una gestión del desempleo más rigurosa y datos más cercanos de la realidad» que l'Administració central i que les altres comunitats autònomes. Bé. Això la setmana passada, concretament, la directora general, no?

Clar, nosaltres, per exemple, la nostra legislació i amb la manera com actuem en el terreny dels minusvàlids... –ho dic perquè la setmana passada una gent que va venir de fora de Catalunya–, evidentment som la comunitat autònoma que estem actuant amb més sensibilitat, però, a més, també, amb més eficàcia en aquest sentit. I, bé, i constantment que tenim gent d'altres comunitats autònomes que ens vénen a demanar els disquets del nostre funcionament administratiu. O bé, per exemple, com funciona les oficines de gestió unificada, o bé, ara, per exemple, com pensem fer això –que és important i que ho estem tirant endavant– de l'Administració oiberta de Catalunya, que consistirà que, per Internet, qualsevol ciutadà de Catalunya es podrà informar sobre el que necessiti de l'Administració i fer els tràmits necessaris, no?, amb la Generalitat, amb els ajuntaments...

El president

Senyor president..., senyor president...

El president de la Generalitat

...amb les diputacions.

El president

Se li ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el Projecte de llei de partits polítics del Govern espanyol (tram. 317-00417/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quina és l'opinió que li mereix, senyor president de la Generalitat, la Llei de partits promoguda pel partit que governa a l'Estat espanyol.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Nosaltres tenim dubtes sobre la seva eficàcia –això ho hem dit i ho repeteixo ara, aquí, davant d'aquest Parlament– i podríem tenir-ne sobre l'oportunitat. Ara, vull dir una cosa: si el Partit Popular i el PSOE i el PSC, com sembla, la pensen tirar endavant, nosaltres mirarem de millorar-la, i per això, doncs, hem presentat trenta-vuit esmenes.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Doncs, com sempre, sembla que anem bé per anar a Sants. La Llei de partits de l'any 78 va ser el resultat de l'acord del consens i del pacte. La Llei de l'any 2002 és el resultat de l'hegemonia del Partit Popular i dels partits a qui el PP fa ballar la seva música. És una llei innecessària, perquè ja existeix un codi penal per aplicar a qui no accepti els valors democràtics. No servirà per dur la pau al País Basc, serà pitjor. Si es deixa sense instrument polític aquells que ara en tenen un, es reforçarà la posició d'ETA que per la via democràtica i política no es poden defensar totes les idees. I això és un desastre. Ho ha dit Gorka Landaburu, periodista víctima del terrorisme d'ETA. Ho ha dit el lehendakari Ibarretxe amb qui vostè es va entrevistar fa cinc dies, ha dit que era un disbarat jurídic, un error polític i que només portaria l'augment del clima de violència a Euskadi.

Aquesta Llei ha provocat la divisió entre partits demòcrates, no només de vocació i de voluntat, sinó de tradició; és a dir, dels de «tota» la vida. És una llei feta amb pressions sobre el Consell General del Poder Judicial i el Consell d'Estat, amb una gran capacitat de convenciment, pel que diuen els diaris, sobre el conseller Mas, no sé si també sobre els consellers i conselleres nacionals de Convergència. És una llei que pot atemptar contra la divisió de poders quan el legislatiu es barreja perillosament amb l'executiu.

Des del nostre rebuig total a la violència, condemnem tot terrorisme, també el terrorisme d'Estat, també el terrorisme violent i regular de la dictadura franquista, i no tothom pot dir el mateix. Esperem que el que assegurava el secretari general de la seva coalició, el senyor Duran Lleida, que amb aquesta federació, que amb aquesta llei no es podrien posar fora de la legalitat vigent partits que democràticament defensessin el dret a l'autodeterminació dels pobles i també la república com a sistema d'Estat, com demanem i pensem i defensem molts demòcrates, quan aquestes esmenes estiguin al Parlament, siguin nostres o siguin de qui siguin, vostès tinguin el coratge de votar-les. Per desgràcia, cada dia comprovem que a Espanya hi ha una sola estratègia, la del PP...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...i vostès, com els socialistes, hi van a remolc.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Discurs molt maco, senyor Carod-Rovira. Ara només falta una cosa, i és que aquest discurs, doncs, amb tot el potencial, tota l'energia, tota la capacitat de no guanyar el cel de ningú, etcètera, d'Esquerra Republicana, i la brillant retòrica del senyor Puigcercós, aconseguiríem evitar que aquesta Llei vagi endavant. Si no ho aconseguim evitar, vostè haurà fet un bon discurs, haurà acabat de convèncer segons qui, però haurà sigut perfectament inútil. I no haurà defensat ni així, ni una engruna, el que són els drets democràtics, ni així.

Bé. El senyor Ibarretxe també... Miri, amb el País Basc s'ha equivocat tothom. Nosaltres també quan vam donar suport al pacte de Lizarra. Amb el País Basc s'ha equivocat «tothom», i ningú pot donar lliçons. Vostè tampoc, ni jo, ni ningú. Ningú no pot donar lliçons. S'ha equivocat tothom! També el PNV. Que nosaltres hem donat suport sempre al PNV, Lizarra, però..., va bé, per tant, tots modestets, eh? Faci discursos brillants, però sigui modest. Aquesta és la cosa que cal.

Perquè, és clar, algú diu: «Home! Potser sí que els passen diners els de Batasuna a ETA.» Molta gent s'ho pensa. Hi està d'acord, vostè, amb això? Això són les coses que la Llei, que no estic segur que sigui bona –ja li ho he dit, però–, és una de les coses que la Llei intenta evitar. Està d'acord, vostè, que Batasuna passi diners a ETA?

Bé. Un cop s'ha arribat a aquí –un cop s'ha arribat a aquí– *(remor de veus.)*... Un cop s'ha arribat aquí, escolti, hi ha gent brillant suaument i hi ha gent que s'excita més. Què vol que li digui, no? *(Rialles.)* Però vostè no m'ha contestat, si hi està d'acord. Vostè no m'ha contestat.

Bé. Aleshores hem de mirar que aquesta Llei sigui compatible amb la democràcia, perquè encara que es fa molt –és evident–, es fa molt pensant en Batasuna, després ens la poden enviar a qualsevol de nosaltres, i hem de fer unes esmenes i hem de contradir-les que facin possible la existència d'un partit republicà, d'un partit independentista, d'un partit comunista, d'un partit anarquista, d'un partit que vagi contra la Constitució, que vulgui reformar la Constitució. Totes aquestes esmenes són les que hem de produir...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I això respon a les trenta-vuit esmenes que hem presentat.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva opinió de les darreres propostes legislatives anunciades pel Govern de l'Estat. (tram. 317-00419/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el Pujol demòcrata, el Pujol de la presó, el Pujol de l'antifranquisme, sap que això és una barbaritat. No cal que li ho digui l'Ibarretxe. Vostè ho sap en el seu fur més sòlid com a governant, i li traeix com a polític partidista que no trontolli el seu Govern i la seva estabilitat. Vostè sap perfectament que aquesta és una llei de vestit únic per a un sol partit. I sap perfectament que, entre els molts errors, s'han aplicat al País Basc mesures úniques com el GAL, que va ser un altre error monumental, que el que provocava, i en uns moments en els quals Herri Batasuna està en descomposició, que se li'n van collectius, el que provocaran és el reagrupament de forces al seu entorn.

Vostè no pot llançar al senyor Carod amb aquella crispació que ha fet si està d'acord amb coses... Si ho sap perfectament que no hi està d'acord. La crispació l'ha traït, i ha demostrat que el Pujol demòcrata no passaria pel sedàs que passa el Pujol governant. Per què ho fa, senyor Pujol?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé. Ho fem perquè volem defensar els valors de la democràcia, i com que aquesta és una llei que després es pot aplicar a tothom –a vostès, a nosaltres, a qualse-

vol–, hem d'estar segurs que tot allò que sigui confusió, que tot allò que sigui elements d'inseguretat jurídica, que tot això és eliminar.

Paraules..., nosaltres hem demanat, per exemple, que retirin la paraula «odi». Ho demanem. Per què? Home!, dius: «No, l'odi..., això potser sí que hauria de ser motiu, diguem-ne, almenys de blasme molt fort.» Però, qui defineix l'odi? Qui defineix el que és odi? O bé diu que es retira la paraula «confrontació», que també hi era. No hi ha de ser.

Bé. Doncs, això és el que estem fent nosaltres. Bé. Hi sortirà o no hi sortirà, però crec que això respon al Pujol demòcrata, etcètera, que vostè explica defensant que hi pugui haver, que hi pugui anar..., és a dir, és una llei molt estricta i que no pugui actuar amb arbitrarietat es reconeix en el Pujol actual, amb el Pujol al qual feia referència de fa quaranta anys.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, vostè no contesta al fet que la Llei és una mesura única per un sol partit i a la vergonya democràtica que hauria de sentir en aquest suport. El Codi penal va ple d'articles per combatre el que diu que cal combatre. Pel que fa als diners, que vostè ha citat abans, trigarà tant la seva aprovació i el tràmit al Constitucional, que és més que probable que ni a les eleccions municipals s'hi pugui arribar havent tancat l'aixeta que sembla que volia tancar el PP.

No argumenti sobre les minories, senyor Pujol. Vostè va ser minoria de minories governant Catalunya quan, junt amb Esquerra Republicana i amb el Grup del PSUC, aleshores, ens vam oposar a la LOAPA. Hi havia l'UCD i el PSOE pactant una llei tant important com la LOAPA, i vostè no va dubtar de ser minoria amb raó a la mà per oposar-s'hi i guanyar el contenciós al Constitucional. No és un tema de minories i majories. És un tema de por a perdre la seva estabilitat. I deixar la democràcia de banda per perdre l'estabilitat partidista fa vergonya, senyor Pujol.

És això el que han escenificat com van fer amb el Pla hidrològic nacional: grans declaracions aquí per després fer-se ben petits i passar pel forat de sota la porta en allà. Per això ara ho estan fent...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...amb un tema importantíssim, que són els drets democràtics. Uns per vots, com el PSOE, i els altres per dependència.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat. Gràcies. Té la paraula...

El president de la Generalitat

Quan hem cregut que ens havíem d'oposar a qui fos en el Partit Popular, i ho vàrem fer en el cas del pacte antiterrorista, ho hem fet. En aquest cas, defensar els drets democràtics, defensar que encara que no sigui la intenció inicial actual del Govern, algú, un dia, aprofitant una llei, diguem-ne, feta d'una manera excessiva, d'una manera barroera, doncs, poguéu aprofitar-ho per anar contra partits com els que abans he dit, autodeterministes, per exemple, això, fer això, a mi no em fa cap mena de vergonya. «Se n'hauria de donar vergonya...» Bé, cap vergonya; no s'amoini, no em fa cap mena de vergonya defensar això: és el que hem defensat sempre.

Miri, nosaltres estem acostumats... Vostè ha fet referència a la LOAPA, que vam guanyar en el Tribunal, eh?, i vàrem perdre a tot arreu; vàrem guanyar en el Tribunal Constitucional –perdoni: vàrem guanyar en el Tribunal Constitucional. Però, de fet, d'haver-nos de moure en moments en què ens trobem, primer, amb una majoria absoluta; segon, amb una certa involució de caràcter autonòmic, i haver-nos de defensar en aquestes circumstàncies, nosaltres ja hi estem acostumats i és el que ara estem intentant fer, no amb això, sinó amb moltes altres lleis, i creiem que és la nostra obligació, perquè evidentment el que és còmode és, doncs, refugiar-nos en allò que en diuen «el victimisme»; una altra actitud que molta gent em diria que som victimistes. No som victimistes: mirem d'aprofitar les encara que siguin engrunes de poder que tenim, per força política, o per prestigi, o per imatge, o pel que sigui, per la tradició democràtica que vostè ens atribueix –i que tenim–, mirem d'aprofitar totes aquestes engrunes...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...és menys brillant que altres coses...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...però és un servei a la democràcia.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quines actuacions ha fet el Govern durant els últims mesos, pel que fa al Pla hidrològic nacional (tram. 317-00423/06)

Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la certa distància des de l'aprovació del Pla

hidrològic estatal fa convenient que aquest Parlament dugui a terme un seguiment, una avaluació de quins han estat els compromisos que es van assumir.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tant aquí al Parlament com a les Corts Generals de l'Estat, va basar la seva estratègia de negociació bàsicament en tres blocs: un primer bloc que emfasitzava tot allò relatiu a estalvi, reutilització d'aigua, interconnexió de xarxes, construcció de plantes dessaladores; un segon bloc d'esmenes anava adreçat a tot allò relatiu a donar garanties ambientals en el transvasament de l'Ebre, des de fixar un cabal ecològic, plantejar un rol diferent als embassaments de Flix i Riba-roja, al tema de l'estacionalitat a l'hora de produir el transvasament i sobretot la incorporació d'un instrument important, el Pla integral de defensa de l'Ebre amb el seu consorci, i un tercer bloc era tot allò que feia referència a inversions, a inversions a les conques internes de Catalunya però també inversions a la zona i molt concretament a la zona de l'Ebre.

En aquests moments, a aquestes alçades, tenint en compte que hi ha aquesta distància, voldríem preguntar al president de la Generalitat quines actuacions ha fet el Govern de Catalunya relacionades amb el Pla hidrològic estatal en aquests darrers mesos i, segon, les gestions –les gestions– fetes amb relació als compromisos inclosos per part de la nostra formació política amb relació a aquest Pla hidrològic.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, de fet, hi han hagut moltes actuacions perquè la Llei, com vostès saben, des del moment en què se'n va parlar –i se'n va parlar, per exemple, en aquest mateix Parlament– fins que es va aprovar, va sofrir o va tenir –més exactament– tota una sèrie de canvis que ens han permès unes actuacions que jo crec que són positives.

I concretament li diré quatre objectius molt principals que ens vàrem proposar des del primer moment i que hem complert. El primer era la creació del Consorci per al Pla Integral del Delta; s'ha fet amb prop de cinquanta representants d'ajuntaments, consells comarcals, cooperatives, cambres de comerç, món empresarial, regants, etcètera; que, a més, se li ha assignat unes funcions molt importants de cara a garantir que el Pla hidrològic no..., garanteixi a les Terres de l'Ebre, per exemple, la fixació del cabal per sota del qual no es pot treure aigua, entre altres.

La segona cosa que s'ha fet ja per anar per feina, per dir-ho així, de cara al que ens preocupa molt, que és la defensa del Delta, és la licitació del Pla integral de defensa del Delta.

El tercer objectiu que hi havia, i que s'ha pogut portar a terme precisament fa pocs dies, és la concessió d'aigües per al canal Xerta - riu Sénia. Feia vint anys que, concretament, la Generalitat havia demanat aquesta

concessió; els regants l'havien demanat abans –mai amb èxit–, i precisament la negociació que es va fer entorn del Pla hidrològic és el que va permetre que això s'inclogués com un compromís que es va després traspassar, com altres regadius també de les Terres de l'Ebre que es van negociar en aquell moment, en el dit Pla de regadius. Això evidentment és molt important. L'any 82, quan..., el que se'n va dir «el minitransvasament», ja ho vam demanar; aleshores se'ns va negar, i això, òbviament, és un gran progrés: setze mil hectàrees que es regaran i que fa dècades i dècades, generacions, que s'estaven esperant.

El quart objectiu era tirar endavant –que s'està tirant– el projecte de connexió de la xarxa de Tarragona –que, de fet, una part de la xarxa de Tarragona es nodreix de l'aigua de l'Ebre– amb la xarxa del Ter - Llobregat, que, per tant, això és una aportació important de cara al gran problema que hi ha sempre, que és a les conques interiors de Catalunya.

I a part d'això, a cavall precisament de les possibilitats, sobretot econòmiques, però també legals que ens dona el Pla hidrològic, s'han iniciat tota una sèrie d'actuacions que fan, per exemple, que –en aquests moments en marxa, les actuacions que s'estan acabant– s'hagin mobilitzat 5.644 milions...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. *(Pausa.)* Gràcies.

Passem ara a les preguntes al Consell Executiu... *(El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)* Senyor Carod, em demana la paraula, per?

El Sr. Carod-Rovira

El senyor president de la Generalitat m'ha formulat una pregunta i em semblaria una descortesia per part meua i una manca d'educació que de cap manera no es mereix el senyor president, que no li pogués respondre.

El president

Senyor diputat, crec que el moment processal de fer preguntes està molt taxat i crec que per no generar arbitrarietat..., no tingui por de la descortesia, que tothom li comprendrà. I, per tant, no li puc donar la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, la resposta era: «No.»

El president

Moltes gràcies. Era una resposta cortesa, senyor diputat.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la reforma laboral proposada pel Govern de l'Estat (tram. 310-00402/06)

La pregunta al Consell Executiu, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla i l'adreça al conseller de Treball, senyor Franco.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyor López Bulla, que acabin de sortir, les diputades i diputats que ho vulguin fer, de l'hemicicle. En silenci, si us plau.

(Pausa.)

Senyor López Bulla, té la paraula.

El Sr. López Bulla

Gràcies. Senyor conseller, què n'opina el Govern, de les mesures contrareformistes del Govern del PP amb relació al mercat laboral?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Il·lustre diputat, en primer lloc, nosaltres pensem que aquesta reforma ha de ser una reforma per a l'ocupació, per afavorir que la gent tingui feina, que tingui feina amb més facilitat i que, a més a més, aquesta feina sigui una feina de qualitat.

Sobre els documents que hi ha, pensem que el que s'ha de fer és el diàleg; un diàleg no únicament entre el Govern de l'Estat i els agents socials, sinó entre el Govern de l'Estat, els agents socials i els governs de les comunitats autònomes, per raó de les competències importants que tenen en aquest àmbit. I concretament, respecte aquests documents de treball, dir que hi han alguns aspectes amb els quals estem d'acord, hi ha punts que no hi estem d'acord, altres que s'han de concretar, i, a més, hem de fer propostes per millorar aquesta situació.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor López Bulla té la paraula.

El Sr. López Bulla

Senyor conseller, em felicito de la seva resposta assenyada, i no esperava menys de vostè. Sobretot perquè avui, llegint el diari *Expansión*, que és un diari molt meticolós, li fa dir a vostè... –que parla sempre amb una gran rigor–, que diu: «Nos opondremos a cualquier injerencia del Gobierno a través de la reforma del paro.»

És obvi que si el Govern no fa el que vostè diu i el que diuen els agents socials ens podem veure abocats a una mobilització importantíssima –que, en qualsevol cas, i en la mesura que els convocants ho creguin oportú, nosaltres recolzarem, des d'Iniciativa per Catalunya, inclosa la vaga general.

Ara, el moment d'ara, i la fase, és demanar justament això que vostè ha dit: la retirada dels documents. Perquè, òbviament, diu: «Nos opondremos a cualquier injerencia del Gobierno a través de la reforma del paro.» I aquesta ingerència hi és.

Jo li demano a vostè que, a més d'aquesta oposició, demani formalment al Govern que ho retiri. I en qualsevol cas li demano una certa complicitat amb el Consell Econòmic i Social de Catalunya, que, a través del seu president, el senyor Rafael Hinojosa, que s'ha declarat explícitament en una emissió radiofònica per la retirada d'aquest document, que faci d'*auctoritas* i pugui exercir d'home bo entre les parts, perquè la fase ara és la negociació, com vostè deia abans.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball

La negociació es pot fer de dues maneres: una manera, evidentment, és retirant aquest document; una altra possibilitat és que tots aquells que considerin que tenen coses a aportar aportin documents per al debat i per al diàleg.

Concretament, jo no sé els termes que ha sortit en aquest diari; sempre ens hem manifestat en la mateixa línia, que és que nosaltres, si és en la línia general, la línia general que el que sigui assessorament, el que sigui formació, el que sigui recerca de feina, lligar-lo a les prestacions d'atur, nosaltres estem d'acord amb aquesta línia. I ens hem manifestat clarament amb punts molt concrets, com pot ser el tema, posem per cas, de facilitar la contractació de dones que hagin tingut fills.

Ara, el que nosaltres..., i era la línia de la resposta, la línia de la resposta és que nosaltres no estem d'acord si hi ha algun extrem –i a aquests extrems puntuals ens oposarem–, tant si hi ha alguna retallada de prestacions, com si hi ha algun supòsit que no permeti continuar avançant en el que és l'economia social, com evidentment ens oposarem a qualsevol punt concret que vagi en contra del que són les competències de la Generalitat, les competències de Catalunya.

I això sí, sobre la proposta concreta, entenem que ara és el moment del diàleg, el moment del pacte: el que entenem que ha posat el Govern de l'Estat és un document sobre la taula; el que hem de fer tots els altres és posar els nostres documents i les nostres propostes concretes.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions fetes per a reparar els danys causats pels aiguats de l'abril del 2002 a la zona regable del riu Muga (Alt Empordà) (tram. 310-00411/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Salvatella al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Té la paraula el senyor Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Parlem de pluja. «Al meu país la pluja no sap ploure», deia el cantant de Xàtiva.

I així és aquí, a casa nostra: mesos i mesos de sequera i, de cop i volta, tot vessa. Al gener, problemes als arrossars de Pals, al Baix Empordà, per manca d'aigua; a l'abril, el dia 11 exactament, problemes a l'Alt Empordà, vora la Muga, el Manol, el Ricardell i l'Orlina per massa aigua llavors: més de dos-cents litres per metre quadrat a la capçalera dels rius. Els llevants ja ho tenen això; són imprevisibles i incontrolables. A Cabanes, per exemple, que és poble de terres baixes, materials arrossegats pel Llobregat d'Empordà van afectar nombrosos camps i conreus.

També és veritat, per altra banda, que les pluges d'abril i maig han omplert els embassaments –Boadella, per exemple. Tot és relatiu, ja ho va dir algú alguna vegada.

Pregunto, senyor conseller, quines actuacions ha dut a terme el Govern de la Generalitat en ambdós casos, arrossars de Pals, conreus de la Muga?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per replicar l'honorable conseller senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, vostè té raó, no?, tal com diu..., tal com diu la cançó, no?

La veritat és que teníem una sortida d'hivern tremendament preocupant, alarmant, no només des del punt de vista del regadiu sinó de l'aigua de boca en moltes de les nostres conques; jo diria que en totes les conques de Catalunya, tant les internes, com la conca de l'Ebre.

I, per tant, hem hagut d'anar a cavall de dos problemes, no?, un darrere l'altre. Primer, la sequera, intentant donar solució als productors d'arròs de Pals, primer de tot, amb una Ordre del 7 de març, que els permetés la retirada de terres fins a un 75%, és a dir, de no-cultiu, per poder acollir-se als ajuts, als mínims ajuts, que els permetés la retirada; la segona era trobar una solució per aquests mateixos productors d'arròs perquè poguessin, després de les primeres pluges, mantenir..., no només sembrar, sinó després mantenir el cultiu. I per això es va arribar a un acord amb la comunitat de regants del Molí de Pals que, mitjançant una inversió de 47.000 euros, es pugui muntar unes estacions de «bombeig» que regulin al llarg de tota la campanya el període de regadiu.

Segon, després va ploure i va ploure massa en alguns indrets; va ploure molt bé a quasi tot arreu i va caure molts diners –m'atreveixo a dir-ho així– al camp català, perquè va abeurar el camp, però en alguns indrets, en aquest cas, en algunes comarques de Girona, va fer algun mal. Aquest mal es tradueix, precisament, en les infraestructures pràcticament de regadius i, en aquestes infraestructures de regadius, s'ha arribat a un acord amb les comunitats de regants, tant amb les del marge dret com

amb les del marge esquerre, de forma que el Govern es fa càrrec de la reparació d'aquests danys, danys que corresponen en la major part dels casos a, diguem, l'ensorrament d'algunes de les canals de rec, perquè hi ha unes canals elevades, i que l'aigua, a més a més, se les va emportar, en d'altres casos les va trencar. Això té un cost aproximat de 120.000 euros, que se'n fa càrrec al cent per cent el Departament d'Agricultura, i l'obra l'executaran les comunitats de regants directament, que serà la manera d'anar molt més de pressa, més àgil que no l'Administració, que hauria d'entrar en un procés de contractació pública i exposició pública, i, per tant, serà una subvenció directa del Departament d'Agricultura a les comunitats de regants, i ells faran l'obra de forma que a l'inici de campanya puguin tenir ja les canals de rec, perquè...

El vicepresident primer

Senyor conseller, senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...repeteix, les canals de rec ja en perfectes condicions.

El vicepresident primer

...se li ha acabat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Senyor Salvatella, no vol fer ús de rèplica? D'acord, gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la seva participació en la reobertura de l'aeroport de la Seu d'Urgell (Alt Urgell) (tram. 310-00302/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs al conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Té la paraula, senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. La reobertura de l'aeroport de la Seu, honorable conseller, com vostè sap, ja fa uns mesos que fa la impressió, malauradament, que ha entrat en una mena de vodevil, no?, ara entro, ara surto, ara dic i ara me'n desdic, no? El darrer canvi de parer es va produir, precisament, fa poques setmanes, el va protagonitzar el secretari d'Estat d'Infraestructures, del Ministerio de Fomento, que va afirmar que havia de ser el Govern andorrà el que havia d'adquirir els terrenys en els actuals propietaris, contradient així l'acord darrer, que consistia, precisament, a repartir el 50% el finançament total de l'aeroport, no?

Per altra banda, la Generalitat de Catalunya ha reiterat una vegada més, a través dels mitjans de comunicació, la seua voluntat de participar en la gestió de l'aeroport de la Seu i, fins i tot, ha anunciat, ho ha fet públic, fer-

se càrrec de la totalitat –de la totalitat– de la inversió, sempre que el Govern de Catalunya no ostentés la titularitat d'aquesta infraestructura. Precisament, el conseller, l'anterior conseller de Política Territorial, el senyor Pere Macias, es va comprometre, en aquest mateix Parlament, a impulsar un consorci per a la gestió d'aquesta infraestructura amb la participació dels ens locals. Aquest consorci, tot i que fa, doncs, gairebé dos anys d'aquest compromís, aquest consorci no s'ha constituït, i, per tant, aquest compromís no s'ha complert.

Per tant, digui'ns, senyor conseller, avui en el Ple, solemnement, quin és el paper que pensa exercir el Govern de Catalunya amb relació a la reobertura de l'aeroport de la Seu; digui'ns si té previst participar econòmicament en el projecte; digui'ns si ha participat, el Govern de Catalunya, en negociacions amb la família Betriu, que són els propietaris d'aquesta infraestructura, per tal de procedir a la seua adquisició, d'arribar a algun acord d'adquisició; si té previst, el Govern, actuar amb recursos propis en l'adequació i millora dels accessos a l'aeroport; si té previst, per exemple, el Govern de Catalunya, doncs, assumir la titularitat de la carretera de Montferri a Castellbò, que és la carretera que condueix en aquesta important infraestructura de la comarca de l'Alt Urgell.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller, senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, el nostre compromís i la nostra voluntat que aquesta infraestructura pugui donar no només cobertura als interessos més locals i territorials de la comarca de l'Alt Urgell i de les comarques del Pirineu, sinó que també serveixi com a revulsiu per dinamitzar l'atracció turística i l'activitat econòmica d'aquella comarca i d'aquella regió, són absoluts.

Però deixi'm que li recordi que l'any 82, i per resolució del Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions d'aleshores, es va classificar d'aeroport d'interès general l'aeroport de la Seu, caràcter amb què, avui encara, malgrat els dubtes que nosaltres tenim, fins i tot, d'aquesta Resolució i pel que fa a la seva legalitat, dubtes que hem plantejat també al Govern i al Ministeri per tal que siguin resolts, avui per avui, la responsabilitat, i la titularitat, i la competència, recau en el Govern central, i, en aquest cas, a més, ha manifestat la seva voluntat que sigui AENA qui gestioni, si s'escau, aquesta instal·lació.

Nosaltres tenim converses informals, perquè avui encara tampoc podem tenir converses des d'un punt de vista oficial amb el Govern andorrà, però estem en contacte amb els responsables polítics del Govern d'Andorra, hem fet negociacions amb el Govern de l'Estat i hem avançat en diferents estudis que permeten valorar que la nostra implicació seria més que possible, sempre que,

òbviament, aquest caràcter d'interès general el Govern de l'Estat l'obrí i admetés la nostra participació.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. El senyor Ausàs té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Bé, l'honorable conseller no ens ha dit res de nou, no? És a dir, en tot cas, nosaltres aplaudim les declaracions del Govern de Catalunya pel que fa, doncs, a la necessitat de reobrir l'aeroport, de participar econòmicament en la seva adquisició, però lamentem, doncs, que cada vegada, doncs, es parli, quan es fan aquestes manifestacions, més de cara als titulars de premsa que nos pas...

El president

Senyor Ausàs, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Més enllà dels titulars de premsa, acabant la seva frase, senyor diputat, nosaltres hem tingut converses amb la propietat, i tenim un preacord que si es desencallés la situació faríem efectiu; nosaltres hem elaborat un pla director de l'aeroport, que hem enviat al Govern i als diferents departaments possiblement afectats; nosaltres hem avançat en la fórmula d'un consorci que, format a terceres parts per la Generalitat, el Govern d'Andorra i l'Administració de l'Estat, i altres administracions locals i possibles empreses privades, doncs, seria l'òrgan de gestió que permetria tirar endavant aquesta concessió, i, d'altra banda, estem en aquests moments, doncs, impulsant i amantats al fet que les converses que entre el Govern d'Andorra i el Govern de l'Estat sembla que avancen cap a la propera configuració d'un conveni internacional, el marc del qual, doncs, hauria de permetre, si s'escau, la nostra participació.

Lamentablement, vostè sap quines són les limitacions perquè puguem assumir amb tota celeritat i amb tota capacitat d'actuació la nostra voluntat amb relació a aquesta inversió, a aquesta instal·lació...

El vicepresident primer

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i és aquest el motiu pel qual –repeteix– ho tenim tot a punt però no podem avançar més de pressa del que s'està avançant.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a l'opinió del Departament de Política Territorial i Obres Públiques sobre diverses possibles actuacions en les principals vies de comunicació viària de la comarca del Maresme (tram. 310-00313/06 i tram. 310-00314/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Té la paraula el senyor Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Si li sembla, acumularia la pregunta següent, ja que és d'una temàtica similar.

El vicepresident primer

D'acord.

El Sr. Oliveras i Maristany

Molt bé. Senyor conseller, evidentment les preguntes que li formulem avui són dues reivindicacions, crec jo, molt sentides a la comarca del Maresme, i especialment als municipis del baix Maresme, i, per tant, li demanaríem les intencions i l'opinió del Departament i de vostè sobre la possibilitat d'eliminar els peatges situats al baix Maresme, o de buscar alguna mesura similar a les que es van anunciar per a altres peatges de l'entorn metropolità, i la possibilitat, al mateix temps, de la reconversió de la N-II en aquests municipis.

Vostè sap que fa més d'un any es va crear una plataforma formada per tots els alcaldes del baix Maresme per demanar aquestes dues reivindicacions, que hi han hagut durant tot aquest temps, doncs, moments difícils en aquestes reivindicacions, en què hi ha hagut, per dir-ho d'alguna manera, declaracions i precipitacions per diferents bandes que no han ajudat a buscar una solució al tema, però, finalment, jo crec que estem ara en una bona situació pel que fa a l'opinió que pugui tenir aquest territori, amb la creació d'una comissió representativa de tots els grups polítics de la comarca del Maresme, formada per alcaldes, petició, proposta, que va ser formulada des de la nostra formació política, i creiem que el tema s'ha anat encarrilant en bon camí.

Voldríem saber quines són les intencions del Departament i de vostè respecte a aquestes dues reivindicacions, la possibilitat d'eliminar o buscar algun tipus de mesura que beneficiés els residents de la zona del baix Maresme i també la possibilitat de reconvertir l'actual N-II en una via de comunicació entre els municipis de la comarca.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula per replicar.

El conseller de política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Sí, senyor diputat, recordant que aquesta autopista, la C-32, abans l'A-19, i amb relació a la seva titularitat, va ser transferida al Govern de Catalunya, a la Generalitat, l'any 95, amb la conseqüent obligació de respectar i observar els termes del contracte amb l'empresa concessionària i, òbviament, els règims de tarifes aplicables.

Contestant a la seva primera pregunta, nosaltres no contemplem la possibilitat d'eliminar aquest peatge. Aquest és un peatge dels peatges baixos i tots que existeixen a la xarxa de peatges de Catalunya, l'eliminació d'aquest peatge significaria una necessària compensació a l'empresa concessionària absolutament impossible d'assumir amb càrrec als pressupostos de la Generalitat, però, d'altra banda, també volem recordar que les nostres anàlisis i estudis ens porten a afirmar que l'eliminació del peatge, també amb independència del problema financer, significaria també un greu problema de trànsit, atenent la seva tendència al col·lapse. En aquest sentit, els diferents estudis que tenim avalen aquest plantejament.

Ara, dit això, sí que estem a favor de reconvertir l'actual N-II en una via de comunicació intermunicipal, en un bulevard urbà, com en part ja és, i, per tant, creiem que cal estudiar fórmules que permetin mantenir una alternativa gratuïta a l'actual autopista de peatge, i celebrem, des del Govern de Catalunya..., i esperem que el diàleg a partir d'ara sigui molt més profitós, en el sentit d'aprofitar tots els estudis de trànsit i el Pla director de comunicacions que s'està treballant, per analitzar les alternatives que tindríem i que nosaltres observem concentrades en l'actual corredor de l'autopista, perquè entenem que seria, en una comarca com la del Maresme, la situació i la ubicació més apropiada per tal de disminuir l'impacte ambiental de nous corredors que vinguin a garantir l'alternativa gratuïta a l'actual autopista.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Oliveras té la paraula per repreguntar o replicar.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, és evident que el Departament ha fet alguns estudis parcials sobre la mobilitat a la zona del baix Maresme, és evident que ara hi ha la perspectiva, conjuntament amb el Consell Comarcal i l'organisme que s'ha creat, els diferents alcaldes, per intentar, conjuntament amb el Departament, fer un pla de mobilitat a la comarca. També voldríem fer-li avinent que creiem, nosaltres, que un pla de mobilitat, si no va acompanyat també d'unes previsions sobre el creixement demogràfic o creixement urbanístic d'aquesta comarca, doncs, no seria prou útil i, per tant, segurament, caldria anar a algun tipus de mecanisme, com fos un pla director, per a aquesta zona, per a la comarca del Maresme.

Però, tot i així, malgrat la seva resposta, la negativa que ha fet a la possibilitat d'eliminar aquest peatge, sí que hi han altres fórmules que vostè va anunciar per a altres

trams d'algunes autopistes, en els quals es produïen problemes similars als que duïen els estudis que es van fer sobre la mobilitat al baix Maresme. Per tant, el que li voldríem tornar a preguntar, que ens aclarís, és si contemplem, al marge de la resposta que ha donat, alguna possibilitat de fer algun tipus de mecanisme que representés alguns avantatges per als residents de la comarca del Maresme respecte al peatge.

I, evidentment, nosaltres som conscients que qualsevol mesura no pot ser una mesura aïllada, que s'ha de contemplar en la seva globalitat en aquesta comarca, i, especialment, parlar de les infraestructures ferroviàries, que creiem que caldria anar cap a la seva ampliació i la contemplació d'un nou corredor ferroviari a la comarca del Maresme.

Però, per tant, el que voldríem saber amb precisió és si, malgrat la negativa que vostè ha expressat de l'eliminació d'aquests dos peatges que existeixen en el baix Maresme..., la possibilitat de contemplar alguna mesura similar de les que va anunciar, ja fa més d'un mes, sobre altres trams d'autopista per tal de contemplar descomptes per als residents d'aquesta comarca.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Oliveras. L'honorable conseller té la paraula per replicar.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Estic absolutament d'acord amb vostè, senyor diputat, que la solució a llarg termini que hem d'implementar ha d'anar lligada amb una visió de planificació territorial, amb una visió del futur desenvolupament de la comarca, des d'un punt de vista de localització d'activitats, i no només orientat a resoldre els problemes actuals o susceptible generats de nova demanda de trànsit. Per tant, tot el desenvolupament de la comarca ha de contemplar aquesta nova situació dels corredors de desplaçament i de mobilitat, i és en aquest sentit que des de la Secretaria de Planificació Territorial s'està treballant en un pla director i en aquests estudis de mobilitat, que espero que podrem compartir en aquest fòrum, en aquesta plataforma, en aquesta comissió de diàleg i de participació.

Només recordar, i sé que no és el seu Grup, però sí que també dóna suport als mateixos plantejaments que vostès estan fent, que alguns dels que ara estan demanant que s'elimini el peatge són els que els anys noranta van procedir a la prolongació més desorbitant que s'ha vist a les autopistes de Catalunya amb relació a aquesta autopista de peatge, per tant, mantenint un règim concessionari a molt i molt llarg termini, fet que és un dels motius, un, no l'únic, que avui impossibiliten que puguem fer el seu rescat financer.

I, d'altra banda, les situacions que contemplem en el marc d'un acord de peatges que estan sobre la taula són situacions que donen resposta a plantejaments molt més crítics que no pas el peatge del Maresme, en el sentit que, en el cas de les Fonts i en el cas de la barrera de la Llagosta no existeixen alternatives, no existeixen

físicament alternatives, a l'autopista gratuïta, mentre que en el cas del Maresme, és veritat que amb dificultats, és veritat que amb una via cada vegada més urbana, i per això hem de treballar a mitjà termini en una solució, tenim sobre la taula les calçades laterals, la carretera dels sis municipis, tenim ja aprovat un pla director d'infraestructures amb transport públic, que ha de ser, també, una de les solucions a mitjà i llarg termini, però creiem que la solució ha de passar per una visió més infraestructural, una visió més estructural sobre què espero que tindrem oportunitat de treballar.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Han estat posposades les preguntes número 11 i número 12.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'estat actual del projecte de prolongació de l'autopista A-19 fins a Lloret de Mar - Tossa de Mar (tram. 310-00389/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari Popular, a l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Sí, Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, què està realitzant el Govern? Quines estan sent les actuacions actuals envers la prolongació de l'antiga A-19 i actual C-32?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camacho. Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Sí, senyora diputada, recordar que, en el cas de la prolongació de l'antiga A-19, l'actual C-32, hem de contemplar... –i donar resposta, en el seu cas, a la seva pregunta–, hem de contemplar l'actuació en tres trams diferenciats: el tram entre Palafolls i Tordera, el tram entre Tordera i Lloret de Mar i, finalment, el tram entre Lloret de Mar i Tossa de Mar.

Intentaré ser breu, però vull recordar que, en primer lloc, el tram de Palafolls a Tordera, fins a l'enllaç amb la carretera GI-600, és una actuació que ja ha estat concessionada en el seu dia des del Ministeri de Foment, i que ha acomplert la informació pública, té projecte constructiu aprovat amb un pressupost que supera els 3.800 milions de pessetes; pressupost que es veurà incrementat atenent que, en el tràmit de les al·legacions i de les negociacions amb els diferents ajuntaments afectats, s'incorporaran millores i noves actuacions de l'ordre d'uns sis-cents milions de pessetes. En aquests moments,

doncs, estem parlant d'un pressupost amb projectes constructius, ja redactats, que superen els 4.500 milions, pendants que –i sabem que s'hi està treballant intensament– el Ministeri de Foment decideixi quina és la solució per al desdoblament de la nacional II en el terme municipal de Blanes, perquè tindrà una incidència en la solució definitiva.

Pel que fa al segon tram, ja tenim l'estudi informatiu del tram de Tordera a Lloret de Mar, que inclou també un tram, un accés a la zona de Fenals, de Lloret. Va ser aprovat el desembre del 2000, amb un pressupost que supera els quaranta-cinc milions d'euros i que ha estat sotmès a informació pública, juntament també amb un projecte de construir un tercer carril des de la GI-600 fins a l'alçada de la nacional II, per enllaçar amb aquesta solució definitiva.

A hores d'ara tenim el projecte a punt de redactar, a punt de completar ja la redacció del projecte definitiu de traçat d'aquest tram, i procediríem, immediatament que tinguem aquest projecte en les properes setmanes, a treure a concurs la concessió corresponent a aquest tram Tordera - Lloret de Mar.

I, finalment, el tram de Lloret de Mar a Tossa de Mar, des del Departament hem desistit ja que sigui contemplat com una autopista i preveiem que tingui una solució amb caràcter de carretera convencional. El seu finançament, òbviament, no serà, doncs, amb càrrec a concessions, sinó amb càrrec als pressupostos de la Generalitat. Tenim un pressupost de l'ordre dels vint-i-dos, vint-i-tres milions d'euros i, havent-se, ja, efectuat la informació pública, l'estudi informatiu i l'estudi d'impacte ambiental, en aquests moments estem analitzant les al·legacions per arribar a un consens, al més aviat possible, amb relació a aquest tercer tram.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per replicar, té la paraula la diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller. Honorable conseller, vostè ha donat una informació molt extensa envers els tres trams de la prolongació d'aquesta autopista, d'aquesta infraestructura, que vostè considerarà, juntament amb nosaltres i amb altres grups, que és absolutament vital per al desenvolupament i, sobretot, per a la millora, no solament de la vertebració de la comarca en aquesta zona, sinó també per a la dinamització del turisme, que, com vostè molt bé coneix, ja en els mesos de maig, en els mesos de juny hi ha una gran densitat de tràfic, una gran densitat de circulació, doncs, que fa que molts d'aquests pobles es trobin amb incomunicació, i, a més, fa que molts d'aquests pobles es trobin amb molts problemes de cara a potenciar i a dinamitzar el turisme, que és tan important i és tan vital i cabdal per al creixement productiu d'aquests municipis, fonamentalment per al municipi de Blanes i per al municipi de Lloret.

Vostè ha parlat dels tres trams. Si em permet, farem esment a cadascun d'aquests tres trams. Respecte al tram primer que vostè ha dit, el referent a Palafolls -

Tordera, sens dubte, vostès encara estan decidint i estan esperant què és el que farà el Govern i el Ministeri de Foment, respecte a la nacional II, i aquesta ha estat, en gran part, alguna de les alegacions que ha fet el Departament, que ha dit, doncs, que voldrien fer coincidir aquest tram per tal de millorar i optimitzar aquestes dues infraestructures.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Molt bé. Vostè –jo ho crec–, com molt bé coneixerà, que sap que ja ha arribat a l'Ajuntament de Blanes, i sap que ja ha arribat i ja s'ha informat per part de l'Ajuntament l'alternativa que el Ministeri de Foment va donar envers a aquesta infraestructura, amb la qual cosa els passos s'estan realitzant des del punt de vista de l'actuació del Ministeri de Foment. Ara, el que ens preocupa –i el que preocupa al meu Grup, senyor conseller– és, fonamentalment, la prolongació des de la zona de Tordera fins a Lloret i fins a Tossa.

Vostè, molt bé, ha explicat que en alguns dels casos s'estan realitzant, ja..., pot estar prèvia la licitació; però, sobretot, en el cas, des del Decret –que vostè molt bé coneixerà, que es va fer des de la Conselleria de Medi ambient–, que es va fer el novembre del 2001, des d'aquest Decret en el qual es reconeixia ja l'estudi d'impacte ambiental i es deia que era viable, des del punt de vista mediambiental, l'alternativa 1, que vostè recordarà que són les sortides de l'església de Sant Pere del Bosc, de les Alegries i del Papalús, aquelles tres sortides que permetien ja la prolongació i l'entrada al municipi de Blanes i de Lloret... Home!, doncs, després d'aquest estudi d'impacte ambiental, està molt aturat, senyor conseller.

Amb aquesta prolongació d'aquesta infraestructura portem, si ho sumem i ho capitalitzem, més de deu anys –més de deu anys–, senyor conseller. Avui mateix –avui mateix–, l'Ajuntament...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Sánchez-Camacho Pérez

Molt breument, senyor president...

El president

Se li ha exhaurit el temps, del tot.

La Sra. Sánchez-Camacho Pérez

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. També el senyor conseller havia exhaurit el temps. I, per tant, doncs, se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, la secretària primera i els secretaris tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen el conseller de Sanitat i Seguretat Social, Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

El senyor conseller i el senyor diputat podran estar ben concentrats, perquè ningú els distraurà de la tasca que es proposen fer.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de reparació a les víctimes del franquisme (tram. 300-00923/06)

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao, per a la interpellació en matèria de reparació de víctimes del franquisme.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyor conseller –anava a dir senyors diputats, perquè aquí hi ha membres, en aquest cas, de la Mesa–, però bé...

El president

La Mesa compleix.

El Sr. Ridao i Martín

Molt bé. Bé, aquesta és una interpellació en què, com sap l'honorable conseller pel seu enunciat, volíem parlar, fonamentalment, de dues qüestions. La primera és tot el procés d'indemnització a les persones que van patir privació de llibertat per motius polítics durant el franquisme. I, en segon lloc, voldríem, també, parlar –si tenim temps– d'alguns aspectes de memòria històrica, d'incentiu, de recerca, també, de la memòria històrica al voltant de la repressió franquista.

Bé, sobre el procés d'indemnitzacions als expresos polítics, l'honorable conseller sap perfectament que aquest és un procés que, a instàncies del Parlament i amb una contribució decisiva entre d'altres del nostre Grup Parlamentari, que ho havia vingut plantejant en successives legislatures, va iniciar-se, a finals de l'any 2000, després de la promulgació del Decret 288/2000, de 31 d'agost, que inicialment fixava un termini de sis mesos, que després es va ampliar, es va prorrogar, amb la Llei 16/2001, un termini que va passar a tres anys. Aquesta és una iniciativa que, des d'un bon principi, ja vam dir que posava fi a una situació d'injustícia provocada sobretot per l'exclusió de molts catalans i de catalanes dels beneficis de la Llei de pressupostos de

l'any 90 i 92 de l'Estat, que va preveure la concessió d'indemnitzacions a favor de persones que van patir reclusió com a conseqüència dels supòsits previstos a la Llei d'amnistia de l'any 77. Una exclusió de molta gent que va venir provocada, certament, per la rigidesa, per les exigències, pels excessius requisits formals i de tot tipus que la Llei imposava, i que va obligar moltes comunitats autònomes –la primera, Navarra; també, Catalunya–, finalment, a ampliar la cobertura d'aquelles indemnitzacions.

Aquest ha estat, fins fa no gaire, un procés que nosaltres hem jutjat d'encomiable, des de molts punts de vista, però sobretot des del punt de vista del consens polític, però és un procés que no ha estat exempt de moltes dificultats. Primer, per l'allau de sol·licituds rebudes –més de 34.000, pràcticament 35.000–, quan l'estudi inicial que es va encarregar al Govern en preveia 3.000. Per tant, el Govern s'ha vist desbordat. Segon, per aquell termini tan peremptori de sis mesos inicials que es va haver de prorrogar i que, lògicament, va fer que moltes persones que no van poder presentar la sol·licitud o les que ho van fer extemporàniament s'haguessin d'incorporar posteriorment. I també un procés que s'ha anat complicant com a conseqüència –hi insisteixo– de la situació de col·lapse, de retard considerable i, en aquests moments, ja, honorable conseller, sincerament, de crispació creixent en els possibles beneficiaris, i una crispació que, en aquests moments, no es veu palliada ni tan sols amb l'habilitació de més mitjans personals i materials per part del Govern –sobretot en l'àmbit dels Departaments de la Presidència i de Justícia, del qual vostè és titular.

I és obvi que tot això no és producte només d'una certa imprevisió, és producte, també, podríem dir, d'una certa infradotació de mitjans. L'allau d'expedients reconeixem que ha estat extraordinària i que requereix una feina importantíssima per analitzar i comprovar els requisits dels expedients, esmenar els defectes de forma, emetre els informes i certificats preceptius..., però constatem i hem observat moltíssims dèficits en la tramitació administrativa, sobretot a través d'una casuística llarga. Jo tinc una carpeta, a l'escó, que li podria exhibir, honorable conseller, i que prefigura un autèntic via crucis en el contenciós administratiu per a la Generalitat, si no passem de les més bones intencions a una solució a aquest malestar generalitzat.

Gent a qui es reclama la documentació en dues o tres ocasions, malgrat haver-la aportada convenientment; gent a qui es reconeix un sol dia en un camp de concentració, quan vostè i jo sabem perfectament que és tècnicament impossible haver estat un sol dia en un camp de concentració; i gent que acredita, a més a més, l'estada que posteriorment, vostè i jo, no perquè hi haguem estat, probablement, eh?, però ho sabem per altres motius; gent que no ha rebut resposta, a hores d'ara, tot i haver formulat fa molts mesos la seva sol·licitud; gent a qui no se li ha considerat, per exemple, determinats documents que acrediten fefaentment, amb intervenció de fedatari públic, el període de reclusió.

Per tant, la complexitat ha anat creixent a mesura que hem anat tenint dificultats en la tramitació, tot i que també li reconec que, lògicament, aquesta complexitat s'ha

vist agreujada pel fet que intervé una altra administració, en aquest cas l'Administració de l'Estat, sobretot a partir del Ministeri de Defensa, de l'Arxiu Militar de Guadalajara o del Centro de Información Administrativa, que han dificultat molt aquest procés, per la situació gairebé d'obsolescència en què tenen els seus arxius, la seva documentació custodiada. O, fins i tot, amb la mateixa Administració d'Hisenda, de l'Estat, perquè no ha facilitat puntualment les dades per poder esbrinar aquelles persones que havien rebut la indemnització a l'empara de la Llei de 1990.

Però, en qualsevol cas, són dilacions que, sens dubte, han entorpit aquest procés, i que, evidentment, la gent, els possibles beneficiaris sol·licitants, imputen al Govern de la Generalitat. La conclusió, per tant, són dades de febrer del 2002..., segurament el conseller en disposa d'algunes de més actuals, però 34.431 sol·licituds, 35.477, si hi afegim les 1.046 fetes en el període de pròrroga. D'aquests expedients s'han concedit i pagat 5.262. Per tant, el 15%. Se n'han denegat 2.401, el 7%, i estan en suspens, en aquests moments, honorable conseller, 27.814 expedients, per tant, el 78% de tots els expedients rebuts.

Miri, les solucions que podem apuntar, i que la moció plantejarà subsegüent a aquesta interpellació, passa per oferir –entenem– la màxima cobertura i suport polític i administratiu a aquest procés, i la màxima generositat i màniga ampla. Això vol dir: més mitjans materials, més mitjans humans al servei de l'Administració de la Generalitat, i admetre, sobretot, de forma efectiva, qualsevol mitjà de prova acceptat en dret, sobretot les actes de notorietat, les actes notariales, alguns testimonis –sobretot a partir de declaració jurada escrita–, que en aquests moments tenim la sensació que no han estat acceptades ni valorades convenientment.

I tot això sense oblidar, de passada, que hi ha un compromís adquirit a través d'una Resolució d'aquest Parlament, que el Govern també faria extensiu aquest procés de beneficis als menors de 65 anys. De fet, això s'havia d'haver fet fa pràcticament un any, i esperem que, de manera immediata, es pugui engegar.

També hi voldríem afegir un darrer aspecte, en aquest procés, per ampliar i donar la màxima cobertura, i que crec que no es va tenir en compte, segurament per un error, i no es refereix a un col·lectiu molt nombrós, ni és excessivament gravós per a l'Administració, com és la multitud de catalans i de catalanes que van formar part de companyies de treball... França, per una banda, és a dir, gent exiliada, soldats de la República, que, a partir del febrer del 39, com és lògic, no tenien més oportunitats que tornar a l'Espanya franquista o anar a la legió estrangera, o passar a ingressar, en aquest cas, a una companyia militaritzada de treball.

A Alemanya i al Japó, com sap perfectament, com saben les senyores i els senyors diputats, hi ha hagut indemnitzacions per a presoners de guerra, a països ocupats, o fins i tot, per als esclaus de les indústries de guerra. Jo crec que això hauríem de plantejar-ho també en el cas nostre.

Voldria entrar, i si no tinc temps ara ho faré en el torn de rèplica, en el segon àmbit d'aquesta interpellació, que és l'incentiu de la memòria històrica, i una mica ho

vull fer resseguir el contingut i el mandat d'una resolució, la 359/VI d'aquest Parlament, sobre la recuperació de la memòria històrica de la repressió franquista. Amb aquesta Resolució, impulsada pel nostre Grup Parlamentari, jo crec, sense que ningú pugui veure cap presumpció ni cap petulància per part nostra, que Catalunya s'homologava a la majoria de països de llarga tradició democràtica a l'hora d'aixecar, diguem-ne, que el vel que tapava, impudicament, una part del nostre passat, sobretot el vinculat a la repressió, o a la misèria moral, al feixisme. I això es va fer a través, en aquella resolució, d'una condemna moral –la primera vegada que es feia en aquest Parlament, dels responsables de tanta barbàrie–, però també manifestant –i sobre això hi vull posar l'accent, honorable conseller–, manifestant el desig que a totes les víctimes de la repressió els fos restituïda la dignitat. I subratllo la paraula «a totes les víctimes», perquè això vol dir tant els que acabo de citar ara, fa un instant, aquelles persones que van estar en companyies de treball a França, o els qui van patir reclusió, captiveri, en presons, en camps de concentració, com aquells qui, per exemple, van ser executats durant el franquisme: cas de Companys, cas de Carrasco, cas de Peiró –de qui fa molts pocs dies es complia el seixantè aniversari de la seva mort–, cas de Númen Mestre, cas més recent, també, de Puig Antich, i per cert, aquest oblit històric cap a aquestes persones contrasta –i de molt–, per exemple, amb la famosa Llei de solidaritat amb les víctimes del terrorisme, que es va aprovar per consens, per ampli consens, o per la unanimitat del conjunt de grups polítics al Congrés dels Diputats, i que ha permès indemnitzar, doncs, fins i tot a un torturador com el comissari Melitón Manzanas, però que aquesta és una llei que no s'aplica des de l'any 68 endarere, pels supòsits de terrorisme d'Estat. I nosaltres també voldríem fer menció a aquesta qüestió.

Per tant, insisteixo, hi ha un aspecte –i després hi tornaré– de restitució de la dignitat, també, a partir, doncs, de l'impuls de la revisió d'alguns casos, d'algunes situacions concretes que, insisteixo, que exigeixen i demanen alguna reparació.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula ara el senyor conseller de Justícia. (*Pausa.*)

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat interpellant, la interpellació que, en nom del Govern em correspon ara atendre té per objecte demanar el capteniment del Govern en matèria de reparació de les víctimes del franquisme. I, en línia de principi, el primer que cal manifestar és que aquest capteniment del Govern en matèria de reparació troba el seu fonament –i em penso que és àmpliament consensuat amb tot aquest Parlament–, en els principis generals del dret universalment reconeguts per les nacions civilitzades, que obliguen a reparar el dany sofert per tota víctima. I, d'una manera més concreta, en la declaració sobre els principis fonamentals

de justícia per a les víctimes de delictes i de l'abús de poder adoptada per l'Assemblea General de les Nacions Unides, en la seva Resolució 40/34, que concreta el concepte de víctima i indica els mecanismes adients per a la seva reparació.

Els juristes sabem i diem que «reparar» suposa tornar les coses al ser, i ha estat el moment previ a la producció del dany, la qual cosa no sempre és possible. I, per això, el concepte de reparació integral es manifesta en tres subelements, com són: la restitució de la cosa, la reparació del dany, la indemnització de perjudicis.

Malauradament, en el cas que ens ocupa, molt sovint és impossible restituir la cosa, la vida, la llibertat injustament privades, i procedeix parlar de conceptes que poden semblar massa mercantils, com és la indemnització de perjudicis. Però sí que hem de parlar de reparació de danys, tant materials com morals. I, en efecte, per fer front a aquesta situació, el Govern de la Generalitat, especialment sensible a aquesta problemàtica, va aprovar –com vostè ha manifestat– el Decret 288/2000, de 31 d'agost, mitjançant el qual s'estableixen els requisits per regular les indemnitzacions de les persones incloses en els supòsits previstos en la Llei 46/1977, de 15 d'octubre –Llei d'amnistia–, i que van quedar exclosos dels beneficis de la disposició addicional divuitena dels pressupostos generals de l'Estat de l'any 1990 i 1992. Aquest Decret –s'hi ha referit també vostè– va ser modificat posteriorment per un decret que va prorrogar els terminis i, per la Llei 16/2001, votada per unanimitat en aquest Parlament, que també va augmentar el termini per presentació de documentació, i per resoldre-ho.

Per aquest motiu, permeti'm que, d'alguna manera, expressi la meua sorpresa pel fet i el contingut de la interpellació; no pel to, sempre... com sempre en vostè, amable i rigorós, perquè la interpellació és un instrument previst en el dret parlamentari per conèixer els motius i els propòsits de capteniment de l'Executiu en qüestions relatives a temes de política general, etcètera. I el capteniment del Govern ha quedat clar, com també el d'aquesta cambra, des del primer moment, doncs, el Govern i el Parlament estan... han estat especialment sensibles a aquesta problemàtica i no han estalviat esforços per aconseguir la satisfacció d'aquestes legítimes aspiracions.

Estem convençuts, no obstant, que ens trobem davant d'una problemàtica especialment dedicada i sensible, que exigeix una actuació de consens, que fins ara s'ha produït, i que, anant més enllà de posicionaments partidistes, s'ha aconseguit, i que comporta un contracte fluid entre els diferents grups polítics d'aquest Parlament, que m'agradaria personalment i agradaria el Govern que no es perdés.

Crec que no és necessari entrar en detalls concrets, als quals vostè s'ha referit, sobre el procés específic que s'ha dut a terme. Sí que li he de recordar que es va constituir la unitat administrativa corresponent –la Unitat de Certificació d'Expresos Polítics–, que s'ha anat dotant i incrementant amb el nombre de funcionaris necessaris –potser sí, encara insuficients– per a resoldre les qüestions amb la urgència que tots voldríem, però el fet és que, fins a aquest moment, s'han rebut

35.968 sol·licituds, de les quals s'han concedit indemnitzacions en 6.482 casos, n'han estat denegades per diversos motius 3.310 i estan en període de tramitació i de resolució 26.176. En qualsevol cas, l'import satisfet fins a la data d'avui és de 17.876.577 euros, pràcticament 3.000 milions de pessetes, i la mitjana rebuda per persona és d'uns 3.500 euros, és a dir, unes 500.000 pessetes.

De tota manera, com vostè ha dit molt bé en la seva intervenció, junt amb aquest aspecte més de rescabament dels danys materials o morals a través de la indemnització econòmica, hi ha un altre aspecte que ha de ser tingut en compte, que és la recuperació de la memòria històrica. Per tant, jo també m'hi vull referir per significar que, tot i la importància dels expedients tramesos i de la quantitat, s'han fet un seguit d'actuacions per tal de recuperar la memòria de la repressió franquista.

I així voldria esmentar l'estudi i divulgació del període històric corresponent a la repressió i antifranquisme, que constitueix un dels principals eixos d'actuació del Museu d'Història de Catalunya, el qual és present en l'exposició permanent, en la política d'exposicions temporals i en les diferents activitats d'investigació i difusió –conferències, cursos, publicacions, projeccions de documentals, taules rodones– que es generen des del Museu. En aquest sentit, vaig tenir l'oportunitat d'intervenir directament en unes converses amb el director del Museu per fer una exposició monogràfica sobre l'estat i el funcionament de les presons durant el règim franquista.

També la Comissió institucional Lluís Companys, formada per diferents departaments de la Generalitat i per representants de diferents institucions acadèmiques, culturals, i professors universitaris, i que té per objecte promoure la recerca historiogràfica sobre la figura de Lluís Companys i la Catalunya del seu temps.

També, la Conselleria de Justícia va trametre al Ministeri de Justícia, en mèrits del contingut de la Resolució 359 d'aquest Parlament, d'aquesta legislatura..., per tal d'emprendre les accions necessàries per assolir a l'Estat espanyol la reivindicació definitiva de tots els lluitadors antifranquistes condemnats a mort, per mitjà de la presentació del recurs de revisió procedent per part de la Fiscalia del Tribunal Suprem i a instància del Ministeri de Justícia, contra les sentències de mort dictades en consell de guerra, encara que és veritat que en aquest punt concret hem de constatar que no hi ha hagut cap actuació positiva i directa per part dels organismes als quals ens hem adreçat.

Finalment, deixi'm també esmentar, per la seva significació amb el que té de recordança d'aquesta memòria històrica, l'acte que va tenir lloc el passat dia 22 d'abril del 2002 al Gran Teatre del Liceu de Barcelona, en homenatge a les persones represaliades pel franquisme, en el qual van col·laborar la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació i Associació Catalana d'Expressos Polítics, a la qual vaig tenir l'oportunitat d'assistir, junt també amb una representació de diputats d'aquesta cambra.

Actes com aquest ens van evident la importància de continuar amb aquesta pedagogia sobre els execrables actes de la repressió franquista i evitar un oblit que seria

inexcusable, justament per deixar ben clar que fets com aquells no poden tornar a passar mai més. I per això la seva sol·licitud, la sol·licitud produïda en aquell acte, d'objectivar un memorial dels fets a reparar, serà objecte d'especial i atent estudi per part del Govern, i ho farem amb un estil concret, el que ens va recordar un il·lustre historiador d'aquest període, quan, citant el clàssic, va dir que cal fer aquestes coses però que val més el perdó que no la venjança, perquè l'un és efecte d'una naturalesa dolça i humana, i l'altra, d'una organització ferotge i brutal.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, d'entrada volia saludar el fet que el conseller reconegui aquest principi general del dret, sobretot en l'àmbit internacional, de la subrogació de les càrregues de qualsevol Estat amb relació a qualsevol responsabilitat en què hagi pogut incórrer qualsevol règim, qualsevol Estat anterior, no?, perquè, de fet, això és el que en definitiva ha permès, per exemple, la devolució als partits del patrimoni incautat. Però, en canvi, quan s'ha interpretat al revés no ha permès, per exemple, que l'Estat espanyol, durant més de vint anys de democràcia, hagi –per exemple, eh?– condemnat el franquisme, no? I així ho va entendre... La certesa és que el Govern del Partit Popular s'ha vingut negant insistentment en aquest fet, no?, contràriament al que van fer, per exemple, el senyor Helmut Kohl i el senyor Mitterrand, que en el seu dia van demanar perdó, en nom dels seus respectius estats, per la mort del president Companys, i no passa absolutament res, no?

Bé, en definitiva, jo dic que saludo aquesta afirmació que feia com a preàmbul de la seva intervenció, honorable conseller, perquè això és el que ens permetrà, en definitiva, de donar la màxima cobertura i de donar una resposta a altres casos que, desgraciadament, en el seu dia no es van contemplar. Insisteixo en el cas d'aquelles persones que no només van patir reclusió, sinó que van ser afusellats, que van ser executats i morts durant el franquisme, no?

Miri, a mi em sorprèn, relativament, la sorpresa que vostè manifesta sobre el contingut i el caire d'aquesta interpellació, perquè és el Govern el qui ha de copsar en primera instància la preocupació creixent que hi ha al voltant del procés d'indemnització als expressos. Amb les dades que vostè acaba de facilitar, 26.176 persones perfectament respectables i honorables, en aquest país, que han formulat fa mesos la seva sol·licitud, moltes de les quals encara no han rebut ni tan sols una resposta acusant la recepció de la seva sol·licitud per part de l'Administració de la Generalitat..., escolti'm, evidentment, això és un problema. I no perquè sigui gent que tingui un interès econòmic, sinó que és gent que exigeix i demana una reparació testimonial, de caràcter moral, i que en aquests moments, lògicament, a

partir de la informació que vostè acaba de facilitar aquí, no tenen cap motiu per a la tranquil·litat i per apaivagar la seva inquietud. No ha facilitat..., vostè ha dit: «No hi vull entrar, en detalls i en dades concretes.» Podia haver explicat perfectament com han reforçat últimament els mitjans materials i personals en aquesta unitat administrativa que es va crear; podia haver explicat si pensa o no pensa potenciar la política de convenis entre diferents institucions acadèmiques i la Generalitat i el Ministeri de Defensa. Hi ha hagut recentment un conveni amb la Universitat Autònoma, però jo crec que és un camí pel qual cal perseverar.

Miri, la sorpresa és meua per no voler entrar a analitzar alguns dels dèficits i de les dificultats que hi ha hagut en aquest procés. Hi insisteixo, jo crec que, les traves i dificultats, no totes són imputables a la Generalitat –abans n'he parlat. Podia haver explicat perfectament, doncs, les dificultats que hi ha posat Hisenda, que hi han posat el Ministeri de Justícia, el de Defensa, i què és el que podríem fer tots en aquesta cambra i fins i tot en altres instàncies parlamentàries, a Madrid, per tal de solucionar-ho. I això no ho ha fet, i espero que en el torn de rèplica ho pugui fer.

Tornant al fil, també, d'aquest aspecte en què he insistit en la meua primera intervenció, que és la restitució de la dignitat d'aquestes persones, deia que està pendent també l'impuls d'una qüestió tan important com és la revisió dels sumaris. Miri, a mi m'ha sabut greu aquella referència que vostè feia del fet que el Govern central no ha estat sensible a aquella resolució que va impulsar el nostre Grup Parlamentari per tal de donar instruccions a la Fiscalia del Tribunal Suprem per presentar recurs extraordinari de revisió contra els sumaris, per exemple, de Puig Antich o del president Companys. I em sap greu perquè en el compliment d'aquell informe a mi em van enviar una carta en la qual vostè deia al senyor Acebes: «Adjunto le "trameto", le envío, le adjunto, le envío la Resolución del Parlamento de Cataluña, para que usted tome conocimiento.» A mi no em sembla que sigui una solució adequada per complir un mandat parlamentari, entre altres coses perquè el Parlament també li va encomanar al Govern que donés facilitats als familiars d'aquestes persones perquè, si volien, ja que tenen legitimitat processal per fer-ho, poguessin presentar aquest recurs i, evidentment, que la Generalitat hi ajudés.

Un altre aspecte de l'incentiu de la recerca històrica és aquesta organització per part del Museu d'Història d'una gran exposició a la tardor, que nosaltres saludem i que, de fet, també és un dels mandats d'aquest Parlament. Però nosaltres voldríem que, juntament amb aquesta gran exposició, hi hagués una altra iniciativa. Avui ho hem fet a través d'una declaració institucional; hi ha hagut iniciatives, que vostè ha citat, com la del Liceu, fa molts pocs dies, però estem parlant en aquest cas de l'organització d'un gran homenatge nacional –d'un gran homenatge nacional–, sense exclusions i amb la intervenció de tots els grups polítics, per tal de reconèixer la contribució de tanta gent a la lluita per la defensa de les llibertats d'aquest país.

I finalment un altre aspecte –i ho contemplava la Moció, i amb això acabo, senyor president– és la retirada

dels símbols franquistes. En aquella Resolució que he citat reiteradament, hi havia un mandat, també, per impulsar una actuació concertada amb els ens locals perquè, respectant les atribucions i les competències de cada ens local, hi hagués la possibilitat de catalogar aquells símbols, aquells monuments, al nomenclàtor dels carrers, de moltes places d'aquest país que encara continuen ferint la sensibilitat de molta gent. I, per tant, creiem que la retirada efectiva de tot vestigi del règim en carrers, en places, en molts llocs de Catalunya, ha de ser possible, com ho va ser, per exemple, l'enderroc de l'estàtua de Lesseps a Suez en el seu moment, com ho va ser, per exemple, doncs, l'enderroc de la columna de Nelson a Dublín, o com ho van ser, per exemple, fa molts pocs anys, milers de Stalin i d'altres bolxevics a l'Europa de l'Est. Si això ha estat possible en aquests països, lògicament també ho ha de ser a casa nostra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, honorable senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, fonamentalment, per recordar algunes coses que em sembla que per la seva obvietat no ho haurien de ser, però que en la seva intervenció de rèplica vostè ha plantejat.

En primer terme, que respectem el contingut de les disposicions normatives, i encara més si les estableix aquest Parlament. I si les dades no m'enganyen –i em sembla que no– la Llei que va aprovar aquest Parlament prorrogant el termini per a la presentació i per a la resolució dels expedients estableix que el termini fineix el 30 de novembre del 2004. Senyor Ridao, si el 30 de novembre del 2004 no hem resolt aquestes qüestions, tindrà vostè tota la raó per plantejar totes les qüestions que vulgui, però el mes de maig de l'any 2002 no ens faci un retret sobre el que haurà passat a finals del 2004, perquè això em sembla que només genera frustració, que això només genera malestar i que per a aquesta qüestió necessitem moltes altres medicines, totalment diferents d'aquesta que ens ocupa.

D'altra banda, vostè ha fet una referència també personal a la carta que jo vaig dirigir al ministre. Jo..., la carta aquella es va acompanyar, potser innecessàriament, al control de compliment, però el que li puc assegurar és que no va ser l'única cosa. En una altra oportunitat vostè va fer una ironia, molt digna de ser tinguda en compte, però sobre la forma de tractament o de la meua manera d'adreçar-me al senyor ministre; jo el que li dic és que em dirigeixo a totes les autoritats i a les que no ho són amb el màxim de cortesia de la qual sóc capaç i que em sembla oportuna, i en aquest cas també ho vaig fer, acompanyant-li textualment la Moció aprovada pel Parlament, a fi i efecte que no es digués que hi havia una interpretació esbiaixada i personal del que és un acord que, si no té força de Llei, pres pel Parlament, té un gran respecte..., en els mateixos termes en què va

ser dictada, això va ser... S'han fet, òbviament, altres actuacions; jo m'he referit simplement que no han tingut l'eficàcia que nosaltres hauríem volgut que tinguessin.

D'altra banda, em consta que, probablement, no sé si vostè o el seu Grup no van estar satisfets amb el control de compliment que es va establir quan es va adreçar per part del Govern, em sembla, també, si no em fallen les dades, el 19 de juliol de l'any passat..., però que el criteri d'aquest Parlament és que s'havia donat compliment a la Moció corresponent, i em sembla que també en aquesta realitat ens hem, tots, de subjectar i ajustar.

Abans li ho he dit. No és que ho hagi volgut defugir; em semblava que no tenia sentit directe en una pregunta que feia referència al capteniment, per tant no als actes concrets i positius que havia fet el Govern en aquesta matèria. Ara, a efectes que en quedi la deguda constància, sí que li diré que, efectivament..., en primer terme, recordar que, malgrat el que s'ha dit per algunes persones, fins i tot amb documentació oficial que ha circulat en aquesta matèria, el Decret no és restrictiu; no és restrictiu en el seu contingut i no és restrictiu en la interpretació que se n'ha fet des del Govern. I així que no es digui que hi hauran persones que no podran gaudir directament dels beneficis econòmics, quan el mateix Decret estableix, com no podia ser d'altra manera, perquè, si no, s'aplicarien els principis generals en la matèria, que la indemnització eventualment es transmet també als hereus.

D'altra banda, hi va haver des del primer moment un dispositiu d'atenció ciutadana, la línia 012; més de seixanta oficines de benestar social van estar distribuïdes per tot el territori, informant de l'estat del procés, i en la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació, del Departament de Justícia, del qual m'honor de ser el titular, es van habilitar els recursos humans i materials pertinents per tal de poder atendre els ciutadans que demanaven la certificació al respecte per poder tramitar les seves sol·licituds. Darrerament hi han setze funcionaris del Departament de Justícia, treballant en aquesta unitat, a més dels que hi havia amb anterioritat.

S'ha acceptat –i també va ser objecte d'una amable polèmica amb vostès– les actes de notorietat, com a element acreditatiu, com qualsevol altra fórmula admissible en dret, per provar la realitat dels fets. També s'ha arribat a un acord amb la Universitat Autònoma de Barcelona per l'enviament d'un grup de becaris als arxius militars perquè duguin a terme una tasca de recerca en els milers de lligams no classificats que hi tenen en dipòsit.

I, a pesar de totes aquestes dificultats, nosaltres tenim la seguretat que la tasca durà a bon port, que es durà a terme abans de les fites assenyalades, que nosaltres d'això ens n'enorgullirem, però que no ens sentirem responsables si això no ultrapassa la data que, establerta pel Govern però aprovada pel Parlament, es va acordar consensuadament per tots els grups parlamentaris amb la Llei a què he tingut abans oportunitat de fer referència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat que ha interpellat.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, si m'ho permet, per una petita contradicció amb l'honorable conseller, perquè no és la meua intenció, ni ara ni amb motiu del debat sobre el compliment d'aquella Resolució, el fet d'ironitzar sobre aquella carta que vostè va enviar al seu homòleg, el ministre de Justícia; quan jo em refereixo a l'encapçalament d'aquella carta que deia que vostè li trametia adjunt l'acord del Parlament, el que estic en tot cas justificant és la insuficiència d'aquest informe del compliment.

Vostè mateix ho ha dit, que es van fer moltes gestions. Però en tot cas, amb el compliment d'aquella Resolució, l'únic que el Govern enviava al Parlament per al coneixement de tots els seus diputats és que vostè havia fet aquella carta...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...i, per tant, no és sobrer ni és excessiu el fet d'enviar adjunt a la Resolució la carta que vostè ha enviat, però, en canvi, el que sí que hi manca, com vostè molt bé ha explicat, doncs, són les gestions que vostès han fet, que –insisteixo– en la nostra opinió són clarament insuficients.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la planificació i la gestió de les inversions en infraestructures en l'àmbit metropolità (tram. 300-00634/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la planificació i la gestió de les inversions en infraestructures en l'àmbit metropolità. L'exposa, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, que té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, parlar de planificació i gestió d'infraestructures en l'àmbit metropolità és parlar, sens dubte, no d'una sola administració, no solament de l'Administració de la Generalitat, sinó parlar de diferents administracions, com és l'Administració de l'Estat, l'Administració de la Generalitat i a la vegada també les corporacions locals.

Vagi per endavant que, per planificar i gestionar, en primer lloc el que és necessari és tindre un pla, és que hi hagi un pla per poder gestionar i planificar. I vagi una primera crítica, conseller, una crítica que vostè

mateix i jo mateix, en nom del Grup Parlamentari Popular, i vostè en nom del Govern, n'hem tingut debat en més d'una ocasió, que és tota la planificació del que és l'àmbit metropolità, el que és la planificació a la vegada del que és l'àmbit metropolità de Barcelona, dins el Pla territorial general de Catalunya.

I evidentment planificar sobre estacions de tren d'alta velocitat o planificar sobre xarxa ferroviària que pot afectar els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, etcètera, etcètera, és planificació que afecta diferents administracions i que vostès, sens dubte, estan preparant en aquest moment des de fa potser –m'atreveixo a dir– massa anys. És a dir, vostès tenen un horitzó fixat en el Pla territorial general de Catalunya per a l'any 2026, un horitzó amb una demografia que sap que no compartim des del Grup Popular, amb 7,5 milions d'habitants, però vostè també –i són paraules que recullo de diferents compareixences que vostè ha tingut en aquest Parlament ja com a conseller de Política Territorial i Obres Públiques– ja ens ha dit –i ens deia l'altre dia el seu secretari general, el senyor Pere Torres– que hi ha moltes dificultats per tirar endavant el que és l'aprovació del Pla territorial general metropolità; el que afecta l'àmbit metropolità, el que afecta principalment Barcelona i les seves ciutats que l'envolten.

Parlo d'aquest primer aspecte perquè és el primer aspecte de la planificació, sens dubte importantíssim. Però després, evidentment, hem de parlar d'obres que s'estan executant, d'obres que no s'han executat i que s'executaran, i, evidentment, del futur.

He de començar, conseller, sens dubte, pel que és l'obra estrella, o almenys considerem des del Grup Popular que pot ser l'obra estrella, que és el tren d'alta velocitat. És conegut que el tren d'alta velocitat arribarà a la ciutat de Lleida, arribarà a les comarques de Lleida, l'any 2002. És conegut les dificultats que té el tren d'alta velocitat quan travessa municipis i quan travessa municipis amb forta presència i amb forta implantació urbanística. I m'estic referint, més que res, al tram que va o que anirà des de Lleida fins a la ciutat de Barcelona, en el període 2002-2004.

Jo vull tornar a fer i a referir-me al que ha dit el Govern de l'Estat i al que ha estat, sens dubte, polèmica les passades setmanes. Una visita de diferents diputades i diputats, amb responsables de l'ens gestor d'infraestructures ferroviàries..., va donar la notícia a diferents mitjans de comunicació que el tren d'alta velocitat no arribaria a Barcelona l'any 2004.

Finalment es va saber qui ho va dir, això –i ho deien diferents mitjans de comunicació–; ho deia la senyora diputada per Lleida, del Partit Socialista, senyora Teresa Cunillera, que no va assistir a tota l'excursió que van fer per veure les obres d'infraestructures; deia que havia escoltat, que havia tingut la percepció que el tren d'alta velocitat no arribaria l'any 2004 a Barcelona.

Després, altres diputats, fins i tot diputats de la federació de què vostè forma part, de Convergència i Unió, deien totalment el contrari: que l'any 2002 arribaria el tren d'alta velocitat a Barcelona. I nosaltres coincidim amb les seves apreciacions. No és un problema de re-

tard d'un any o de dos anys –que evidentment hi ha d'arribar, i nosaltres ens reafirmem, com a Partit Popular de Catalunya i com a Grup Parlamentari, que el tren d'alta velocitat és una necessitat que arribi a Barcelona l'any 2004. El problema no és aquest retard, que estem convençuts que no hi serà, d'un o dos anys; el problema és que s'ha retardat quinze anys, el tren d'alta velocitat. I aquesta no és una responsabilitat, evidentment, del Partit Popular de Catalunya, ni del Govern de l'Estat del Partit Popular; és una responsabilitat d'aquells que van apostar pel tren d'alta velocitat entre Madrid i Sevilla, és a dir, el Partit Socialista Obrer Espanyol, extensió Partit Socialista de Catalunya, ara dit també Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi.

Dic això perquè nosaltres també estem d'acord amb el que es planteja des del mateix Ajuntament de Barcelona. I a la vegada volem agrair a l'Ajuntament de Barcelona, és a dir..., i al seu alcalde i al seu tinent d'alcalde, el senyor Joan Clos i el senyor Xavier Casas, que confien que arribi el tren d'alta velocitat a Barcelona l'any 2004.

I aquest és un primer aspecte de la nostra interpellació, perquè evidentment és una administració, com l'Administració de l'Estat, que està executant aquesta gran infraestructura, però que vostès, com a Govern de la Generalitat, han de tindre i tenen una col·laboració, una relació amb el mateix Ministeri de Foment, a la vegada gestor d'infraestructures ferroviàries.

I ens agradaria saber el seu parer, com a Govern de la Generalitat, sobre el que suposa el tren d'alta velocitat i el que creuen vostès que serà l'arribada del tren d'alta velocitat, amb totes les seves problemàtiques, també, a la ciutat de Barcelona, i esperem que vostè es reafirmi en el que ha dit també: que creu que serà l'any 2004, l'any d'arribada.

No solament aquest és un aspecte de la nostra interpellació. Hi ha d'altres aspectes importantíssims; altres aspectes relacionats amb el que és l'Autoritat del Transport Metropolità, és a dir, l'ATM, amb el seu Pla director d'infraestructures, amb l'horitzó fins l'any 2010, amb tot el que comporta d'inversions, principalment pel que fa a infraestructures ferroviàries, i concretament a Renfe, pel que és el que anomenem trens de curt recorregut, o el que anomenem trens dins l'àmbit metropolità, totes les possibilitats que això tindrà.

També, a la vegada, de totes aquelles infraestructures que al llarg del temps ha calgut modificar i que s'estan modificant. Per exemple, li parlaré de la ronda del Litoral. Un que ve de les terres de Lleida, com altres diputades i diputats, i també dels que vénen de les comarques tarragonines, principalment, patim cada vegada que venim a aquest Parlament aquell aspecte que és una de les pitjors desgràcies urbanístiques i de projecció futura com és la ronda del Litoral, planificada, entre d'altres, per Barcelona Regional, és a dir, a la vegada planificada des d'una perspectiva que no hi ha possibilitats, o no hi hauria possibilitats, en el futur, que el transport privat pogués incrementar-se. Això, a la vegada, sense lligar-ho amb el que és una aposta pel transport públic; una aposta com ara, participada, amb d'altres administracions, com és l'Administració de l'Estat,

com és el transport públic que afecta tota la comarca o afectarà en el futur part de la comarca del Baix Llobregat, com és el Trambaix, etcètera.

Deia tot això perquè nosaltres creiem també que és necessari la implicació per part del Govern de la Generalitat en totes aquelles obres que no solament tenen una participació, o del Govern de l'Estat o del Govern de la Generalitat, sinó en totes aquelles obres que estan participades principalment per les corporacions locals, en totes aquelles obres que afecten concretament l'àrea metropolitana.

També, val a dir, aspectes importantíssims com és els temes que afecten l'aeroport. I també, val a dir, aspectes com aquells que s'han retardat molt en el temps. Jo recordo el que deia el senyor Joan Clos fa poques setmanes; deia: «Un dels problemes que no ens hauria de succeir» –quan es feia referència al tren d'alta velocitat– «és que ens passés el que ens va passar amb la pota Sud, que s'havia de fer l'any 92» –vostè se'n recorda, no, conseller?– «que s'havia de fer l'any 92 i que fins set anys més tard no es va poder executar. Això no ens hauria de passar» –diu– «l'any 2004» –que és l'any que també des d'aquí, des d'aquest Parlament, i des de totes les forces polítiques i totes les institucions estem intentant projectar Barcelona i la seva àrea metropolitana com a fòrum de les cultures. És a dir, no ens hauria de succeir el que va succeir amb la pota Sud, que set anys després es va tindre d'acabar. No ens hauria de succeir el que ha succeït amb la ronda del Litoral, etcètera, etcètera.

Vaig resumint el que li he comentat. Nosaltres creiem, conseller, en la necessitat d'involucrar el Govern de la Generalitat més que mai amb el que és l'Administració de l'Estat pel que fa a l'arribada del tren d'alta velocitat a la ciutat de Barcelona l'any 2004. Nosaltres els demanem també que més que mai liderin dins l'Autoritat del Transport Metropolità el que és el Pla director d'infraestructures any 2001-2010; que a la vegada també liderin més que mai i planifiquin més que mai totes aquelles obres d'infraestructures dins del Pla d'infraestructures 2001-2007 del Govern de l'Estat, i a la vegada també facin d'intermediaris entre el Govern de la Generalitat, vostès mateixos, les corporacions locals i també el Govern de l'Estat en totes aquelles problemàtiques que sens dubte vostè coneix, en totes aquelles problemàtiques que un ja no sap si són aspectes per barrar el pas, aspectes que poden ser ficar pals a les rodes d'infraestructures tan importants com pot ser –com li feia referència– el tren d'alta velocitat o com pot ser aspectes com els que estava remarcant i que es desenvolupen en el Pla director d'infraestructures de l'Autoritat del Transport Metropolità.

He vist que se m'ha acabat el temps, senyor president, i en la segona part de la meua interpel·lació m'aniré referint als aspectes que li he comentat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula ara l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor diputat, evidentment que des del Govern de Catalunya i des del Departament apostem i apostarem en el futur per un criteri bàsic d'actuació que és un dels factors de garantia de cara a assolir els objectius que el país i que les institucions i administracions tenim en aquests moments assumits, i en aquest cas és el del desenvolupament de les infraestructures, de les infraestructures que amb caràcter estratègic estan catalitzant i estan situant el nostre país –i situaran sobretot en el futur– en unes magnífiques oportunitats, que estic convençut que, després d'aquesta actuació infraestructural, el país, la societat i les institucions sabrem aprofitar.

Quin és aquest criteri bàsic? El criteri bàsic de la concertació, el criteri de la col·laboració i de la coordinació. I, des d'aquest punt de vista, estem apostant ja, des de fa temps –i ho continuarem fent en el futur malgrat els debats polítics que tant des d'aquesta tribuna com en el dia a dia i a través dels mitjans de comunicació, doncs, hem de mantenir i segurament mantindrem–, i amb un escenari temporal com el que se'ns acostava, mantindrem encara, segurament, amb més virulència durant els propers mesos, malgrat aquest clima i aquest debat, necessari també per contrastar opinions, estratègies i prioritats, apostem i apostarem per la concertació, pel diàleg i per intentar trobar un punt d'acord que faciliti el desenvolupament, tant de la planificació, a la qual vostè s'hi ha referit, com després a l'execució, a la construcció i, posteriorment, i també amb molta importància, a la posterior gestió de les infraestructures que en aquests moments estem –ho repeteixo– intentant de catalitzar i de transformar.

En aquest sentit, una breu referència a la planificació que és, des d'un punt de vista lògic i racional, el primer àmbit en el qual no només vostè ha situat la interpel·lació, sinó que crec jo que en la materialització de les infraestructures hem de mantenir. És veritat que el Govern –i ho assumim– porta un ritme no prou accelerat, que en aquests moments estem agilitzant, pel que fa a la formulació i a l'aprovació dels diferents plans territorials contemplats en la Llei del Pla territorial general de Catalunya.

En aquests moments nosaltres ja hem endegat, i des del Govern s'han aprovat i s'han encarregat tots els plans territorials parcials del país, que, més enllà del Pla territorial de les Terres de l'Ebre, avui ja aprovat, permetran... –i en aquests moments continuem mantenint el nostre calendari–, permetran que abans del final de l'any 2003 el país tingui i disposi de tots els plans territorials parcials aprovats amb una àmplia participació –així ho desitgem i ho promourem–, i que ens ha de permetre situar i dibuixar aquest escenari del model de país que volem en cadascun dels nostres territoris amb una coherència amb la formulació d'una planificació territorial general i àmplia que està definida, ja, en diferents instruments legislatius i en diferents instruments de planificació.

En aquest sentit, el Pla territorial de l'Alt Pirineu i de l'Aran, de les comarques de Girona, de les comarques

de Tarragona, del pla de Lleida, de les comarques centrals i el Pla territorial metropolità –al qual faré ara una referència– estan, en aquests moments, desenvolupant-se, i s'estan treballant –ho repeteixo–, des d'un punt de vista, també, amb àmplia participació institucional i social.

El Pla territorial metropolità, al qual vostè s'ha referit, té una particularitat i és que no depèn només i exclusivament de l'impuls i de la voluntat del Govern de Catalunya. El Pla territorial metropolità reuneix i requereix, per precepte legislatiu, la necessitat que sigui una formulació conjunta amb les institucions locals i metropolitanes del país. Nosaltres estem intentant –i ho seguirem intentant en els propers mesos, conscients, però, que l'escenari no és favorable– que siguem capaços de trobar aquesta concertació i aquesta taula de diàleg, per tal que tots els estudis tècnics que avui ja permetrien començar a definir clarament els principis i els principals àmbits de definició d'aquest Pla territorial metropolità puguin ser agilitzats i puguin ser catalitzats, també, i puguem plantejar-los en els propers mesos, i amb un termini també curt, dins d'aquest any i mig, si el calendari electoral ho permet, l'aprovació definitiva d'aquest Pla territorial metropolità.

Ara bé, també li haig de dir que no estem amb les mans creuades. Vostè hi ha fet referència: hem aprovat recentment –i també amb un exercici d'àmplia capacitat de concertació, de diàleg i de negociació– el Pla director d'infraestructures en el transport públic a Catalunya, Pla director d'infraestructures a la regió metropolitana de Barcelona. Un pla director d'infraestructures molt ambiciós que creiem que situarà Barcelona i la seva regió metropolitana a primer nivell europeu en un escenari dels propers vuit o deu anys. Un pla director d'infraestructures amb una inversió que supera els 7.300 milions d'euros i que ens ha de permetre impulsar una franca transformació de les possibilitats de mobilitat, de les capacitats i possibilitats de localització d'activitats i de residència a la regió metropolitana, i dels seus ciutadans.

La fórmula de gestió consorciada que hem trobat en els darrers anys a través de l'Autoritat del Transport Metropolità ha esdevingut i ha demostrat ser un bon instrument per avançar amb la integració tarifària, el bitllet únic, per avançar amb la definició d'un pla d'infraestructures, i per catalitzar i gestionar, ja, aquestes infraestructures i aquests transports interurbans, metropolitans, els nous tramvies, les xarxes d'autobusos d'una manera més eficaç i més propera a les necessitats dels nostres ciutadans.

Crec, doncs, que la fórmula de l'Autoritat del Transport Metropolità fins i tot ens la podríem plantejar el dia de demà en altres àmbits sectorials de gestió d'infraestructures, tant de planificació com de construcció i execució. I aquest Pla director, aquesta revolució infraestructural no és només una declaració d'intencions. Avui podem afirmar que el 40% de les actuacions previstes en aquest Pla director estan ja en aquests moments adjudicades, licitades o en execució.

Estem parlant de la línia 9. Estem parlant dels tramvies, de la Diagonal, del Baix Llobregat i del Besòs. Estem parlant del metro lleuger a Can Cuyàs. Estem par-

lant de la transformació de la línia 4 i de la línia 2, de la prolongació de la línia 5 fins al Carmel o el Vall d'Hebron, o del desdoblament del metro del Baix Llobregat o la prolongació per Terrassa i per Sabadell, o el projecte, ja treballant-se en ferm, de construcció del nou metro del Baix Llobregat fins a Castelldefels, passant per Gavà i per Viladecans. En definitiva –ho repeteixo–, i des del lideratge al qual vostè ens interpella de la Generalitat de Catalunya, del Govern del país, continuarem impulsant aquesta concertació i aquesta planificació.

Vostè ha fet referència, però, a un projecte també molt important del qual, si bé és cert que la materialització i la gestió, en definitiva, l'execució, no depèn directament del Govern de Catalunya, deixin-me –i, si s'escau, després, en el torn de rèplica li ho podré demostrar– que atribueixi al Govern de la Generalitat una paternitat i una responsabilitat molt important que avui s'estigui catalitzant el tren de gran velocitat.

Si el TGV avui és ja una realitat que se'ns apropa... –i sento sorneguerament el somriure i el riure de l'alcalde de Lleida que el tindrà a finals d'any–, que el tindrà a finals d'any, és gràcies al Govern de Catalunya, és gràcies al Govern de la Generalitat que, des de fa més de quinze anys, va apostar perquè aquesta infraestructura arribés al país, ens connectés a Europa i ens obrís noves possibilitats i oportunitats. Aquesta és una gran inversió que supera –i s'ha dit reiteradament, però cal tornar-ho a recordar– els 3.600 milions d'euros només a Catalunya, desenvolupada des del Govern central, que s'està acostant i que molt aviat permetrà que el país disposi de grans possibilitats, de noves oportunitats, d'activitat de localització i de transformació del país.

I avui algú comença a entendre el per què el Govern de la Generalitat va defensar, des del primer moment, que el tren de gran velocitat enllacés les quatre capitals del país per Lleida, Tarragona, Barcelona i Girona; que enllacés els tres aeroports importants de Catalunya –l'aeroport del Prat, però també el de Reus i el de Girona–; que connectés els dos ports d'interès general com el de Barcelona i Tarragona, i que al mateix temps permetés una gran transformació i revolució del transport de viatgers amb els trens regionals, amb les rodalies i que també significués una aposta decidida per al transport de mercaderies que ha de catalitzar encara més el trànsit internacional, el comerç, i, per tant, la creació de riquesa, el progrés i el benestar del nostre país.

Aquesta és una infraestructura que –ho repeteixo– està avançant i que és cert que presenta alguns punts de dificultat encara de definició, alguns escenaris en els quals haurem de fer exercicis molt importants, entre tots plegats –les institucions locals, la Generalitat i el Govern central–, d'acord de definició i d'agilització dels projectes; però –ho repeteixo–, creiem que pot ser –i ho serà, ben segur– un gran avantatge competitiu per al país.

En aquests moments i en el torn de rèplica –perquè veig que el president ja m'avisa que se m'acaba aquesta primera intervenció– tenim encara alguns trams pendents d'una última definició, però que estic convençut que serem capaços de trobar les solucions necessàries i adients.

I si el Ministeri i el Govern central han reiterat el seu compromís a complir els calendaris, ells, que són els responsables de l'execució i de la gestió directa d'aquesta infraestructura, doncs, des del Govern de Catalunya facilitarem al màxim, per part de la nostra intervenció, que aquests calendaris es compleixin, sent amatents que les dificultats que tenim sobre el territori algunes són molt complicades, però –ho repeteixo– apostarem i aportarem tota la nostra comprensió i complicitat perquè els terminis es compleixin i perquè tinguem el tren de gran velocitat dins dels calendaris previstos, cosa que significarà, evidentment, un gran benefici per al país i per als seus ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'illustre senyor diputat...

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. No li negaré el que poden ser aspectes de paternitat del tren d'alta velocitat, però deixi'm que n'agafi la maternitat, almenys la maternitat del Govern de l'Estat. La paternitat ja els la deixem, però deixi'm que agafi la maternitat. I no entraré en aquell debat del que és més important si la paternitat o la maternitat, no? (*Veus de fons.*) Que, sens dubte –sens dubte–, és important. (*Remor de veus.*) Perquè n'hi ha d'altres que van apostar per una altra maternitat –ja ho he dit abans– i vostès –s'ha de recordar– apostaven per una altra paternitat.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Jo li voldria, conseller –i vostè ho ha passat molt ràpidament, quasi a la mateixa velocitat que el tren d'alta velocitat–, parlar de l'aeroport de Barcelona. Per què, a l'aeroport de Barcelona, es va fer un acord entre diferents alcaldes del Baix Llobregat, el llavors, i ara aquí present, conseller de Política Territorial, i ara diputat, l'illustre senyor diputat, senyor Pere Macias, i el mateix president de la Generalitat, molt honorable senyor Jordi Pujol, amb el ministre de Foment, senyor Álvarez Cascos, el perquè del bucle de l'aeroport.

Passat el temps, ara es parla d'altres aspectes i vostè els ha recordat, no? Ha parlat de l'aeroport, però no ha entrat en el fons de l'aeroport. Jo suposo que està d'acord amb aquell acord –valgui la redundància– que es va signar amb els alcaldes del Baix Llobregat –entre d'altres, l'alcalde de Cornellà; entre d'altres, l'alcalde del Prat; entre d'altres, l'alcalde de l'Hospitalet– i el Govern de la Generalitat, al capdavant el president de la Generalitat i l'honorable conseller de Política Territorial, el llavors senyor Pere Macias.

Ho dic perquè és important aquest debat, que, al llarg de les últimes setmanes, dels últims mesos, s'ha anat presenciant en els mitjans de comunicació. Jo suposo que hi ha una aposta ferma i decidida per part de vostè com a conseller de Política Territorial amb l'aposta del bucle que es va pactar pel que fa referència a l'aeroport de Barcelona.

Deixi'm recordar-li, també, un altre aspecte, al qual vostè també hi ha fet referència en la resposta a la interpellació, no?, del Pla territorial de l'àmbit metropolità. Conseller, quan...? Des de l'any 1998 que vostès el tenen redactat. Tinc un exemplar a les meves mans –no en aquest moment, però que el tenen més d'un diputat i una diputada–, magnífic, sensacional –sensacional–, almenys pel que fa referència a la seva qualitat, no? Qualitat en paper, qualitat en fotografies, eh?, m'estic referint..., no entraré en una altra qualitat, però extraordinària. I l'he llegit, conseller, i l'he visitat en més d'una ocasió, amb més d'un responsable que hi ha hagut en l'àmbit metropolità. Quan, l'aprovació definitiva?

Vostè ha fet un..., vostè ha dit: «Escolti'm, és que, potser, en l'àmbit metropolità hauríem de fer una còpia del que és d'altres fórmules.» I n'ha apuntada una, no?, la de l'Autoritat del Transport Metropolità. És a dir, creu –i li formulo la pregunta– que amb l'actual composició de qui han d'aprovar definitivament, qui han de donar l'impuls definitiu a l'aprovació de l'àmbit metropolità no el podrà tirar endavant? Està culpant les corporacions locals que no tirin endavant l'àmbit metropolità? Està culpant el conjunt de forces polítiques o potser més a una força política que a una altra que té més responsabilitat dins de l'àmbit metropolità que això no tiri endavant? (*Remor de veus.*)

Perquè aquest és un aspecte importantíssim pel que fa referència a la planificació, i vostè ho ha reconegut en aquesta tribuna i ho ha reconegut en diferents compareixences. Si ens hem ficat en acords importantíssims sobre el que és el traçat d'alta velocitat que espero que vostè, pel que fa referència al tema de l'aeroport, avui, aquí ratifiqui. Si vostè ratifica tots aquells acords, com així m'ha semblat entendre-ho, pel que fa referència al Pla director d'infraestructures de l'Autoritat del Transport Metropolità; si vostè creu que són necessàries obres tan importants com són les obres que s'estan efectuant per part de l'Estat, també, en la ronda Litoral; si vostè creu que són obres importants les que es poden desenvolupar en el Fòrum 2004, de les cultures; si vostè creu que és tan important, també, a la vegada, el que és desenvolupar el Pla director de l'aeroport de Barcelona; si vostè creu tot això vol dir que vostè creu que hi ha una planificació que és necessària, una planificació que va endarrerida respecte a la gestió, conseller. És a dir, s'està gestionant abans d'haver aprovat una planificació.

És per això que li reclamem, conseller, ara que s'acaba el temps, que, al llarg d'aquest exercici 2002, vostès posin damunt de la taula tots els mecanismes possibles per poder tirar endavant l'aprovació del Pla dins de l'àmbit metropolità, i, a la vegada, que compleixin, com així vol complir el Govern de l'Estat –i vostè n'és coneixedor–, com així vol complir el Partit Popular en el que són el calendari d'execució per a l'arribada del tren d'alta velocitat a Barcelona..., però, a la vegada, que també vostès compleixin tots aquells pactes, entre d'altres, el que fa referència al seu pas –del tren d'alta velocitat– per l'aeroport de Barcelona.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., deixi'm, en tot cas, que primer contextualitzi una mica la situació, perquè em sembla que no parlem del mateix tàlem nupcial ni de la mateixa habitació matrimonial. Escolti'm, vostè m'ha dit «paternitat - maternitat». Miri, en tot cas, aquest llit a què vostè es referia, el comparteixen vostès amb el PSOE allà a Madrid; jo em referia a la paternitat del TGV a Catalunya, que aquesta és nostra.

I per què deia jo això, senyor Fabregat? (*Veus de fons.*) Per què deia això? Escolti'm, escolti'm, per què deia jo això? Març del 87 –repassin l'hemeroteca–: «Pujol no quiere perder el tren; la Generalitat considera un error no unirse al segundo despegue ferroviario que vive Europa» –any 87. 86-87: «El Consell Executiu inicia els tràmits per construir l'ample internacional d'ample europeu; la Generalitat explicarà al Govern de l'Estat el seu estudi sobre la via d'ample europeu.» Febrer del 83: «Jamás tendremos ancho de vía internacional, según el presidente de Renfe» –83, se'n recorda d'on estàvem, senyor Fabregat?, 83... (*veus de fons*)–, «Renfe se opone a que se invierta en prolongar el TGV francés hasta Barcelona.»

Nosaltres, «duro que te duro»; febrer 89: «La Generalitat inicia els tràmits i la reserva de terrenys per al futur del TGV», gràcies a la qual avui el TGV s'està executant i es pot garantir. (*Veus de fons.*) 83!, esperi's..., 83!, hi ha gent que diu: «El 83 érem tots molt petits.» Març 91... –aquí ja teníem una certa edat, senyora Tura... (*Remor de veus.*) Març 91: «González es muestra contrari a la connexió Barcelona - França amb el tren d'alta velocitat». Març 91: «Maragall afirma que no es rentable llevar el tren de alta velocidad a la frontera.» Març 93... (*Persisteix la remor de veus.*) Deixi'm que continuï, no es posin nerviosos que n'hi ha per a tothom: «Renfe desqualifica les idees de la Generalitat respecte al tren d'alta velocitat», «Martínez Fraile juzga inviable la propuesta de la Generalitat de crear estaciones en Sagrera, Sant Cugat i Sants» –que són les que hi hauran.

(*Veus de fons.*) No, no, no és *La Razón*, no; és *El País*, el seu –*El País*. (*Rialles.*) «Borrell..., Borrell antepone al AVE..., Borrell antepone al AVE la mejora de las líneas que enlazan Madrid y Valencia.» Març 93 –l'Avui, un altre, l'Avui; n'hi ha per tothom–: «El ministre Borrell desaprova el traçat sud de la línia TGV entre Barcelona i Lleida.»

Mirin, per què reclamem la paternitat? Escolti'm, perquè si avui hi ha TGV és gràcies... (*remor de veus*) –un moment!– que hi ha un govern central que ha decidit finalment que s'inverteixi i es faci, però sobretot... –sí senyor, el Govern de Madrid, el Govern de Madrid–, però sobretot perquè fa més de quinze anys va haver-hi un govern que va *planificar* el futur i va dir que això era necessari i seria necessari per al nostre país. I no van ser determinats diputats ni polítics que avui estan asseguts

aquí, sinó que va ser el Govern de la Generalitat, que sortosament i per alguna cosa deu ser, encara està governant, planificant i gestionant les infraestructures que el país tindrà en el futur del país.

Dit sigui això –dit sigui això–, també li haig de dir que és casual que en l'àmbit metropolità arribéssim a un acord, que el vam signar tots –ajuntaments metropolitans, Estat i Generalitat–, l'octubre del l'any passat, amb relació a la solució final, que ara estem acabant de completar, i hem proposat un protocol, i estem optimitzant la solució, en el cas del TGV i el seu enllaç amb l'aeroport, en el cas del traçat del TGV en el Baix Llobregat, i que el varem signar el conseller d'Obres Públiques, el Govern, el ministre i els alcaldes metropolitans.

Per què a Barcelona no es va fer el mateix acord? A Barcelona no es va fer un acord tripartit concertat. Quina casualitat!, sempre es parla de «metropolitanitat» i a Barcelona només es va poder aconseguir un acord entre l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de l'Estat. I ara hi haurà problemes, que nosaltres hi serem com els primers per intentar resoldre'ls i tirar-los endavant, però no va haver-hi un acord compartit i no va haver-hi una voluntat de concertar, de coordinar i de garantir que les coses es fessin com s'han de fer. I avui el principal problema tothom sap on està... –senyor Nadal, senyor Nadal... (*veus de fons*)–, tothom sap on està el principal problema per fer arribar el TGV a Barcelona en la data que estava prevista –i no és precisament a Sant Sadurní, senyor Nadal..., no és precisament a Sant Sadurní, i vostè ho sap molt bé i molt millor que jo.

Però en qualsevol dels casos nosaltres hi serem, nosaltres impulsarem el TGV, nosaltres impulsarem el Pla territorial metropolità i, en definitiva, nosaltres continuarem avançant i responant als interessos dels ciutadans de Catalunya, i evidentment col·laborant amb el Govern central i col·laborant també amb els ajuntaments per garantir una infraestructura tan imprescindible com la que significarà el tren d'alta velocitat per al nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellacions acumulades relatives a la reducció d'efectius policials i al desplegament dels Mossos d'Esquadra (tram. 300-00951/06 i 300-00164/06)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica plantejada per la reducció d'efectius policials, que si ho tinc ben entès, senyor Siurana, s'acumularia, senyor conseller, amb la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra, especialment a l'àrea metropolitana, també formulada pel senyor Antoni Siurana, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Sí, estem d'acord amb el conseller d'acumular no només les meves, sinó la d'Iniciativa...

El vicepresident primer

Hi ha..., per tant, s'acumula també amb la interpellació que formula el senyor Rafael Ribó, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, sobre la política de seguretat ciutadana, especialment pel que fa a l'avançament en el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, acumulem els punts 9, 10 i 11 de l'ordre del dia. Té la paraula el senyor Siurana.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Moltes gràcies, president. Senyores diputades i diputats, senyor conseller, avui parlem d'un govern sense autoritat. Aquesta interpellació vol demostrar, un cop més, el divorci entre un govern que no ens governa i els interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Perquè la pregunta és: què pensa el conseller quan passa pel carrer Princesa, pensa que està a València, pensa que està a Sevilla o pensa que és del seu àmbit? El carrer Princesa és de Catalunya? És responsabilitat del conseller d'Interior?

La política de seguretat és una mostra més d'aquest divorci entre ciutadania i Govern. La seguretat s'ha convertit en un dels temes de preocupació de la ciutadania i el Govern –com per altra banda ja ens té acostumats– és incapaç de reaccionar. O reacciona malament, com ha fet el senyor president aquest matí, no?

Com ens pot explicar, senyor conseller, que a Manresa hi hagi 4 policies per cada 1.000 habitants i que a Vilanova i la Geltrú n'hi hagi 0,7 i que el Cos Nacional de Policia, sense efectius suficients, hagi de demanar ajuda a la Policia Local? És que al seu parer no tots els territoris tenen un mateix dret a un bon servei públic de seguretat?

Fa molt mal al nostre país que aquest Govern no vulgui exercir la seva autoritat. Res del que preocupa els ciutadans s'escapa de la competència política i moral del Govern de Catalunya. És un govern sense model.

Aquesta és la segona interpellació que presentem en aquest Parlament sobre seguretat ciutadana. Li recordo que a la primera el meu Grup ja diagnosticava algunes de les situacions que ara ens afecten i ens preocupen. La seva resposta a la nostra interpellació del mes de maig del 2001, fa un any, va ser que a Catalunya hi havia un consens sobre el model i va acusar el nostre Grup Parlamentari d'intentar-lo trencar. Avui es demostra que aquest model ha fet aigües. És veritat que el consens existia, però ve de molt lluny, i no s'ha adaptat a les noves circumstàncies, tot i que l'avisem des de fa temps. La situació actual que nosaltres hem denunciat ha fet reaccionar la ciutadania, el sector..., el sector també de seguretat, els actors mateixos de la seguretat ciutadana i tres dels cinc grups parlamentaris d'aquesta cambra. Vostès pensen reaccionar? És veritat: no tots estem d'acord pel que fa a les solucions, però sí que ho estem pel que fa al diagnòstic; és des d'aquest diagnòstic que hem de buscar i de refer un consens.

És un govern sense previsió. Es tracta d'un desplegament sense model i sense cap tipus de previsió dels seus defectes que ja ve de lluny. Des de 1994 s'ha anat desplegant la policia Mossos d'Esquadra pel territori i ha

anat substituint progressivament les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Els sistemes organitzatius s'han anat implantant sobre la marxa; és a dir, a mesura que s'han anat detectant necessitats operatives i funcionals als diferents territoris, s'han anat dissenyant la forma de poder-los resoldre.

Pel que fa al que vostè anomena «model», referint-se a la substitució d'uns cossos per un altre, deixi'm dir –deixi'm dir-li–, per una banda, que això no és cap model, sinó la forma tècnica de fer-lo. Per altra banda, li recordo que en la tramitació de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, nosaltres ja vàrem preveure la possibilitat que agents d'altres cossos i forces de seguretat de l'Estat es poguessin incorporar a la policia Mossos d'Esquadra.

Rectificar és de savis, senyor conseller. Algun article de diari deia, sobre vostè, que és massa egocèntric per reconèixer, ara, que s'ha equivocat de mig a mig. Ha d'admetre, senyor conseller, que no tenia prevista la situació actual; admetre els errors el dignificaria com a responsable polític que és.

Aquest desplegament no té cap proposta pel que fa als agents dels cossos policials substituïts. Per una banda, tenim, si no és ja massa tard, la necessitat d'aprofitar l'experiència de molts agents del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil que, fa anys, viuen i treballen a Catalunya. Quin és el missatge que vostè ha donat a aquestes persones?

Una enquesta –que vostè sap que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi va elaborar– confirma que com a mínim el 30% dels agents dels Cos Nacional de Policia podrien quedar-se a la nostra policia a treballar. Tots ells mostren una disponibilitat extraordinària a fer cursos de reciclatge professional i a millorar el seu català. Què els ha dit vostè a aquests agents? Que no els necessitem? Ells ho saben; tenen una data fixada a la seva vinculació a Catalunya, una data de finalització de la seua permanència al nostre país.

La manca de motivació de les forces i cossos de seguretat de l'Estat a Catalunya és cada dia més gran i això no ens ajuda a gaudir d'un bon servei de seguretat a casa nostra. Li hem dit... –i li ho diuen als mitjans de comunicació–: aquests policies que no veuen cap futur a casa nostra volen marxar i marxen; el 21% dels agents del Cos Nacional de Policia han demanat el trasllat a altres indrets de l'Estat en la darrera convocatòria de concurs de trasllats que va convocar el Ministeri d'Interior.

Segon. Bé, manca d'efectius policials; un mal acord per Catalunya. Vostè ens parla, des de fa dos anys, d'un acord amb el seu partit a Madrid, que no és altre que el PP, pel que fa a omplir les vacants que la situació actual ha generat. Per una banda, en el cas que fos veritat, és un mal acord: vostè està deixant que marxin els policies que coneixen la nostra realitat social i cultural per tal que vinguin –amb comptagotes– agents recents sortits de l'Escola de Policia d'Àvila. Vostè considera que aquest és un bon acord? Nosaltres no.

Per altra banda, li demostraré que aquest acord que vostè ens explica cada vegada que nosaltres denunciem aquesta situació no s'acompleix; no s'acompleix perquè ho pot

comprovar, vostè. Prengui'n una nota; són dades que prepara la mateixa Jefatura Superior de Catalunya.

A Barcelona ciutat, l'octubre de l'any 2000 hi havia destinats 3.144 efectius, actualment n'hi ha 2.581, total: 563 efectius menys. A Cornellà, l'octubre de 2000 hi havia destinats 103 efectius, però la realitat és que es presenten a hores d'ara..., són només 75, els efectius; 28 efectius menys. A l'Hospitalet de Llobregat, l'octubre del 2000 hi havia 173 efectius destinats; reals el mes de març de 2002, 137, 36 efectius menys. A Tarragona ciutat, la tercera ciutat en delictes de tot Espanya –a Tarragona ciutat–, estem parlant, l'octubre de 2000, de 182 efectius destinats; el març de 2002 parlem de 118 efectius reals, 64 efectius menys.

És igual; podria continuar. Continuo només amb un exemple del que també es vincula a aquesta referència al carrer Princesa que ha fet el president de la Generalitat, no? Al districte de Ciutat Vella de Barcelona hi ha, el 31 de març del 2002, una presència real de 184 agents; hi havia destinats 280 agents l'octubre de 2000: a Ciutat Vella, 96 efectius menys. No li sembla prou complicada la situació del districte de Ciutat Vella com per no acceptar que les coses segueixin funcionant d'aquesta manera? Em sembla que ja és suficient la relació que li detallo per tal de demostrar que el seu acord amb el Ministeri de l'Interior és un mal acord per a Catalunya. No només hi ha places vacants, la relació entre policies destinades i els agents presents, cosa que venim dient des de fa temps, sinó que fins i tot, pel que fa als teòrics agents de policia destinats des del Ministeri de l'Interior s'ha anat abaixant la quantitat de policies destinats.

A vostè, senyor conseller, aquestes dades, no li són suficients per reaccionar contundentment? Però, a més a més, si en algun moment havia estat veritat que de forma lenta s'havien començat a omplir les vacants del Cos Nacional de Policia a Catalunya, això ara ja no és veritat. L'últim concurs de trasllats que ha convocat recentment el Ministeri de l'Interior ens confirma que les coses no van ni aniran bé: de les 700 places convocades per a Catalunya, 609 han quedat desertes.

També els nous agents saben que a Catalunya no tenen cap mena de futur professional; i vostès mateixos ho reconeixen, perquè m'ha arribat –que encara no està publicada– la Moció que vostès, a través del Parlament, del Congrés de Diputats, van fer: «El Pleno del Congreso de Diputados, en sesión del día de hoy, debatió la interpelación urgente del Grupo Parlamentario Catalán sobre las medidas que tiene previsto adoptar el Gobierno para reducir los efectos de la reincidencia sobre la seguridad ciudadana y cuyo texto se inserta a continuación.» És a dir, d'alguna forma, ja volen..., manifesten, aquí no, però a fora, que tenen un problema. Per altra banda, podem afegir que el debat no és només quantitatiu; també hi ha un debat qualitatiu. El 18% de la Brigada de Policia Judicial de Barcelona, del Cos Nacional de Policia, marxa. I també ho fa un terç de la Brigada d'Informació.

Vostè creu realment que Catalunya es pot permetre el luxe d'anar perdent els cervells de la investigació i de la lluita contra el crim organitzat i..., en definitiva, contra els delinqüents, no contra el delicte?

Quina serà la situació el maig del 2003, tenint en compte que la situació ja ha empitjorat notablement d'un any ençà? Pensa reaccionar a aquesta fuga de la intel·ligència de la policia del nostre país? L'estan enganyant, senyor conseller. I vostè, acceptant aquest engany, està enganyant aquest Parlament i allò que representa el Parlament: el poble de Catalunya.

El deteriorament del servei públic de seguretat s'està produint a Catalunya de forma continuada. És evident que en els territoris on encara no s'han desplegat els Mossos d'Esquadra es produeix una desatenció cap a la ciutadania pel que fa als serveis policials, donada la manca d'efectius. Aquestes dades demostren –i no ens n'alegrem– que la situació es deteriora a l'àrea metropolitana de Barcelona, on viuen 4,5 milions de persones. Vostès no han cregut mai en l'àrea metropolitana de Barcelona, i per això no han pensat en un desplegament de la policia Mossos d'Esquadra de forma uniforme per a aquesta àrea de Catalunya. Però aquesta és una situació que es reproduïx a totes aquelles zones on encara no s'ha produït el desplegament de la policia Mossos d'Esquadra: el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre.

Pel que fa al Camp de Tarragona, no cal dir que també varem avisar sobre la situació que es podria produir, en una proposició no de llei del nostre Grup Parlamentari, on instàvem a elaborar un pla de seguretat per al Camp de Tarragona. És veritat: vostè, finalment, ha reaccionat, però ho ha fet després d'una manifestació multitudinària a Reus contra l'increment de la delinqüència i la manca d'efectius policials de l'Estat. Senyor conseller, no podem anar darrere dels esdeveniments. La seva responsabilitat com a conseller d'Interior és actuar per prevenir i garantir a tots els catalans la seva tranquil·litat. Vostè sap molt millor que nosaltres que la Guàrdia Civil, a molts pobles del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, abandona les seves casernes i sap, també, que els ajuntaments han hagut de pagar del seu pressupost municipal el retorn de la Guàrdia Civil als seus municipis. La costa de Tarragona, que segueix essent receptora de gran quantitat de turistes a l'any, s'ha convertit en un territori d'actuació de diverses màfies i xarxes organitzades del crim. Han hagut de reaccionar els hotelers pagant, a vegades, serveis dels cotxes de la Guàrdia Civil. A vostè no li sembla, senyor conseller d'Interior, que Catalunya hauria de reaccionar davant d'aquesta situació?

Els pagesos i les seves organitzacions sindicals han liderat recentment patrulles ciutadanes contra els robatoris a les cases rurals i els camps. Una actitud de responsabilitat va portar els agents socials a presentar un pla de seguretat rural. La resposta de l'Administració autonòmica i estatal ha estat la d'anar tapant forats i reaccionant només quan la situació es complicava.

Deixin-me, per acabar aquesta relació de greuges territorials, que faci esment a la comarca de l'Anoia. Avui són aquí una delegació de tots els partits i de la societat civil de la comarca, perquè han decidit no realitzar... Per què han decidit vostès no realitzar el desplegament a l'Anoia, quan només falta aquesta comarca per acabar el desplegament a la Catalunya central? També sobre aquest tema li varem proposar d'acordar un pla de seguretat per a l'Anoia.

Senyor conseller, encara que no vulgui, vostè és el màxim responsable i la màxima autoritat de la seguretat a Catalunya. Un govern que mereixi el nom de govern ha de reaccionar davant d'allò que preocupa els ciutadans, i vostès no ho fan. El deteriorament del servei públic de seguretat també ve donat per una creixent desconfiança de la ciutadania envers les seves institucions públiques. Li poso un exemple: vostè sap millor que jo que el Ministeri de l'Interior, a través del programa «Policia 2000» ha engegat una maquinària de maquillatge de les dades de denúncies presentades pels ciutadans. La sensació d'inseguretat també ve donada per les múltiples dades estadístiques que apareixen a la premsa.

Senyor conseller, vostè no pot permetre que a Catalunya, on vostè és la màxima autoritat, es desenvolupi una política que comporti amagar les dades, i menys encara pot donar crèdit a aquestes dades afirmant que l'índex de delinqüència ha pujat només un 2,8 a Catalunya. Ja és molt, un 2,8, però, per desgràcia ha pujat més. La seva responsabilitat l'obliga a dir la veritat i a no donar crèdit a les dades que sap que són falses.

Cregui que ens hauria agradat molt no haver de denunciar aquesta situació d'empitjorament de la seguretat a Catalunya. Ens hauria agradat anar amb vostè i fer aquesta denúncia junts. Però vostè i els seus acords amb el PP han perdut la credibilitat i algú ha de sortir en defensa dels interessos dels nostres ciutadans. Nosaltres li hem proposat d'anar una mica més ràpid pel que fa al desplegament de la policia de la Generalitat, procedint a la incorporació de tots aquells agents del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil que així ho desitgen. És per a vostè una possibilitat o també considera que no els necessitem? O és que no ho pensa arreglar tot fent convocatòries d'urgència, que d'alguna forma no donen resposta? No ho pot fer: perquè vostè sap millor que nosaltres que el reclutament de la policia Mossos d'Esquadra tampoc funciona com seria desitjable. Fa deu anys escollíem un mossos, un aspirant, de cada vint-i-dos. I a la darrera convocatòria n'hem escollit un de cada set. Molts repetidors.

Segons les seves previsions, el desplegament ha de finalitzar entre els anys 2010 i 2011. Ja l'avisem: ara això no anirà bé si continuen governant vostès. Espero que el poble ho entengui i puguem corregir aquesta trajectòria.

A banda de la publicació a la premsa de les dades que confirmen la realitat que nosaltres denunciem, la seva reacció ha estat la de contraatacar parlant de la manca d'efectius de la policia local i acusant de fer electoralisme. Fins i tot el president de la Generalitat ho ha insinuat: la seva responsabilitat l'obligaria a convocar una junta de seguretat de Catalunya per plantejar al Ministeri de l'Interior quina és la situació. Però vostès, la Junta, només la convoquen –quan ho fan– per organitzar policialment la Cimera de la Unió Europea a Barcelona. Cregui'm, conseller, aquesta vegada ho han fet bé, després de no fer-ho, de no fer-ho bé, de fer-ho malament en la manifestació contra el Banc Mundial. Això si no volen complir la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat i exercir el control de manifestacions.

En definitiva, vostès estan, d'alguna forma, disminuint aquesta capacitat de govern que podrien tindre. Vostè, durant l'any 2001, no va convocar la Junta de Seguretat. Nosaltres creiem que és una eina útil i que és una eina de coordinació dels cossos policials per garantir la seguretat quotidiana dels ciutadans de Catalunya. Li proposem que convoqui immediatament una reunió de la Junta de Seguretat per demanar explicacions al Govern central de la situació que ens ocupa i ens preocupa, i que li deleguin el comandament únic de les forces i cossos de seguretat a Catalunya mentre duri el desplegament de la policia Mossos d'Esquadra; en definitiva, quan estigui fet ja correspondrà al conseller d'Interior aquesta responsabilitat.

I no tingui desconfiança contra els ajuntaments, que han assumit més enllà de les seves obligacions, perquè la policia local no és policia de seguretat ciutadana, només que coadjuva la seguretat ciutadana, han assumit feines que no els toquen. Aquest Govern hem abusat molt de la cultura de la queixa i durant molt de temps ha aconseguit que es pensés que els problemes i les responsabilitats estaven en una altra banda. Aquest Govern ha estat una veritable escola d'irresponsabilitat en aquest tema.

Ja, per acabar el primer torn d'aquestes paraules, perquè veig que s'encén el llum, li vull recordar una cosa: el que nosaltres denunciem és la manca d'uns efectius per realitzar les funcions de seguretat ciutadana i la mala gestió d'un model de suposat consens, però que no preveu ni s'adapta a les circumstàncies. No es tracta de fer electoralisme, es tracta de vetllar per un bon servei públic de seguretat. Si vostè vol refer el consens, accepti el nostre diagnòstic i nosaltres anirem junts amb vostè per refer-lo i per sortir endavant. I no facin mai més insinuacions que l'esquerra no ha cuidat la seguretat.

Nosaltres som els primers a voler que la seguretat pública garanteixi les llibertats dels ciutadans. Els ciutadans, com més dificultats tenen, més són colpejats per la inseguretat ciutadana. El poderós se n'escapa, però el que no té recursos no se'n pot sortir...

El vicepresident primer

Senyor Siurana, ha exhaurit vostè el seu temps, ja.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Acabo ja dient-li: nosaltres tenim molt assumida la nostra responsabilitat, perquè la llibertat comença defensant el ciutadà en la seva llibertat individual.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de seguretat ciutadana, especialment pel que fa a l'avançament en el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00953/06)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Siurana. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, per formular, també, la seva interpellació en relació a la política de seguretat ciutadana, especialment pel que fa a l'avançament en el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra. Té la paraula, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a mi m'hauria agradat pujar a aquesta tribuna a fer un debat sobre seguretat ciutadana i no a fer una interpellació. Encara som a temps d'entendre tots plegats que aquest és un tema d'un enorme abast i que es mereixeria un debat profund en aquesta cambra.

Avui hi ha eleccions a Holanda i tots els demòcrates tenim un cert ai al cor que pugui avançar un partit d'ultradreta. Recordin Le Pen o recordin afirmacions molt demagògiques fetes per governants espanyols. No és seriós parlar de seguretat sota un psicòs d'inseguretat des d'altres institucions polítiques, perquè estem fomentant quelcom que serà el problema número u de les nostres societats, i que estem abordant de la forma més gratuïta i, m'atreveixo a dir, més grollera possible.

Senyor Pomés, jo li agraeixo la seva presència aquí, però a mi m'agradaria poder debatre amb el Govern de Catalunya, com a col·lectiu, perquè el problema de seguretat, senyor Pomés, desborda, de molt, les competències que té vostè com a conseller d'Interior.

Jo no entraré directament a les polèmiques si 4,5 o 2,3 policies per mil habitants, ni si s'ha incrementat un ic per cent la delinqüència –estadística impossible de fer perquè és impossible d'homogeneïtzar amb altres societats els indicadors d'aquestes estadístiques. Sí que intentaré, de forma molt telegràfica, perquè és una interpellació i no un debat, posar el que seria un avenç per part nostra de la concepció de fons en aquest debat. I vagi pel davant que sense fer electoralisme hi ha una concepció de dretes i una concepció d'esquerreres sobre la seguretat. Aquí, a Singapur, als Estats Units i on vostès vulguin. Recordin el Richard Nixon del *Law and order*, que volia solucionar una sèrie de problemes, com més grossa fos l'estaca. I una concepció democràtica de la seguretat hauria d'intentar no barrejar les estrebades al carrer, les migracions, el problema de les drogues, i hauria d'intentar posar serenitat política en abordar el tema.

Cap de vostès era present, si no em falla la vista en aquests moments, a les reunions que fèiem els presidents de formacions polítiques de Catalunya convocades pel Govern de la Generalitat per parlar de drogues. I varen tenir l'encert de fer una gran tasca democràtica, discreta, sense cap projecció pública, per anar trobant les peces sòlides que, des de la disparitat de posicions,

poguessin servir per abordar amb força un tema tan important com la droga. Caldria fer el mateix sobre la seguretat. No és un problema del pim-pam-pum uns contra els altres, no és un problema electoral; sí que és un problema que cada formació política té la seva visió i que les hem de debatre, i per això torno a reclamar el debat i per això ho torno a reclamar al Govern que les hem de debatre per trobar aquests llocs comuns.

Hi han múltiples causes de l'anomenada «inseguretat», i no és l'única ni la principal l'escassetat de policia al carrer; no és ni l'única ni la principal. I dissortada la força política, governant o no, que continuï pel pendent d'aquesta solució unilateral, perquè per aquest camí, o pel camí d'endurir el marc legislatiu o d'anar a expulsions d'emigracions, estarem anant cap una democràcia autoritària, i no cap a un exercici col·lectiu dels drets.

Nosaltres creiem que és absurd pretendre, com alguns quimèrics han pretès, que cal purament i simplement més educació, més política social i menys policia. També creiem que és absurd al revés, i avui està passant al revés. I l'arbre no ens deixa veure el bosc, i ens estem oblidant que el Govern de Catalunya, senyores i senyors diputats –especialment els que hem de construir una alternativa–, està abandonant parcel·les molt importants de mesures socials, sobre les quals té competències, directíssimament relacionades amb la seguretat ciutadana. No fa dies, per exemple –i és un minúscul botó de mostra–, que en un centre de protecció de menors va estar a punt de morir un nano perquè se li havia donat massa productes farmacològics per calmar-lo. I era un centre de protecció de menors, i ja en parlarem demà, quan vegem la Llei en concret.

Podem parlar de mesures de la Unió Europea, de mesures que pertanyen al Congrés dels Diputats del Govern espanyol, però a mi m'interessaria centrar aquesta interpellació sobre el que és avui la responsabilitat del Govern de Catalunya. I té raó el senyor Siurana, ja que tenim el senyor Pomés aquí: ell és el responsable, si més no pel que tenim avui aquí i per la Conselleria, d'unes matèries que, malgrat que no estiguin a vegades, fins i tot, assumides competencialment, s'haurien de reclamar, com hem intentat fer diversos grups parlamentaris, sempre amb el vot en contra del seu Grup Parlamentari, del que li dona suport, i del Grup que li és permanentment aliat. I per raons molt fàcils d'explicar; no pas per raons de programes electorals o de reivindicacions, que vostès en el programa electoral van de vegades molt més lluny que els que hem plantejat això. És per raons de dependència política, de les quals parlàvem aquest matí: «Que no se'ns enfadi el PP, que ja hem pactat el ritme.»

Nosaltres creiem que cal abordar el tema des d'aquella complexitat, entenent com canvia la societat, com a polítics que som, explicant a la societat què entenem nosaltres que són aquests canvis; que perquè canviï no vol dir que hi hagi inseguretat; que perquè hi hagi població de diverses races no vol dir que hi hagi inseguretat; que perquè hi hagi noves formes d'exclusió social que comencen a afectar especialment els joves, d'antiquíssim pedigrí o no, de catalans, no vol dir inseguretat, i que, fins i tot, si es vol parlar seriosament de de-

linquència i posar xifres de delinqüència, cal també explicar a la societat que hi ha molts tipus de delinqüència. A nosaltres també ens arriba l'expressió del veí que ens diu: «És el de l'estrebada. Cal tancar-lo. I entra per una porta i surt per l'altra.» I això sembla que és la pantalla sobre la qual anem a projectar la sensació d'inseguretat.

Cal discriminar delinqüències. I parlar de la delinqüència és l'efecte del problema, no la causa del problema. I aquest és el gran repte que tenim. La sensació d'inseguretat que avui hi ha al carrer és l'efecte d'un conjunt de problemàtiques que ens sembla que ens és pràcticament impossible d'abordar o exigir les responsabilitats més serioses a qui les té avui a les seves mans per mandat democràtic. Cal discriminar entre delinqüència de difícil tractament, o delinqüència lligada a processos d'exclusió, o entre petita delinqüència i les màfies que organitzen petita delinqüència. I trobem moltíssimes mesures –i molt clam ciutadà hi va lligat electoralistament, ara sí– per al que és petita delinqüència, i quasi mai parlem seriosament i amb mesures del que és l'organització, fins i tot, de la petita delinqüència. Si no, demanin qui controla la prostitució al Raval, preguntant-ho directament i a la boca, i d'on s'estira aquest fil, i on podríem anar a parar.

Cal fer front al tòpic de la delinqüència d'immigració, i hem de ser valents per fer-hi front. Avui ha augmentat espectacularment la població reclusa immigrada. Si vostès van a les presons de Catalunya, no trobaran pràcticament un ric; hi trobaran, quasi tots els que hi van ingressant de nou, la gran majoria, immigrants, i quasi tots, vora el 80%, en presó preventiva –per això li deia, senyor conseller, que parlariem de coses que no l'afecten directament a vostè. En presó preventiva, sense cap ubicació ni domiciliació, i, per tant, s'hi poden passar anys i panys.

Però és que resulta que l'estadística ens diu que entre els immigrants que tenen papers i estan legalitzats a Catalunya hi ha molta menys delinqüència que entre els catalans de pedigrí que fa segles que vivim a Catalunya. I això no ho estem dient, la classe política en general, a l'opinió pública; perquè és més fàcil deixar-se anar pel pendent de la por de l'opinió pública. I no estem dient que el major nombre de delictes generats afecten els immigrants abans que ningú, i no es combat això, perquè, si hi ha un immigrant infractor, hi han molts més immigrants víctimes, i no només dels traficants d'immigrants amb «pateres» o coses similars, sinó començant pels processos laborals a moltes empreses de Catalunya. I aquest és un altre tema que no ens atrevim a posar al bell mig de la problemàtica de la seguretat.

A mi m'agradaria estendre'm molt al respecte, però he dit –i ho guardo per a la segona part– que hi ha un conjunt de mesures específiques que afectarien el Govern de Catalunya. Seria fàcil –i acabo amb aquesta avantdarrer reflexió– pensar-nos que la solució està en més policia o en més enduriment del marc legal. Hem reformat el Codi penal manta vegades. De què ha servit? No s'ha provat mai, o no es posa prou l'accent en mesures alternatives. Vostès tenen competències pel que fa a la Llei de responsabilitat del menor; vostès tenen competències pel que fa a la protecció del menor, ben diferent,

i després, i demà analitzarem en detall quin ús en fan, quins recursos pressupostaris hi dediquen, quant personal està adreçat a això.

És clar que cal parlar de model policial. Nosaltres, l'any 84, en aquesta tribuna, quan hi van haver els aldarulls de la Rambla un dia de Sant Jordi, al conseller d'aleshores, Alavedra, li demanàvem un model policial federal, radicalment diferent. D'això fa divuit anys. Clar que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Acabo, senyor president...

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Ribó i Massó

...però cal parlar-ne sense caure, com deia també el senyor Siurana, en la perversió –i acabo amb aquesta frase, senyor president– que ens duu el Govern espanyol d'intentar col·locar el valor ideològic «seguretat vol dir més policia» –que això és erroni i fallaç– i, al damunt, negar la policia. Això és perversió absoluta. I vostès, en part, en són subsidiaris.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ribó. Té la paraula l'honorable conseller d'Interior, per trenta minuts.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb molt de gust jo avui vinc aquí a aquesta cambra a respondre les interpellacions, les dos interpellacions, la del Grup Socialista i la d'Iniciativa per Catalunya Verds, que em plantegen. Perquè, a més, estic convençut que és aquí on s'han de fer els debats; aquest és el marc idoni i, a més, és la forma idònia de fer els debats. Deixin-me que comenci, doncs, una mica amb totes les argumentacions –i en algun cas no hi ha argumentacions, sinó acusacions directes i clares– que han anat fent i que han anat exposant avui aquí i, la setmana abans, a través dels mitjans de comunicació.

Jo crec que, com a nucli dels seus arguments, vostès fan una associació, una relació causa - efecte que és falsa i, a més –permetin-me dir-ho–, irresponsable. Vostès –i em refereixo ara al Grup Socialista– repeteixen una i altra vegada a tothom que els vol escoltar que Catalunya pateix una desdotació d'efectius policials a causa del proper desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra. I en aquest argument hi va implícita la idea que la implantació del model policial català ens està perjudicant, que patim dèficits de dotacions policials de l'Estat perquè hem volgut tenir una policia pròpia, i això suposaria, en els llocs on encara no estan desplegats els Mossos, que s'hagin de patir anys d'inseguretat. Jo crec que

això és fals i, a més –també deixin-me dir-ho–, ho veig maliciós.

Mirin, és veritat que hi ha un dèficit d'efectius policials, de policia i Guàrdia Civil, n'hi ha. I, si ho volen, després analitzarem per què hi és. Però, en tot cas, sí que és cert que hi ha dificultats per cobrir totes les vacants d'efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil. El que no s'aguanta per enlloc és que això –i aquest dematí ho hem sentit una altra vegada, en una pregunta al president de la Generalitat– ho atribueixin a la implantació propera del Cos de Mossos d'Esquadra a determinats indrets.

Mirin, el dèficit d'agents del cos de seguretat de l'Estat, de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil, afecta Catalunya i afecta arreu de l'Estat –arreu de l'Estat. O, si no, de què és queixa el Grup Socialista al Congrés de Diputats? Em sembla que, si fa no fa, del mateix.

Mirin, pel que fa a places cobertes, efectius reals a Catalunya..., evidentment la xifra no és fixa. Vostè m'ha donat unes xifres, vostè abans m'ha donat unes xifres, senyor Siurana, que no es corresponen amb les últimes xifres del gabinet del Ministeri de l'Interior; hi han diferències. En qualsevol cas, com que la plantilla no és una foto fixa i oscil·la contínuament per moviments de personal, sí que li puc dir el següent: si agafem 31 de desembre 2001, 30 d'abril 2002, 30 de maig 2002, 31 de desembre 2002, la cobertura de places, pel que fa a Barcelona, oscil·la entre un 77 i un 83,78% de places cobertes. És a dir, no estem parlant d'un 30% de dèficit, sinó que estem parlant –que no és poc– entre un 16 i un 20% i escaig. I admeto que estem parlant de plantilles globals, i admeto i accepto que en determinats indrets aquests dèficits, localment, són molt més acusats. Localment; en el conjunt, no.

Quant a territoris de Guàrdia Civil, diríem que la situació és diferent. La Guàrdia Civil ha anat reduint els seus efectius a Girona i Lleida, per raons òbvies de desplegament, i, per tant, en aquelles zones sí que tenen una menor cobertura de places i, per tant, un percentatge més important de places vacants; no així a Barcelona i la seva àrea d'influència, i no així a Tarragona. De la mateixa manera que s'han concentrat també els reforços de campanya d'aquest proper estiu; aquest proper estiu vindran 358 efectius més, i estaran ubicats a les zones, òbviament, pendents de desplegament, en aquelles zones en què hi ha més dèficit.

Tot això, què vol dir? Doncs, vol dir que Catalunya està en una situació de cobertura real i efectiva de places superior a la que hi ha a Canàries, a Andalusia, a Castella - la Manxa, a Balears o a Navarra; està igual que la cobertura que hi ha a València o a Múrcia. Catalunya no és, doncs, precisament, on més es pateix el dèficit de vacants sense cobrir.

Següent argument: «Catalunya ha perdut atractiu com a destí pel que fa als cossos de seguretat de l'Estat, a la vista del proper desplegament, i, per tant, no hi ha ningú que vulgui venir aquí. Això deixa amb indefensió els territoris pendents de desplegament.» Crec que això també conté diversos errors. El primer –i això vostès ho han de saber, i no pot ser que no se'n recordin–: Catalunya mai –mai–, ni ara ni abans del desplegament, mai

no ha estat destí volgut pels cossos de seguretat de l'Estat, i els donaré unes xifres referents a l'any 92, 93 i 94, és a dir, abans del desplegament del cos de Mossos d'Esquadra. Any 1992, total de places convocades a Catalunya vacants: 2.199, de Policia, no de Guàrdia Civil; total de places desertes, 2.027; places cobertes, 172. Per tant, un dèficit de places del 92,18% desertes. L'any 93 es van convocar 2.129 places, el total de places desertes va ser de 1.944, és a dir, un 91,31%. L'any 94 es van convocar 1.124 places que, en van quedar desertes, d'aquestes 1.124, 997; això pel que fa al conjunt de Catalunya.

I si vol què passava a Barcelona? Doncs, l'any 92 van quedar desertes el 99,13% de les places, el 93 el 97,89% i l'any 94 el 97,05%. Per tant, jo no sé per què en fan d'això ara una notícia quan no és res més que el que sempre ha passat. En el concurs de trasllat d'enguany, com tradicionalment passa, Catalunya no ha estat excol·lida com a destí de manera voluntària; per cert, exactament igual que abans del desplegament –exactament igual– i per això jo els deia abans que en fessin memòria.

Em sap greu, en aquests moments el senyor Maragall no és aquí, ell aleshores era alcalde de Barcelona, ell se'n recordarà per què va haver de crear un consell de seguretat urbana a Barcelona per aquelles dates, una mica abans, perquè ja existia aquest dèficit estructural, ja s'havien de prendre mesures en aquella època per aquest mateix aspecte.

Per tant, que quedi clar que Catalunya, perquè no és font de vocacions, perquè és un destí forà per a la immensa majoria dels aspirants i perquè, a més, ens agradi o no ens agradi, té un cost de vida superior al de molts altres llocs de l'Estat, per tot això, Catalunya no ha estat mai un destí grat a l'hora de triar, i per tant, sempre s'han hagut de cobrir les places per destinació forçosa; abans, i ara també. El que sí que és cert és que malgrat que s'arribés aquí amb destí forçós hi havia qui s'hi quedava o s'hi quedava un cert temps, uns certs anys. Ara les perspectives de desplegament fan que es produeixi una major rotació d'efectius i això, especialment, entre els quadres intermedis, és cert. Després en tornarem a parlar.

Per tant, diguem-ho tot, doncs, les vacants que es van oferir no s'han cobert per destí voluntari, les d'aquest any, les mil tres, d'acord, però el que ja no és cert és que això signifiqui que no es destinaran agents a cobrir les vacants, segur que es cobriran.

La planificació de recursos humans és una cosa seriosa i jo, fins ara, malgrat aquestes xifres que vostè donava, les que, a mi, em van passant, no em fan sospitar, de moment, que l'acord entre el ministre de l'Interior i jo mateix, del 3 de juliol de l'any 2001, pel que fa al manteniment de plantilles amb els mateixos nivells de l'any 98, no es compleixi.

Per tant, i acabariem amb aquesta qüestió, no parlem més que el model policial català, que el desplegament dels cossos de Mossos d'Esquadra genera desdotació i que s'aprecien dèficits aquí –que, per cert, són dèficits arreu de l'Estat, a tot l'Estat i, si vol, en podríem parlar per què s'han produït ara aquests dèficits tan importants.

Parlem d'inseguretat ciutadana. El seu portaveu, el senyor Nadal, deia dimecres en una emissora de ràdio que Catalunya gaudeix d'un bon nivell de seguretat, d'un nivell de seguretat raonable, i crec que és veritat si sobretot ho fem comparatiu amb altres països. M'afanyo a dir, però, que malgrat aquests indicadors objectius jo no tinc sentiment de satisfacció, sinó que li garanteixo que tinc una preocupació pel que fa a aquests nivells i sobretot per les víctimes que ho pateixen, i sobretot, a més de les dades de criminalitat i de delinqüència, la tinc per una altra percepció creixent de la ciutadania –hi ha fet esment abans el senyor Ribó i també en parlaré– de què és un cert sentiment d'impunitat, un cert sentiment que, com deia ell, per una porta entren i per l'altra surten, de què no tenim eines jurídiques eficaces per lluitar-hi.

Tres elements. El de la delinqüència, les estadístiques, vostè hi estarà o no hi estarà d'acord, però són un element d'orientació, i les estadístiques diuen que en aquests moments, entre gener i març del 2002, comparativament a gener - març del 2001, a l'Estat ha pujat un 6%; a Catalunya un 2,98. En segon lloc –en segon lloc–, perquè hi ha, doncs, un cert xup-xup de declaracions i de debats amb relació a una percepció d'inseguretat que pot tenir, també, recels sobre el tema d'immigracions il·legals –com deia el senyor Ribó, també, en parlaré. I finalment –ho reitero–, perquè aquesta percepció d'impunitat davant del crim genera frustració policial, sentiment de desprotecció, impotència davant de l'agressió delictiva, és a dir, en definitiva, de fallada del sistema i això sí que és preocupant i molt.

Augment de la criminalitat. A Catalunya s'ha produït un increment relatiu l'any 2001 respecte al 2000 del 3,46; això suposa en termes absoluts un 1,48 sobre mil habitants, i això és preocupant. Diguem-ho, també, i no pas per consolar-nos, però sí per situar les coses en el seu context, que és el que dóna sentit que la mitjana de l'Estat en increment relatiu és força superior, és de l'11% i en alguns casos molt més superior. Per tant, Catalunya està per sota de la mitjana estatal en delictes i faltes, per mil habitants; l'Estat està en un 48,80, Catalunya amb un 44,29, la Comunitat de Madrid amb un 69,54, València amb un 79,69, Balears amb un altre 79,69.

Temps enrere debatre sobre la seguretat podia semblar fins i tot retrògrad o poc progressista, avui aquest debat em sembla una mostra –i les forces d'esquerra s'hi estan abonant, jo crec, en el bon sentit de la paraula– de percebre un creixent recel dels ciutadans. Fins aquí res a dir, en absolut, solament un límit: la nostra obligació, la de tots els que ens dediquem a les activitats polítiques i al servei públic, de mirar de resoldre els problemes dels ciutadans, ni inventar-ne de nous ni magnificar-los, tampoc minimitzar-los o maquillar-los. Cal, doncs, que els ciutadans sàpiguen que hi ha una voluntat oscil·lant d'aquesta activitat delictiva en els termes que he expressat i que aquesta major delinqüència normalment és, també, en un tema que s'hi ha referit abans l'il·lustre diputat, ho és en tema de faltes i delictes contra la propietat, sobretot, estrebades, robatoris a cotxes, a habitatges, a locals comercials, a indústries, a la millor a conreus; això és així, però cal que parlem, també, d'una altra qüestió i que reconeguem quin és el paper que en

algun cas es dóna al tema de la immigració, i tanmateix hem de saber parlar i hem de tenir clar contra què lluitem, perquè no hem de permetre que s'estengui l'ombra de dubte sobre col·lectius innocents.

Si parlem d'immigració irregular o il·legal, jo crec que no és un terme adequat. El que hauríem de parlar, en tot cas, és de les bandes d'estrangers que aprofiten determinats conceptes de la legislació per actuar aquí, i per tant, hauríem d'estar parlant de les bandes dels peruans, de les bandes de romanesos, d'albanokosovars o de colombians, aquests són els elements principals que produeixen, en el conjunt de la ciutadania, uns certs sentiments d'aversion contra el conjunt del fet migratori.

Analitzar la tercera causa d'aquesta creixent percepció d'inseguretat. Analitzem-la. La impunitat dels delinqüents. No es tracta d'endurir el nostre marc, no es tracta d'endurir el Codi penal. Ens cal adequar el marc a la tipologia de delinqüència, perquè actualment no tenim eines jurídiques adequades per lluitar amb eficàcia contra aquest tipus de delinqüència, fins al punt que solament un 10% dels detinguts els és privada la llibertat per resolució judicial. Amb l'actual marc, ni els policies ni els jutges no poden fer front a situacions clamoroses de multireincidència i, si no els agrada la paraula multireincidència, d'habitualitat en el delictes, fins a convertir-lo en un *modus vivendi* i, sobretot, perquè els ciutadans, que acaben tenint la percepció de l'escassa eficàcia de la seva denúncia, se senten desprotegits pel sistema que creuen que no castiga el seu agressor.

I els poso alguns exemples que il·lustren això. Districte de Ciutat Vella de Barcelona, en què hagin estat detinguts i hagin passat per la comissaria d'aquest districte solament en un any... Una persona, per cert, de nacionalitat espanyola, ha estat detinguda més de 150 vegades en un any; 14 persones ho han estat més de 100 vegades; 45 delinqüents han estat detinguts entre 50 i 100 vegades; 49 entre 30 i 55, i 32 delinqüents han estat a disposició judicial entre 20 i 30 vegades. Hi insisteixo: això ha passat en un sol any en una sola comissaria. Ens estem trobant, per tant, amb el fenomen d'habitualitat en la delinqüència, de professionalització.

Els poso un altre exemple d'un municipi més petit, com ara Figueres, a l'Alt Empordà, i també referit a un ciutadà de nacionalitat espanyola, vegin la seva evolució: l'any 1996 se'l deté una vegada, l'any 1998 ja són nou les vegades que se'l deté, l'any 2001 se'l va detenir vint-i-sis cops i en els primes quatre mesos d'aquest any en porta nou. Quants ciutadans han estat víctimes en aquest o en els altres exemples, si partim del principi que per cada vegada que es deté una persona hi han hagut, potser, tres o cinc cops que no se'ls ha detingut?

Aquesta és una realitat amb què es troben policies i ciutadans, aquesta és la sensació d'impunitat, de frustració, d'impotència que més influeix, jo crec, en la creació d'una opinió d'inseguretat creixent, i en això coincideixo amb el senyor Ribó que això té, potser, poc a veure amb més recursos policials. Les detencions augmenten i això també vol dir que la policia actua i actua amb eficàcia, altra cosa és que no se'n derivin conseqüències judicials immediates de la seva actuació. Ens cal, jo crec, ens cal amb urgència modificar la le-

gislació penal i processal per fer possible que la justícia actuï amb major rapidesa, no amb major duresa, amb major rapidesa i eficàcia.

La dilació en el temps d'una condemna no solament fa perdre la seva eficàcia sinó que a més possibilita la comissió de successius i recurrents delictes perquè..., miri, deixi'm posar-los un altre exemple sobre la xifra de detencions: Regió policial de Girona, l'any 2000 es van efectuar 980 detencions que van ser, en realitat, 646 persones, el 2001 el nombre de detencions va pujar a 1.641 i, pel que respecta a les persones, eren 859. Què vol dir això? Doncs que hem augmentat un 67% el nombre de detencions i un 33% la xifra de detinguts, de persones detingudes; és a dir, augmenta el doble la xifra de detencions respecte al de persones, el doble. Creix, doncs, el nombre de detinguts reincidents, però no se'ls pot aplicar la presó perquè, evidentment, no hi ha hagut un judici i no hi ha una sentència que faci això.

Senyor Ribó, estic d'acord amb vostè que la justícia ha de ser tot el garantista que calgui, ha de garantir el dret de tots els ciutadans de Catalunya, amb les màximes garanties, però la justícia també ha de ser útil socialment i, si la justícia no pot ser una justícia ràpida, si la justícia no pot ser una justícia eficaç, no és útil socialment.

En el passat Ple del Parlament, vaig manifestar al representant d'Esquerra Republicana, el senyor Ridao, el meu acord, també, en la necessitat urgent d'abordar aquesta reforma legal. La força política que dona suport al Govern també ho ha manifestat en reiterades ocasions en el Congrés de Diputats. Em sembla que demà es debatrà en aquesta cambra una moció, que, precisament, presenta Esquerra Republicana en aquest sentit, i la setmana vinent ho farà també en el Congrés de Diputats una moció de Convergència i Unió. Una i altra iniciativa mereixen el meu aplaudiment, però reitero: crec que ens calen reformes legislatives del marc penal i processal que abans esmentaven. Reitero: no enduriments, reformes que permetin una utilització més àgil, més ràpida, d'aquesta justícia, amb totes les garanties que es vulguin.

Ens cal, també, sens dubte —i aquí penso jo insinuar, una mica, potser, de la intervenció del diputat, el senyor Ribó—, també, avançar també en el tema de vertebrar polítiques transversals de cohesió i prevenció, i, en aquesta línia, almenys això és el que pretén, va un avantprojecte de llei del sistema de seguretat pública, que vostès coneixen perfectament, perquè, des del mes de novembre de l'any passat i en successives ocasions posteriors, se'ls han traslladat versions corregides d'un text que jo espero que sàpiga sumar voluntats polítiques de tots i que penso que també serà una eina de gran ajuda per vertebrar aquestes polítiques transversals.

Reprenc el fil de la interpellació del senyor Siurana sobre les dotacions de cossos de seguretat d'Estat i el desplegament dels Mossos d'Esquadra. Miri, jo comprenc que tothom vol quedar bé amb el territori, sobretot quan ha de guanyar terreny davant d'un procés electoral, però prioritzar vol dir ordenar atenent la importància de major a menor, i una cosa va darrere de l'altra. Darre-

rament, aquesta cambra va rebent iniciatives de tota mena demanant que es prioritzï el Camp de Tarragona, que es prioritzï l'àrea metropolitana, que es prioritzï la comarca de l'Anoia, o el que sigui, i no pas perquè uns defensin un territori i els altres un altre, sinó que són els mateixos que ho demanen tot i al mateix temps, i que tot és prioritari. Mirin, la política, a vegades, també significa l'art d'escollir, l'art del possible, i aquesta cambra vull recordar-los que ja va fer la tria. A petició del Grup Socialista, en el qual en aquells moments el senyor Corbacho els representava, es va acordar que s'avançava el desplegament a l'àrea d'influència de Barcelona i es posposava Tarragona. És una tria que va fer aquest Parlament i que la Junta de Seguretat va aprovar a proposta del Govern català, que complia així aquest mandat parlamentari, i el calendari de desplegament hauria pogut ser aquest o el que es va plantejar l'any 98, però el que no potser és tot i tot a la vegada, i tot ara mateix, perquè estem parlant de recursos humans i perquè cal un temps per fer selecció i per fer formació, i jo crec que amb això no hi podem jugar.

El Cos de Mossos d'Esquadra ha d'anar creixent en la mesura que ho permet el substrat demogràfic de Catalunya, garantint uns nivells de selecció que tenim i que són molt bons, 1 a 7, senyor Siurana. Per cert, 1 a 22 era quan se seleccionaven 225 mossos per promoció, no 1.120. Vostè sap que les divisions, segons com vagi el numerador, doncs, puja o baixa, eh?, però vol dir que continuem treballant amb una bossa del voltant de 8.000 sol·licituds anuals.

Per tant, miri, jo crec que hem de respectar això que en els successius mandats parlamentaris s'ha anat aprovant. Ara bé, jo, tot i mantenir-m'hi ferm, en un exercici de responsabilitat, vull que entenguin que ferm no és sinònim d'intransigència i que ferm no és sinònim de sord ni d'impermeable.

Sóc conscient, també, no solament dels temes de desdotació, sinó de l'estat d'ànim d'alguns membres del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil. Aquests problemes tampoc són aliens al conjunt de la situació. Sàpiga que també estem explorant com es pot gestionar conjuntament això entre el Ministeri i el Departament, perquè tenim l'obligació, tots, els ministeris, el Departament, la Generalitat i els respectius ajuntaments, com fins ara, tenim l'obligació, tots, de fer la transició amb els menors costos personals possibles pel que fa als seus professionals.

També sóc plenament conscient de la intranquil·litat, i del malestar, i de l'angoixa, que en alguns territoris de Catalunya poden tenir respecte a una percepció d'abandó, de desprotecció, de retard, en sóc conscient i em preocupa, i els garanteixo que no estic plegat de braços, i busquem, lògicament, la col·laboració amb l'Estat per a solucions per a aquests municipis, solucions que potser hauran d'implicar adopció de mesures de transició fins al desplegament dels Mossos d'Esquadra, però solucions efectives per als seus problemes, efectives, no efectistes.

Quan els vaig presentar el Pla director del model ja els vaig dir que era justament això, un pla, que es feia atenent uns *inputs* coneguts, però en això, com en qualsevol altra línia de la política, jo diria que més que en

qualsevol altra línia, cal tenir capacitat d'adaptació a les noves realitats, i des que aquest Parlament, l'any 1999, va demanar un avançament a Barcelona i posposar Tarragona hi han hagut noves realitats, aquests darrers tres anys, perquè s'han produït noves formes de delinqüència organitzada, hi han nous indicadors de criminalitat, hi han noves demandes de protecció de persones amenaçades, s'han de fer serveis de contravigilància, s'han de vigilar determinades campanyes agrícoles perquè la mà d'obra extemporània i irregular no pugui perjudicar la necessària cohesió, és a dir, s'han de fer moltes més coses de les que ens imaginàvem fa tres anys, i algunes ja les estem fent.

Per tant, l'obligació del Govern de la Generalitat és adequar la seva resposta a aquesta demanda i buscar-hi solucions. Per tant, miri, no comprometen la viabilitat d'un model policial que a Catalunya jo crec que li ha costat anys d'aconseguir, que, a més, i em sembla que vostè hi deu estar d'acord, com a alcalde de Lleida, ara, més que com a diputat, un model que està funcionant bé allà on està implantat i que solament podrà oferir iguals garanties als territoris on s'ha d'implantar si no l'adulterem i no el fem entrar en crisi amb decisions o precipitades o «simplones», però amb aquest límit de defensar el model i de no entrar en jocs que el puguin desvirtuar, el meu compromís és el d'anar treballant per trobar solucions –repeteix– efectives i possibles per a aquells problemes d'inseguretat. En aquest debat, en aquest debat d'idees, de propostes, en la línia de trobar solucions efectives possibles i rigoroses, m'hi trobaran, com sempre.

Els demano, doncs, que deixin d'associar el desplegament de Mossos amb les condicions i el temps requerits amb una pretesa indefensió dels ciutadans per desdotació d'efectius policials i els proposo que uneixin els seus esforços amb el del Govern en diverses línies: a modificar el marc legal per fer-lo eficaç contra aquesta habitualitat en la delinqüència i evitar, així, la frustració davant d'aquest sentiment d'impunitat; a treballar en el marc del Projecte de llei del sistema de seguretat pública de Catalunya per dotar-nos d'una eina adequada que fomenti les polítiques transversals, que reclamava abans el senyor Ribó, i multidisciplinars, sobretot, per a la preservació de la convivència i d'un sistema d'autoritats coordinat i eficaç en el comandament dels efectius policials.

En definitiva, els ofereixo, jo crec –i acabo, senyor president–, el mateix posicionament que he mantingut sempre com a conseller: la col·laboració de les tres institucions que tenen responsabilitats i policia, Estat, Generalitat i ajuntaments.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica en la seva interpellació té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Siurana.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, m'ha semblat, en aquesta última part de la seva inter-

venció..., un camí que podria, d'alguna forma, ser positiu. Jo li he ofert el pacte institucional per a la seguretat de Catalunya, i ho torno a reiterar: no sols han de col·laborar l'Administració de l'Estat, de la Generalitat i els ajuntaments, sinó que vostè ho ha de fer possible, perquè no és competència de nosaltres fer-ho, sinó la seva, prendre la iniciativa i avançar en aquest terreny, també amb el comandament no sols dels Mossos, sinó de la Policia i de la Guàrdia Civil, i, si no, almenys, en la direcció d'aquest comandament i, per tant, en l'orientació del que han de fer aquestes forces i cossos de seguretat de l'Estat aquí a Catalunya, amb les mesures que facin falta.

Ara, vull aclarir-li una cosa: nosaltres no posem en qüestió el desplegament. És fals. Aquesta definició que vostè ens ha atorgat, o ens ha dit que fèiem, que la causa de la inseguretat ciutadana l'atribuïem al desplegament no és veritat. Nosaltres constatem una realitat, i vostè sembla que no la veu, aquest realitat. La realitat és que hi ha un increment de la inseguretat ciutadana a Catalunya i que en alguns llocs vostè no hi és. Vostè, com a autoritat, des de la Generalitat, no hi és, no se'l veu, no pren decisions, no perceben, els ciutadans, ni els ajuntaments, ni els cossos de Policia ni de Guàrdia Civil, que vostè hi sigui. És més a Madrid que aquí a Catalunya, en aquest sentit, més emparant los acords amb el PP que, realment, responen a les necessitats del territori. Diu: «Oh!, a tot arreu hi ha problemes.» Home, d'acord, *mal de muchos, consuelo de tontos*, me deien de petit, no? Això no serveix per al problema que tenim aquí a Catalunya, i vostè no es pot conformar. Vostè no es pot conformar i ha de reaccionar, i jo li faré unes propostes perquè aquesta reacció sigui positiva per a tots, no? Nosaltres no volem d'aquest tema fer-ne un tema de polèmica, no hem de discutir si n'hi a poc, si n'hi ha molt. Les xifres, en definitiva, només amaguen una realitat que la constatem.

Miri, el problema de la policia no és que n'hi hagi molts o pocs en cert mode, sinó com són manats i com són d'eficaços, i quina influència hi ha des de la Conselleria d'Interior a totes les causes que fan realitat una societat en què hi ha una proliferació de delinqüència. Li ho ha dit el senyor Ribó, li ho reiterem tots, li ho hem dit sempre, és una política transversal, i vostè està a l'últim escó del seu Govern, i vostè hauria d'estar al segon, o al tercer com a màxim, perquè la Conselleria d'Interior ha de poder demanar, manar els altres departaments, el de Benestar Social, el de Política Territorial per a les «vivendes», en definitiva, al Departament de Justícia, per fer això. Nos ho deia a nosaltres: «La justícia ha de canviar.» Si és vostè el que ha d'encarar aquest tema, no nosaltres, és vostè el que ha de dir: «Escolti, conseller de Justícia, la reincidència em provoca aquesta situació.» Que haig de ser jo el qui li ho haig de dir? Ja li ho diré –ja li ho diré–, ja li ho he dit, eh?, però me sembla..., perquè..., li ho he dit perquè l'experiència de tot arreu és la mateixa: la gent sent una frustració quan veu el delinqüent que no ha tingut una penalització del seu delicte, no?

Tenim un problema que és general, que és greu a Europa, que és greu a Espanya, que és greu aquí a Catalunya. Enfoquem-lo, dotem-nos, precisament, d'això

que diem, del nostre autogovern, i assumim la responsabilitat –assumim la responsabilitat–, no en defugim, el president de la Generalitat n'ha defugit avui amb la resposta, perquè és la tàctica. La tàctica és dir: «Jo garanteixo que a Lleida i a Girona ha augmentat la seguretat ciutadana.» Home, només faltaria, per a països normalment tranquils, en aquest sentit, Lleida n'és un exemple sempre, ja que sempre donarem unes ràtios extraordinàries de qualitat de seguretat ciutadana. Si, a més a més, l'alcalde, el cap superior de policia, el cap de la Guàrdia Urbana, el responsable dels Mossos, són persones normals i mínimament intel·ligents, col·laboraran en aquest àmbit a crear un clima de seguretat als seus ciutadans, perquè, home, hi ha aquesta possibilitat que la complicitat local, que és el que fa eficàcia en aquest tema.

Vostè diu: «El senyor Pasqual Maragall, l'any noranta i escaig, va crear la Junta de Seguretat!» En tenia obligació? Oi que hi va posar imaginació i voluntat de resoldre un problema que tenia Barcelona? Ho ha fet, vostè? Ho ha fet, de cridar els alcaldes? Ha respost quan els altres l'han collat, però no ha pres la iniciativa de convocar les diferents administracions a fer possible això. Per què no convoca la Junta de Seguretat de Catalunya i posa l'èmfasi en els problemes que ara li estem denunciant? Per què no reuneix els seus col·legues de govern, i els diu: «Escolteu, tenim quaranta barris que són problema, i això és un problema d'habitatge, i és un problema d'escoles, i és un problema de nouvinguts, i és un problema de falta d'assistència social.» Home! Faci una política transversal, no sigui cap de policia, sigui conseller d'Interior, sigui conseller d'un tema que em sembla que tenim dret a dir-li que ens preocupa.

I com a catalans voldríem que això fos un paradís, en aquest sentit, sabem que la condició humana comporta que hi hagi delinqüents. Tenim unes presons plenes, és eficaç la policia, no?, però li ho dic en broma, jo que sóc pescador: de madrilla, n'està plena la presó, però de llobarro no n'hi ha cap, eh? Tots aquests que organitzen el crim i els delictes menors són al carrer. Aquest reincent és un pobre noi, és un delinqüent de poca cosa, crea molt mal estar, però a darrere seu hi ha una prostitució creixent, una explotació de persones, un tràfic humà, un increment de la droga.

Quanta confiscació de droga important es fa aquí a Catalunya des d'aquests últims anys? Hi ha una dificultat que aquest crim organitzat que vostè reconeix: els peruans, els kosovars, etcètera, siguin enfocats amb intel·ligència. Qui ha de portar la intel·ligència en aquests cossos de seguretat? Els cossos de seguretat en sí? No. El que els ordena, el que els mana, el que els governa, el que en definitiva diu: «Aquest és el problema que tinc a la societat, i vostès tenen l'obligació d'enfocar-lo i respondre en aquest tema.»

No debatem el tema del nombre de policies, ni el del desplegament, nosaltres estem conformes amb el desplegament i que es faci l'opció que vam aprovar, però amb tot el seu contingut, i sí amb la capacitat de modificar aquelles coses que no funcionen. Vostè sap que és possible. Jo accepto les seves paraules amb el que dit de

proposta, no com sempre, sinó des d'ara. Vostè diu: «Jo estic dialogant com sempre.» Dialogant sempre, perquè ja ens coneixem i, per tant, tinc de reconèixer que a nivell personal i humà és absolutament dialogant. Però a nivell constitucional, com a conseller d'Interior, té d'establir un mecanisme que ens permeti a la ciutadania catalana tindre una perspectiva diferent del tema de la inseguretat.

Ara, vostè, no és que no passi pel carrer Princesa, és que no coneix Catalunya!, no coneix Catalunya, en aquest sentit de la delinqüència, perquè sinó, les queixes que rebem els alcaldes vostè les enfocaria diferent.

Permeti'm que li faci, li reiteri el pacte institucional per la seguretat a Catalunya, que demani que faci una convocatòria immediata a la Junta de Seguretat de Catalunya per plantejar a l'Estat la manca d'efectius policials. La solució per part del Govern de la Generalitat del comandament únic de les forces de seguretat de Catalunya, de fet, es tracta d'anticipar el que l'any 2010 hauríem de fer per llei: la transferència de les funcions extra i supracomunitàries de la Generalitat de Catalunya per combatre el delinqüent de tipus internacional que ens afecta, i l'acord polític per assegurar el desplegament de la Policia - Mossos d'Esquadra a l'àrea metropolitana de Barcelona i la redifinició del calendari de desplegament a partir de la incorporació d'efectius de la policia als Mossos d'Esquadra, i assegurar la tranquil·litat als barris de Catalunya.

És la seva obligació, hi ha quaranta barris que preocupen, no deixem que n'hi hagi més. Hi ha ciutats que preocupen, hi ha problemes que preocupen els ciutadans i tenim l'obligació, tots plegats, de resoldre-ho, però vostè té, no només l'obligació, sinó la responsabilitat, assumeixi-la. Nosaltres estarem al costat si l'assumeix, sinó li ho posarem en evidència, perquè nosaltres creiem que les guerres les guanyen els generals, no els soldats.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Siurana. En nom del Grup Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Pomés, suposo que s'ha adonat que ningú dels que hem intervingut, ni vostè mateix, fa el símil de desplegament a seguretat, o el símil de manca de policia a seguretat o a inseguretat, no?, però hi ha gent que va tirant llenya al foc. Aquest matí mateix, al president de la Generalitat se li deu haver escapat –o potser no se li ha escapat–, en el debat amb el senyor Maragall, que era sobre policia i model policial, se li ha escapat i ha dit: «Ja vénen a les nostres, que no es podia dir que tothom, aquí, hi té cabuda, encara que sigui sense papers!» I hem barrejat migracions amb tema policial.

Jo li faré cinc consideracions: la primera, a cavall del que acabo de dir-li, la seguretat no és idèntica, no és el mateix que més policia. La segona, és clar, vostè, com

qui no ho diu, ha dit: «Celebro que l'esquerra vingui a parlar de policia en aquesta cambra.» Senyor Pomés, li he recordat que a l'any 84, molt abans que arribés en aquesta cambra, vam plantejar nosaltres un model policial. Li vull recordar que, la Ley de Cuerpos y Fuerzas de Seguridad del Estado, que ha estat durant bastant de temps encotillant un model policial de Catalunya, la va pactar el seu Govern amb el Govern espanyol. O sigui, és que em sembla ganes d'enredar la troca, fer com donar la benvinguda a aquells que fa molt de temps estan plantejant camins alternatius, a partir d'un dels capítols de la seguretat, de la necessitat de policia ben formada i dotada, a major paper de prevenció.

Vostè ens ha donat unes xifres de la policia de l'Estat que no vol venir a Catalunya durant molts anys. Si vostè és governant, senyor Pomés, la pregunta és elemental, i què hi fa? Perquè això no és un seminari exclusiu sobre la policia, vostè és el responsable. Si resulta que no volen venir, què fem? Només que repetir les xifres i les estadístiques? Per què no s'incrementen les promocions? Per què no s'incrementen els percentatges d'accés d'aquests cossos dels Mossos d'Esquadra? Per què no s'avança el desplegament?

Miri, fa molts pocs dies, el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que no és de cap Grup Parlamentari dels presents, deia en aquesta cambra que no era bo que els jutjats de Catalunya estiguessin vigilats per policia privada. I això passa a Catalunya, avui. Té alguna responsabilitat, vostè, sobre això: sí o no? Vostè, el seu Govern? Per això dic: lamento que plantejgi una sèrie de qüestions que, òbviament, ja m'ha avançat vostè: «assumeixo la responsabilitat col·lectiva». Però no és un bon debat, i espero que algun dia el puguem fer, tranquil·lament, amb tota la seva complexitat.

Tercera consideració. Marc legal i reforma del marc legal o modificació, reincidència. Hem modificat el Codi penal fa cinc minuts! Fa molt poc en temps polític! I, per tant, em sembla enganyar el personal anunciar-los que amb noves modificacions solucionarem el problema, no dic ja ni d'enduriment, com parlar de la justícia ràpida. S'està fent el judici ara dels fets de Tàrraga de l'any 1991, a onze anys vista. De qui és responsabilitat que no hi hagi justícia ràpida? Hi ha algun governant que tingui la responsabilitat sobre això o no? Oh!, tots diem: «cal justícia ràpida, cal justícia ràpida». Però, escolti'm, algú assumeix la responsabilitat que no hi hagi justícia ràpida? Qui té la responsabilitat, a Catalunya, de competències, de mitjans sobre el personal de justícia i sobre la justícia? Qui la té? El maestro armero? La tenen vostès, o no?

Quarta reflexió, telegràfica, òbviament, pel temps. Repassi els departaments de la Generalitat que tenen competències en mesures que estan en el Codi penal, i altres de política social que no s'apliquen i que palliarien aquest problema, si no atacarien l'arrel del problema. I per això, li dic –lamento haver-li-ho de dir a vostè–, perquè aquí no hi ha ni la senyora Rigau, no hi ha el senyor Guàrdia, ni hi ha el conseller en cap, ni el president de la Generalitat, i estem parlant d'un problema que afecta el vell cor de l'equilibri de la cohesió de la societat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I darrera reflexió: nosaltres considerem que això mereix un debat. I, senyors i senyores del Grup Socialista, si vostès volen, ben aviat en aquesta cambra es pot fer un debat, no a cop d'interpellació, com la que legítimament va presentar el senyor Ridao al Ple anterior o les que hem presentat en aquest Ple, sinó que són vostès els qui tenen la clau que algun dia aquest Govern hagi d'expressar molt aviat, si més no per la preocupació i sensació ciutadana, línies sobre seguretat, amb una complexitat bastant més gran que el model policial, i podem entrar, a veure, com deia al principi, des de les diferències d'enfocaments polítics, on hi ha el moll de l'os en què podem fer una ferma política conjunta perquè tantes paraules es converteixin en fets.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, en l'últim torn, l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. En el primer torn d'intervenció no he contestat algunes de les qüestions o de les propostes que el diputat senyor Siurana em feia, i que ara m'ha recordat, en la seva darrera intervenció, com pot ser, entre altres, l'assumpció del comandament dels cossos i forces de seguretat de l'Estat per part de la Generalitat, en aquest cas per part del conseller d'Interior.

A veure, sobre això deixi'm dir una cosa, i ja deixo de banda qüestions que, per cert, no són gens, gens mínimes, com les que puguin ser derivades d'un marc constitucional o de la legislació bàsica d'Estat. És a dir, ja no entro en aquest tema, que això solament jo crec que impediria ja analitzar-ho. Però, les lleis, totes, són reformables, fins i tot la Constitució.

Però, a banda d'això, jo no sento una resposta clara i convincent a la pregunta cabdal que seria: comandament, per fer què? Per què volem que el Govern català mani els agents dels cossos de seguretat que hi ha a Catalunya? Que potser tindria capacitat de formar-los? De seleccionar-los? De promocionar-los o de destituir-los? Més important, encara. Que potser, si assumís el comandament, podria decidir destinar més agents a Catalunya? O potser podria incrementar les plantilles o cobrir les vacants?

Crec que res d'això es podria fer amb un cos de policia estatal –de policia estatal– que no deixaria pas de ser-ho perquè la Generalitat assumís el comandament polític i, per tant, no operatiu. Què pensen que vol dir «manar»? I, per tant, com volen que es faci? Jo crec que si algú pensa que seriosament canviaria alguna cosa, o l'única cosa que faríem seria determinar lluíment del president de la Generalitat o del meu, en determinats actes oficials, res més que això.

Miri, nosaltres anem per la via de la coordinació, i vostè ho ha esmentat abans. Quan es produeix un esdeveniment fora de l'habitual –i per exemple ha sigut quan ha estat la Címera de caps d'estat a Barcelona i ha calgut

un desplegament, una dotació i una coordinació extraordinàries i un comandament polític-, s'ha fet. I el Govern de la Generalitat no s'ha amagat darrere del fet de no estar desplegat a Barcelona, per assumir responsabilitats i el garantiment, en la part que li corresponia, de la seguretat dels manifestants. Hi va destinar 1.148 mossos, i això ho va fer sense necessitat d'un comandament únic, sinó amb una coordinació entre les tres institucions.

Per tant, tinguem o no tinguem el cos de Mossos d'Esquadra desplegat, el Govern de la Generalitat sí que es preocupa també pel manteniment de territoris on encara no estan desplegats. I ho hem fet, també, en un altre tema tan poc lluit però tan important com és el de la delinqüència i menors a Barcelona. Fa més d'un any, el Departament de Justícia, el Departament de Sanitat, el Departament d'Interior, el jutge degà de menors, el fiscal en cap, l'alcalde de Barcelona i la Delegació del Govern es van posar d'acord a fer un pla conjunt. Des de l'1 de desembre, el Cos de Mossos d'Esquadra ha substituït totalment a Barcelona, pel que fa al tema de menors, el Grup de Menors de la Policia Nacional, que se'n diu el Grume. D'això, vostès no n'han parlat.

Insisteixo en el tema de les dotacions. Què faig jo? Doncs, exigir i aconseguir del Ministeri de l'Interior el compromís explícit –reiterat, per cert, el dimarts de la setmana passada– de mantenir les dotacions en els nivells de l'any 98. I li garanteixo que vetllaré perquè es compleixi aquest acord.

Parlem de l'ingrés del Cos de Mossos d'Esquadra sense quotes ni proves; aquesta també és una proposta que vostès han llençat de manera reiterada. I, a més, que s'incorporin en el Cos de Mossos d'Esquadra amb reconeixement i garantia de tots els seus drets adquirits i, se suposa, també de les seves places. Com li sembla que es podrà explicar, per exemple, en els sindicats de Mossos que un mosso que estigui a la Cerdanya i que estigui esperant un desplegament a Barcelona..., la seva plaça quedarà ocupada per una altra persona que té uns drets adquirits? Quines tensions es produirien?

Segona: senyor Siurana, jo tinc bastant bona memòria; l'any 1994 no era conseller, però era director general de Seguretat Ciutadana, i quan aquest Parlament va debatre i aprovar la Llei de regulació del Cos de Mossos d'Esquadra, en la qual es regulava la possibilitat d'accés individual de membres d'altres cossos policials per una via diferent de les proves comunes generals, se'ns acusava, al Govern, de preparar la porta falsa per la qual entrarien en massa els agents dels cossos de seguretat de l'Estat –agafi el *Diari de Sessions*, llegeixi's el *Diari de Sessions*. El temps ha demostrat que eren falses, i dóna la sensació que ara el que se'ns retreu és que no complíem aquell compromís; millor dit, que incomplíem el compromís que teníem, i ara el que volen és, senzillament, carregar-se tot el projecte.

Jo crec que en aquell moment, l'any 1994, no és això el que volíem tots: ni vostès, ni nosaltres, ni ningú d'aquest Parlament, ni l'Estat –que llavors manaven els socialistes. I el que aquest Parlament va aprovar –per cert, per *unanimitat*– l'any 1994 va ser un model de substitució progressiva, i això és el que estem fent.

Per últim, vostè ha fet esment d'una cosa que jo crec que se li ha..., que no ha valorat la transcendència de les seves paraules, senyor Siurana. I és que vostè ha fet planar l'ombra del dubte sobre la qualitat professional o personal dels agents dels cossos de seguretat (*remor de veus*), en dir... –si us plau–, en dir que falsejaven les estadístiques, que miraven que no acceptessin denúncies pel programa «Policia 2000», com va dir el seu secretari general del Partit també, dies enrere, per la ràdio. És a dir, que el senyor Montilla afirmi en els mitjans de comunicació que el descens enregistrat en el nombre de denúncies per fets delictius no obeeix a una tasca d'eficàcia policial, sinó al fet que els agents dels cossos de seguretat hagin dissuadit els ciutadans de presentar una denúncia per una pretesa comissió econòmica que s'endurien com a prima perquè disminuïssin les denúncies presentades, crec que això és una acusació..., més que una acusació, és un insult, i que diu molt poc del respecte i de la valoració sobre l'ètica professional d'uns agents d'un altre cos policial.

He trobat a faltar una cosa en la seva intervenció: el paper de les policies locals en el manteniment de la seguretat ciutadana. Vostè sap que hi han més de cinquanta convenis subscrits. Vostè també sap –perquè, a més, miri, casualitats del destí, ahir va haver-hi una reunió en el seu Ajuntament– que hi hauran trenta ajuntaments que d'aquí a dos mesos quedaran connectats a la xarxa informàtica dels sistemes d'informació policial, i que això els permetrà entrar en l'accés de dades. Vostè també sap que el Síndic de Greuges –no pas jo, sinó el Síndic de Greuges– els recorda en el seu Informe anual del 2001 que dotin adequadament les policies locals, perquè aquestes tenen un paper decisiu en la prevenció dels delictes i en la seguretat als carrers de la ciutat. I això ho diu el Síndic de Greuges.

Per últim, a títol de resum, quines actuacions s'han dut a terme, més enllà del que també moltes vegades es critica, sobre desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra a Girona i a Lleida?

Miri, modificació de la Llei del menor, que la va presentar el Govern en aquesta cambra el propassat 29 de setembre i que, malgrat que el Govern va demanar tràmit d'urgència, no serà aprovada fins demà al dematí –espero i desitjo– per aquest Parlament.

Segona, l'acord amb el ministre de l'Interior, del 3 de juliol, per al manteniment i garantiment de dotacions dels cossos de seguretat fins al desplegament dels Mossos, en els mateixos nivells de l'any 98.

A instàncies d'aquesta cambra, i per unanimitat de tots els grups, i amb col·laboració d'una reunió que jo vaig convocar en el Departament d'Interior, creació d'una comissió conjunta de totes les administracions que actuïn en aquells territoris pendents de desplegament durant el període de transició.

Des del mes de desembre del 2001, l'assumpció de les funcions del Grup de Menors, de Policia de Menors, a Barcelona, malgrat no estar-hi desplegats.

La destinació, com li deia abans, de 1.148 efectius policials durant la cimera de caps d'Estat, coordinats amb els cossos de seguretat de l'Estat.

Treballar pel màxim rendiment i la màxima velocitat en el desplegament a la regió metropolitana, i, en aquest sentit, destacar que ja en aquests moments tenim els projectes tècnics arquitectònics de les comissaries de Badalona, Santa Coloma i Sant Adrià enllestits; que ja hem acordat, a més, amb el vistiplau de la Comissió de Coordinació de Polícies Locals, quin ha de ser el marc, o el model marc de coordinació entre Mossos d'Esquadra i polícies locals de Barcelona i la seva àrea d'influència.

Li reitero, com li deia abans, que mantenim i continuarem mantenint els contactes i les reunions institucionals que calguin amb els alcaldes dels ajuntaments de Barcelona i de la seva àrea metropolitana o d'on sigui, malgrat que els escenaris mediàtics que els envoltin siguin poc afavoridors en alguns casos.

Hem elaborat i transmès, per consultes, l'Avantprojecte de llei del sistema de seguretat pública de Catalunya, que espero que serveixi perquè aquesta transversalitat també es pugui veure molt més realitzada.

Mitjançant el Grup de Convergència i Unió, que dona suport a aquest Govern aquí a Catalunya, en el Congrés de Diputats hem impulsat el debat sobre modificacions legislatives, i ahir es van enviar quaranta-nou esmenes a la Llei d'enjudiciament criminal.

Pel que fa a increments de promoció, que reclamava el senyor Ribó, des d'una primera promoció de 433 a 700, 750, 850, en aquests moments les promocions del Cos de Mossos d'Esquadra pugen a 1.120. Pel que fa a les promocions de l'Estat, després de promocions de 1.500, 2.000, 3.100 l'any passat, aquest any són 4.300 policies, 3.100 guàrdies civils.

Però és que, a més a més, hem fet altres coses; hem fet altres coses de seguretat ciutadana en el conjunt del territori, que potser no es veuen, que potser no s'expliquen. Sap quants controls ha fet el Cos de Mossos d'Esquadra arreu del territori per controlar una cosa que l'any 99 no ens hi ficàvem i que ara hem assumit com una responsabilitat també, que és el tema del terrorisme? 3.806 controls en el conjunt de l'any 2001. Això signifiquen 2.508 vehicles controlats, 3.406 persones. És a dir, això també és seguretat en el conjunt de Catalunya.

Per cert, confiscacions de droga. Aquesta nit passada, 250 quilos d'haixix, la setmana passada, 125 quilos, i fa quinze dies –suposo que se'n devia assabentar–, 2.400 quilos. (*Veus de fons i rialles.*) Segons l'actual legislació, senyor Siurana... Segons la Llei, hem de perseguir l'haixix, també. (*Rialles.*)

I, per cert, a nivell de Lleida –i ara també parlo i ho dic amb tota cordialitat–, em satisfan molt les declaracions que va fer ahir el seu regidor de Seguretat Ciutadana, en dir que la col·laboració entre la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra ha permès que en aquests moments el consum de droga a Lleida es pugui considerar eradicat, després d'un programa que fa un any i mig que ha començat i que vostè i jo vam pactar, evidentment, en una situació de no-publicitat, perquè hi han coses de seguretat de les quals no s'ha d'estar parlant sempre a veu..., i, per tant, pels mitjans de comunicació.

Dit això, reitero el que he dit abans: jo crec que no m'he mogut, i amb això no estic dient que sigui immòbil, que sigui petri. Si vostès se n'han anat, però tornen, benvinguts siguin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària i el paper de la universitat (tram. 300-00952/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària i el paper de la universitat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, no voldria centrar aquesta interpellació en l'esborrany de document del que possiblement serà la llei catalana d'universitats o la llei d'universitats de Catalunya, si bé no podré evitar, suposo, fer-hi alguna referència. Jo crec que el tema és un altre. Si tenim un esborrany de document per a una possible llei catalana d'universitats, és fruit, evidentment, que existeix un debat, existeix una necessitat de prendre mesures, de reformar, d'adequar la universitat. El debat existeix de fa temps: hi ha llibres, publicacions, seminaris, anàlisis... I suposo, serà lògic que la mateixa tramitació de la llei generarà més debat. I això jo no ho veig com a dolent, si reproduïm o si fem el debat de fons.

Ara que ja han passat uns mesos i que potser es pot parlar amb una mica més de tranquil·litat, quan va existir el debat de la LOU, un, si només llegia els diaris, els titulars, no?, podia tenir la sensació que estàvem fent un debat sobre l'autonomia universitària, sobre l'autonomia de Catalunya, sobre el sistema d'elecció dels rectors, sobre l'Agència d'Avaluació, i, vist així, un també tenia la sensació que era un debat ridícul. I em sembla que no era veritat, perquè sota aquest debat aparentment ridícul, en titulars i potser, fins i tot, en algun moment, en la meua opinió almenys, ridícul en el mateix Parlament en alguna discussió, hi havia, hi ha un tema molt més seriós, de la necessitat d'adequar i de reformar la universitat. El que passa és que de vegades ens perdem en les branques, en els arbres, que ens fan perdre la perspectiva del bosc.

La llei, el seu Projecte, tindrem temps de debatre'l, tindrem bastant temps per fer-ho, suposo. Jo, de totes maneres, li voldria fer ja d'entrada dues consideracions, una mica –si me'n surto, no?– amb to simpàtic.

La primera... Jo, diumenge a la tarda, llegint-lo, vaig tenir una primera sensació, i és que anàvem a canviar el model universitari català: d'un model universitari –que pot ser bo o pot ser dolent; jo no el discuteixo en aquest moment– que era el model de fer universitats, aquell que demanava la universitat, tenia la universitat –que, hi insisteixo, jo no sé si és bo o és dolent–, anà-

vem a passar a un model universitari d'una sola universitat de Catalunya, que és la que regula la Llei, i, si em permet la broma, que el conseller seria el rector i el rector serien els delegats.

Bé, tampoc vull discutir si és bo o és dolent. Potser resulta que és bo, potser resulta que fer una gran universitat de pes, amb prestigi, etcètera, és bo. No vull discutir-ho.

La segona sensació que un tenia –i aquí encara intentaré fer una mica més un to suau– quan un era normal –que vol dir quan no era polític i es dedicava al món editorial–, a Grijalbo vàrem fer un diccionari enciclopèdic. El senyor Grijalbo, que no és sospitós, precisament, de ser de dretes, el senyor Grijalbo, del *Diccionari Enciclopèdic*, sempre feia la broma de dir: «És el primer diccionari enciclopèdic marxista d'occident.» Bé. Doncs en aquest mateix to jo li diria que diumenge, també, quan llegia el projecte, aquest esborrany, tenia la sensació que era la primera Llei d'universitats sobiranista de la història. I vostè que sembla que ja m'entén, però, és curiós, no?, que en tot el Projecte de llei saltem de Catalunya a Europa sense solució de continuïtat. Però aquest –hi insisteixo– no és el tema.

El tema és que volem una universitat més competitiva, que volem una universitat que respongui més a les necessitats de la societat que tenim a davant. I segurament per això fem lleis, per adequar-la, però jo crec que si no anem més a fons tampoc acabarem de sortir-nos-en.

Abans teníem una situació, una situació, fa uns anys –alguns ja, doncs–, que les universitats podien donar un títol permanent, que el títol que et donava podia servir per a tota la vida i els coneixements adquirits –més o menys actualitzats, però tal...–, i també teníem una societat que canviava molt lentament, unes empreses –que al final són, també, les que, en part, necessiten la gent que forma les universitats– que evolucionaven i canviaven molt lentament en les seves pròpies necessitats.

Avui tenim tot el contrari: tenim una societat canviant, canvia..., home, dir cada dia seria exagerat, però cada mes em sembla que sí; tenim unes empreses que canvien, que s'han d'adequar constantment, i, en canvi, continuem tenint una universitat que s'adequa, que canvia en la meua modesta opinió molt lentament. I potser el problema és que les empreses, que la societat, que el món, en general, canvia pel seu propi dinamisme, que és el canvi el que genera el canvi, que no està regulat, el canvi, afortunadament. Alguns pretenen fer-ho, però, afortunadament, no ho aconseguiran. El canvi genera el canvi. I el canvi a la universitat ha de canviar per llei. I això és lent. I com més llargues siguin les lleis i més reglamentistes siguin les lleis, més difícil serà..., més difícil serà aquesta evolució.

Hem d'aprofundir, senyor conseller –i crec que ho hem, també, i és un debat que hem fet diversos cops en aquesta legislatura–, en aquesta política universitària, que ens doti d'una universitat que sigui realment competitiva. I quan dic competitiva vull dir dues coses: que sigui una universitat capaç de generar els llicenciats, per dir-ho d'una manera genèrica, que la societat necessita; que tinguin la formació que la societat necessita avui, perquè al final la formació serà l'únic nostre avan-

tatge competitiu; que tinguin capacitat de dotar-los de les possibilitats d'una formació permanent, d'una adequació constant, i que sigui competitiva en l'aspecte que sigui una universitat de referència, una universitat de prestigi, una universitat en la qual, amb independència de si les classes són en català, en castellà o en anglès... –amb independència d'això, per dir-ho d'alguna manera molt estereotipada–, la gent hi vulgui anar igualment. Perquè em sembla que el que és important és això, allò altre, sincerament, crec que és secundari, sense discutir que les classes han de ser en català. Em sembla que és això el que necessitem. I aquest debat l'hem de fer amb independència de la Llei. La Llei pot ser un pas, i torno a insistir, de totes maneres, que, com més reglamentista sigui –ho crec jo–, també serà un pas en què la seva evolució serà difícil, i l'hem de fer ja i hem de fer la Llei ja.

Miri, jo sé que vostè vol que la Llei tinguin el màxim consens possible, i em sembla que ho vol vostè i ho volem tots. I crec que és estrictament necessari que la Llei tinguin el màxim consens possible. Però també crec que és estrictament necessària la Llei. Hem de buscar el consens, però, al mateix temps, hem de fer la Llei. I, al mateix temps, senyor conseller, hem de fer, sense masses apriorismes –hem de fer-ho–, sense deixar-nos condicionar per interessos corporatius del tipus que siguin, el debat de l'adequació de la universitat a la societat; el debat que ens pugui permetre fer la universitat que la societat necessita avui. De moment, res més.

Gràcies, senyor conseller. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Senyor president, hauré de començar per donar les gràcies al senyor Vendrell pels seus comentaris, que prenc tots com a constructius. Ha començat dient que no se centraria en l'esborrany, però, de fet, ens hem centrat en l'esborrany. Jo tenia planejat dir-li que ara li explicaria una mica de la política universitària i, després, potser parlàrem una mica de l'esborrany; però, per què no parlem, primer, doncs, una mica, de l'esborrany? Però breument.

Crec que encara no és el moment d'endegar el debat a fons sobre la Llei d'universitats, entre altres coses perquè encara no tenim un avantprojecte. Hi ha, efectivament, un esborrany, que hem publicat a la web, perquè una vegada aquestes coses ja es distribueixen amb una certa extensió és millor posar-ho directament a la web i no haver de contestar cada vegada si és el text autèntic o no és el text autèntic; però realment és un document de treball.

És un document de treball que s'ha elaborat per discutir-lo i per parlar-lo amb les comunitats universitàries. Aquesta és una cosa que volem fer. És una cosa que ens han reclamat les universitats. És una cosa que ens han reclamat els grups parlamentaris. Per tant, ara estem en

un procés –ho repeteixo– de discussió i de reformulació amb les universitats. Tenim una comissió. Ens reunim molt sovint. Ens reunim amb els rectors. I això ha de portar a un avantprojecte que voldríem que pogués arribar en aquest Parlament durant aquesta sessió parlamentària, però que no sé si serà possible, espero que sí.

Estic d'acord amb vostè que és molt important fer la Llei. En aquests moments, a mi m'agrada dir que tenim un got que uns podem veure com més ampli o més petit, però que és un got que s'emplenarà, i crec que l'hem d'emplenar nosaltres, i com més actius i ràpids siguem en aquest procés, més probabilitats hi ha que l'ompli aquest Parlament; però, de tota manera, el diàleg, la negociació, la creació del consens amb les universitats és, també, una part molt important.

No entraré, doncs, en detalls, però sí que li puc dir quins podríem dir que són els fonaments, si vol pot dir els fonaments ideològics del document preparatiu. Jo diria que, aproximadament, són –ho diria– tres: en primer lloc, el document parteix de la base que hi ha una realitat universitària catalana, no simplement perquè, en la seva part pública, tot surt del mateix pressupost i de la mateixa unitat fiscal, sinó que, per raons més fondes, és una realitat universitària que és hereva d'una tradició intel·lectual, educativa i científica que ens és pròpia, i que és el que anomenem «sistema universitari català». Aquest seria el primer punt.

El segon seria reconèixer que aquesta realitat –aquesta realitat universitària catalana, que lliga amb una tradició– té una voluntat i té un horitzó, que és la plena integració a l'espai europeu d'ensenyament superior, al qual no només voldríem integrar-nos, sinó ser protagonistes de la seva construcció.

I, en tercer lloc, diria que aquesta realitat reconeix una exigència indispensable de progrés, l'ambició d'excel·lència en tots els àmbits de l'activitat universitària, en la docència, en la recerca i en la transparència de coneixements.

No vaig de fantasma, senyor Vendrell. Ha dit que «aquesta» –el cito literalment– «és la primera Llei universitària sobiranista de la història». Home, no tant!, alguna altra hi ha hagut d'haver, i tampoc adopto el seu qualificatiu... Si això vol dir el que vostè ha dit que volia dir, que es volia anar de Catalunya a Europa, doncs, sí..., i moltes vegades hi anirem directament, però si de vegades convé anar-hi del braç de l'Estat, doncs, hi anirem del braç de l'Estat. La cosa és que l'horitzó és Europa, i sí volem tenir una relació normal amb Europa sense, evidentment, excloure cap dels lligams que ens lliguen a Europa.

Crec que les universitats catalanes volen ser unes universitats de referència. Hem de treballar perquè siguin universitats de referència, però jo hi voldria afegir: universitats de referència a Europa. Hem de ser prou ambiciosos.

En aquest sentit –ho matiso–, l'avantprojecte de llei que proposarem és donar un projecte per una llei catalana d'universitats. I jo m'atreveixo a anar una mica més enllà, i espero que això no..., que això sigui compatible amb un ampli consens, jo diria que el que estem preparant serà un avantprojecte de llei d'universitats catala-

nista; no només catalana, sinó catalanista, i recollint tot l'esperit del que això vol dir, especialment en el món universitari durant el segle xx. I penso que aquest esperit pot gaudir d'un suport, d'un recolzament ampli en aquest Parlament, que serà qui decidirà.

Encara que ara estiguem discutint amb els rectors, encara que ara estiguem discutint amb els vicerectors, amb la comunitat universitària, tot això només és treball preparatori per més que els grups parlamentaris ens hagin sentit discutir amb els rectors, ens hagin sentit discutir amb la comunitat universitària, etcètera, cosa que estem fent i que tractarem d'arribar a un consens ampli amb ells, en certa manera, tot recomençarà de zero el dia que ho presentem en aquest Parlament, perquè aquest és el Parlament de Catalunya i és el responsable de les lleis que ordenen, en particular, la universitat catalana. Vindrem, doncs, amb un document –ho repeteixo–, amb un suport ampli. Vindrem amb un document que reposa sobre aquests fonaments ideològics, i que, certament, mereixerà el qualificatiu de catalanista.

Dit això, podem continuar després, jo crec que les lleis ni ho comencen ni ho acaben tot, i que la tasca de fer, d'incrementar, de fer de les universitats catalanes punt de referència a Europa depèn, en part, de la Llei que fem, però només en part. Tampoc voldria dir, en aquest Parlament, que depèn exclusivament de la llei que faci el Departament, depèn de moltes altres coses i depèn de la tasca diària de la política universitària, i, per tant, si em permet, li enumeraria molt de pressa alguns dels fronts de política universitària que s'han anat seguint durant aquests darrers mesos, potser any i mig, i que, d'alguna manera, es coordinaran amb l'elaboració de la Llei universitària. Vull dir, com que això s'ha posat vermell i és una divisió lògica de temps, li explicaré després els diferents punts.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té vostè la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, no, jo no veig fantasmes, i li he dit que era així, amb un to una mica de broma. Potser el problema també és..., ahir vespre estava pensant: «Bé, has de preparar aquesta Interpellació», i un, fins i tot, a casa, amb bona voluntat, va començar a fer un parell de notes, però, donat que les meves filles i la meua dona estaven mirant Harry Potter, al cap de deu minuts vaig decidir que era molt més interessant, sincerament, Harry Potter que les notes de la interpellació, i possiblement d'aquí surten els fantasmes. Per tant, deixem-los amb el Harry Potter i tampoc ens hi posem nerviosos.

Jo estic totalment d'acord –jo estic totalment d'acord– que, evidentment, l'espai que hem d'anar a buscar és l'espai d'Europa, potser l'espai que hem d'anar a buscar també és el del món, vull dir, per ambició que no quedi. Jo sóc de les persones que està convençuda que un dels avantatges competitius d'aquest país, no?, en el futur, si ens hi esforcem, ha de ser l'educació, ha de ser i hem d'apostar, ho he dit més d'un cop, per universi-

tats de referència, per educació de referència en el marc europeu i en el marc com més ampli possible. I, per tant, aquesta línia –aquesta línia– jo la comparteixo –jo la comparteixo– totalment com a objectiu. Miri, si vostè diu –jo crec que l'entenc, no?– que el Projecte de Llei d'universitats de Catalunya serà un projecte de Llei catalanista, i si entenem –que suposo que amb això ho estem dient, i, si no, com a mínim, dic jo el que penso, no?– el catalanisme com a aposta ferma i decidida per la modernitat, per la millora, evidentment, també, doncs..., perquè en apostar per la modernitat i la millora, doncs, també passem a apostar, curiosament, pel que és propi nostre i per la seva continuïtat, jo també hi estic –jo també hi estic– totalment d'acord.

El problema..., i suposo que m'he explicat molt malament, perquè jo el que intentava dir, i segurament que després me n'he anat massa amb la Llei, no?, és que aquí hi ha un debat d'una llei, i que l'estem tenint i que el tindrem, però a sota hi ha un debat –a sota hi ha un debat– que no l'acabarem amb la Llei, que és, en la meua modesta opinió, molt més seriós que la mateixa Llei, la Llei és un pas important, que és això: el debat de com fem una universitat de referència.

L'altre dia, em sembla que era la setmana passada, vàrem tenir un dinar –es veu que se n'organitzen de tant en tant, jo era el primer cop que anava en un d'aquests, no?– entre empreses i diputats per parlar del tema universitat i empresa. Jo en vaig sortir, sincerament, una mica preocupat, i en vaig sortir sincerament una mica preocupat perquè al que ens vàrem dedicar, els empresaris per un costat, per descomptat, i també els diputats per altre costat, per descomptat, és a fer uns discursos d'autoconvèncer-nos els uns als altres que, evidentment, cada u de nosaltres érem el millor, que el projecte que tenia el Partit Socialista era el millor, que el que tenia el Partit Popular era el millor i el que tenia Convergència i Unió era el millor, etcètera, etcètera, i els empresaris també van fer el seu discurs, que, bàsicament, com sempre, eren avantatges fiscals. És clar, amb aquests debats no anem enlloc, el que necessitem –hi insisteixo– són debats seriosos, i quan dic «fora de corporativisme» dic «fora de corporativisme».

I en aquest mateix intent, jo faig una pregunta de vegades arriscada, que, sincerament, també ja per cobrir-me, per si de cas després vostè diu: «No, ja ho dic jo»..., no ho vaig entendre amb la LOU i, per tant, tampoc l'entendré o tampoc l'entenc amb la Llei d'universitats: per què el debat de la Llei d'universitats, la preparació de la Llei d'universitats, l'hem de fer únicament amb la comunitat universitària? És que la societat en general no té alguna cosa a dir-hi? I insisteixo que ja m'he cobert d'entrada per si de cas, però, és clar, la universitat no és un bé en si mateix, no és una cosa finalista, és una cosa que si serveix per a alguna cosa és pel seu servei en funció de. Potser els altres també tenen alguna cosa a dir a què necessiten, a quin tipus de preparació necessiten, què poden donar i què poden oferir. I aquest debat és el que crec que hem d'impulsar –hi insisteixo–, i potser m'he explicat molt malament –acabo, senyor president–, potser m'he explicat molt malament, amb independència de la Llei, que és un instrument que jo crec –segurament perquè avui portem la mateixa corba-

ta vostè i jo, amb tons diferents, però la mateixa– que serà un bon instrument –que serà un bon instrument–, però que hem de fer el debat més seriós de la universitat que necessitem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, senyor conseller. Sapiguem que les corbates són signe de consens, és a dir que els grecs miraven els budells de les aus, els babilonis miraven les estrelles, nosaltres mirarem les corbates.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Efectivament, avui no necessitaré començar aquesta intervenció traient-me la corbata.

El president

No.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

La corbata pot mantenir-se en el seu lloc, perquè em sembla que hem parlat amb la mateixa longitud d'ona.

Efectivament, sí, necessitem debats molt amplis. Potser he exagerat el paper del debat a la universitat, però baixem una mica la volada –baixem una mica la volada– del discurs. I potser jo m'equivoco, però el missatge que em sembla que he rebut, em sembla que de tots els grups parlamentaris, més o menys clar, és: «Andreu, parla amb les universitats i que les universitats estiguin d'acord, i, llavors, vine i parlarem.» Per això, he fet la insinuació abans que aquest Parlament és sobirà, que quan s'arriba en aquest Departament es comença de zero –respecte a les universitats, no m'entengui malament–, que quan un projecte de Llei entra aquí es comença de zero i que aquest Parlament, les seves opinions, no estan dictades per altres institucions, però suposo que deu estar d'acord amb mi que a la vista de la trajectòria d'aquest darrer any l'opinió de la comunitat universitària és molt important.

He de dir que aquest procés de diàleg i de debat que estem fent durant aquest període també inclourà altres actors. És evident que la universitat ha sigut el més gran, vam anar a Sitges, ens vam tancar set dies a Sitges el mes de gener, però n'inclou d'altres, per exemple, els sindicats i, per exemple, a través del Consell Social, institucions empresarials. I cada vegada que se'ns invita a participar en algun debat en algun lloc hi anem corrents. Per exemple, amb la LOU vam fer un debat en el Cercle d'Economia. Si se'ns convida a fer-ne un altre sobre la Llei catalana d'universitats, jo li puc assegurar que estarem interessadíssims a desenvolupar-lo, i si aquí hi ha algú amb contactes al Cercle els poden passar la informació.

Les lleis tenen molta importància, però –repeteixó– només són una part de la història. Si per l'objectiu d'acabar sent un referent a Europa..., moltes altres coses són importants, ho és el finançament, ho són les inversions, ho és la programació universitària, ho són

els programes amb terceres llengües, ho són tots els programes que estem multiplicant per a l'atracció a Catalunya d'estudiants internacionals, ho és l'agilització de la política d'ajuts mitjançant l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, que va aprovar aquest Parlament, ho és l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari, ho són les biblioteques, ho són les webs, ho és tota l'aplicació de les noves tecnologies, per exemple s'acaba de començar a oferir una escola virtual d'idiomes per a l'aprenentatge primer de l'anglès, després també s'oferiran altres llengües, etcètera.

De totes maneres, m'imagino que amb terminis relativament curts l'objectiu és arribar, abans del final d'aquesta sessió, al fet que la Llei d'universitats serà la que ens ocuparà, i vull manifestar molt clarament que el nostre objectiu serà una llei d'universitats que tingui un recolzament molt ampli en aquest Parlament, perquè creiem, també, que una llei d'universitats amb un recolzament estret no fóra bo, no fóra bona per a les universitats catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

————— Modificació de l'ordre del dia

————— **Interpелlació al Consell Executiu sobre la política universitària** (tram. 300-00753/06) (retirada)

El punt número 13 ha estat retirat.

————— **Interpелlació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari** (tram. 300-00180/06)

Per tant, passem ara en el catorzè, que és sobre el cooperativisme agrari, i té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el motiu immediat que justifica aquesta interpелlació és l'Ordre de 18 d'abril passat del Departament que vostè dirigeix per què s'aproven les bases reguladores dels ajuts per al foment de la modernització i la concentració de les cooperatives i altres entitats associatives agràries i es convoquen els ajuts corresponents a l'exercici pressupostari actual del 2002.

Aquesta Ordre es produeix en una línia de continuïtat respecte del Pla de reestructuració del cooperativisme agrari de l'any 1993 i en compliment immediat d'una resolució d'aquest Parlament de 23 de març de l'any 2000 i d'acord amb la Resolució del Govern de 20 de

març del 2001. Amb dos anys de retard veu la llum una ordre del Departament d'Agricultura per a propiciar, per a impulsar i per a facilitar quelcom tan important com el procés de modernització de les cooperatives i les altres entitats associatives agràries de Catalunya.

L'Ordre, com assenyala el seu nom, s'adreça a les cooperatives i a les entitats associatives agràries. I quantes són? 657 cooperatives agràries, de què 450 estan en actiu i 268 federades, per tant, al voltant de 300 cooperatives, de què 18 són de segon grau; 1.204 societats agràries de transformació, que també són entitats associatives i, per tant, subjectes destinataris, en principi, de l'Ordre que comentem; 17 agrupacions de productors, i 56 organitzacions de productors de fruites i hortalisses, de les quals 24 són SAT i 32 són cooperatives. Per tant, més de 1.600 possibles subjectes destinataris dels, en fi, incentius que contempla aquesta Ordre. Les cooperatives agrupen 75.000 pagesos, generen un volum de negoci de 200.000 milions de pessetes, que és, aproximadament, el 35% de la producció final agrària.

Tots coincidim, vostès i nosaltres, que la feblesa del sector rau, precisament, en l'altíssim grau de dispersió, i, per tant, en la dimensió insuficient que aquestes cooperatives tenen per intervenir d'una forma decisiva en el mercat, no especialment en la producció, sinó sobretot en la transformació i comercialització dels productes agraris. Un tal nombre de cooperatives fa que les cooperatives en general siguin molt petites, per tant, insuficients per incidir en el mercat. I això justifica, naturalment, un procés d'estímuls que ajudi aquest procés de concentració i, alhora, de modernització.

En el document aprovat pel Govern, ara fa un any, s'apunta un diagnòstic o una línia d'actuació, si vostès volen, amb la qual nosaltres coincidim molt de veres. Diu: «La modernització i concentració de les cooperatives i entitats agràries, l'adaptació de l'oferta a la demanda dels consumidors, la qualitat de la promoció dels productes com a elements claus de l'èxit cooperatiu constitueixen una peça bàsica del futur del món cooperatiu.» Hi contribueix suficientment l'Ordre que vostès han publicat?

Aquell document encara apunta: «El factor clau de la competitivitat és la dimensió empresarial, i, a Catalunya i a Espanya, en general, l'actuació en aquesta direcció és més necessària que mai, donat que el procés de concentració i internacionalització de la indústria agroalimentària, amb motiu de la penetració de capital forà mitjançant els grups multinacionals, fonamentalment europeus, que ja controlen molts sectors, és un procés inevitable al qual cal fer front amb aliances i imaginació per no perdre pes en el conjunt del teixit agroindustrial.»

Coincidim en les dues apreciacions del document del Govern. Quina és la situació del nostre món cooperatiu en termes de volum de negoci? 70 cooperatives tenen un volum de negoci inferior als cinquanta milions; 54 cooperatives, de cinquanta a cent milions; 110 cooperatives, de cent a cinc-cents milions; 28, de cinc-cents a mil cinc-cents milions; 15 cooperatives tenen un volum de negoci superior als mil cinc-cents milions; 15 cooperatives, d'aquelles 300, agrupen el 62,5% del

negoci. L'Ordre que vostès han aprovat, contribuirà d'una forma clara en aquest procés de concentració cooperativa que tots reclamem i en aquest procés de modernització que tots diem que fa falta?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostès acaben d'aprovar una ordre que fa la següent previsió de recursos per atendre aquestes necessitats tan importants: per a l'any 2002, 3 milions d'euros; per a l'any 2003, 1 milió d'euros; per a l'any 2004, 800.000 euros; per a l'any 2005, 400.000 euros. És una pura broma —és una pura broma—, no solament perquè a través d'una ordre pretenen fixar els imports pressupostaris que el Govern de la Generalitat proposarà i aquest Parlament aprovarà en futurs exercicis —el seu Govern o el nostre Govern—, sinó que els imports que fixen, com a línia directriu del que han de ser les actuacions —i, per tant, les disponibilitats econòmiques per fer-ho—, són absolutament ridícules: 500 milions de pessetes en aquest exercici pressupostari, menys de 200 milions de pessetes en el proper exercici pressupostari, 100 milions de pessetes en el següent exercici pressupostari. Això és ridícul, senyor conseller.

I, per tant, la nostra interpellació busca això: coincidint com coincidim en el diagnòstic, coincidint com coincidim en els objectius, no hi ha millor manera, a parer del Govern i del seu Departament i de vostè mateix, per incentivar aquest procés que tots considerem imprescindible si volem que el teixit cooperatiu reïxi en l'objectiu de fer-se més present, i, per tant, més important en el conjunt de les activitats agroalimentàries del nostre país?

Hi ha, naturalment, en la resposta que jo li donaria, aspectes de caràcter legal que cal contemplar i que jo espero que el Projecte de llei que actualment està en tràmit en aquest Parlament resolgui satisfactòriament, bàsicament, els processos d'associació i de vinculació entre les cooperatives i les altres societats econòmiques. No tindre això suficientment resolt genera la temptació, en el món cooperatiu, de transformar-se precisament de cooperatives en altres coses, en altres figures econòmiques. Fet que ja s'ha produït en alguna ocasió a Catalunya i que tots plegats hem considerat un greu inconvenient i un retrocés respecte a allò que havia de ser. I, naturalment, aspectes funcionals que tenen a veure amb la formació i la gestió empresarial d'una forma molt clara i amb el procés de concentració empresarial en la línia del document que apuntava el Govern: concentració empresarial per a propiciar la intervenció del món cooperatiu en els processos de transformació i comercialització de productes.

Seriosament, senyor conseller, vostè creu que els recursos que ha habilitat li permeten fer alguna cosa més que una política de perdigonada i poc efectiva, per tant, en la consecució d'aquests objectius?

Nosaltres opinem que el Pla del 93, que s'ha prolongat, amb unes dotacions escassíssimes, fins a l'any 2000, no ha servit per a aquest procés de modernització i de concentració. Ha servit per ajudar, en alguns aspectes, algunes inversions o algunes actuacions que les cooperatives de Catalunya necessitaven. Però són tantíssims els

subjectes que necessitava abans que aquestes disponibilitats econòmiques no permeten una actuació decidida. Actuació que, malgrat tot, es produeix de tant en tant. Avui, per exemple, la premsa es fa ressò que deuen haver signat avui mateix, en el Departament d'Agricultura, un procés de fusió de les cooperatives arrossaires del marge esquerre de l'Ebre.

Bé. És una magnífica notícia. Aquest és el camí. Però, escolti, el procés de concentració moltes vegades significa noves inversions, inversions importantíssimes, perquè, naturalment, el volum del producte sobre el qual et disposes a actuar requereix molt més que les infraestructures prèvies que cadascuna d'elles tenia, o fins i tot, per evitar susceptibilitats, la necessitat de crear infraestructures prèvies que superin la situació de partida de les diverses cooperatives que poden fusionar-se en un procés.

Naturalment, la disponibilitat pressupostària que vostès habiliten permet fer poques coses en aquest sentit. I, per tant, la nostra interpellació, senyor conseller, és per inquirir una mica més els criteris amb els quals el seu Departament pensa abordar seriosament aquest procés que —li ho repeteixo— té una plena coincidència, per part nostra, tant en el diagnòstic com en les principals línies d'allò que caldria fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vilalta. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, el sector cooperatiu agrari català ha estat, des dels seus inicis, un referent per al conjunt del sector agrari de Catalunya. Aquest va néixer durant el segle XIX i s'ha consolidat com una efectiva resposta social i econòmica a la pagesia catalana, a l'economia de mercat, i, sobretot, per millorar la competitivitat de les mateixes explotacions agràries.

La Llei de cooperatives actualment vigent, com el nou Projecte de llei de cooperatives, que s'està debatent en aquest moment en aquest Parlament, i que vostè abans hi feia referència, reconeixen explícitament la importància del moviment cooperatiu, tant per al sector agrari com per al desenvolupament rural del nostre territori.

Un acte d'exemple d'aquesta voluntat del Govern va ser l'aprovació l'any 93 —i vostè hi feia referència abans—, d'acord amb les organitzacions professionals agràries i la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya d'un pla de reestructuració de les cooperatives que s'ha desenvolupat fins a l'any 2000. Aquest Pla va suposar un volum d'ajuts directes al sector de 3.850 milions de pessetes, i també va contribuir, en la mesura del possible, a la consolidació de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya com a eix vertebrador del teixit agrari cooperatiu català. Si bé, segons el president de la Federació de Cooperatives, en la seva

intervenció en la Comissió d'Agricultura d'aquest Parlament, recentment, en els darrers deu anys el món cooperatiu agrari català s'ha consolidat d'una forma molt important. I, segons ell deia, les cooperatives agràries són avui més grans i més sòlides i juguen un paper bàsic per a l'equilibri del món rural. Avui, per això, aquest mateix sector cooperatiu agrari es troba immers en un important procés de transformació, modernització i absolutament necessari i imprescindible si vol garantir la seva viabilitat i si vol garantir la renda dels pagesos.

Hi ha tot un seguit de condicions que influeixen i influiran a curt i a mitjà termini, d'una forma molt important, perquè el sector cooperatiu agrari català en prengui nota, i, per tant, diguem-ne, actuï en conseqüència, respongui en conseqüència. Aquests factors són, per una banda, l'ampliació a nous països de la Unió Europea. Per tant, nous productors dins del sistema comunitari, la mateixa ronda de negociacions de l'Organització Mundial del Comerç. I, després, un factor importantíssim, també, que aquestes properes setmanes ja es farà a la llum pública un primer document que és la mateixa reforma de la política agrària comuna.

És per tot això que, un cop avaluada l'aplicació de l'anterior Pla de reestructuració del sector cooperatiu, el Govern de la Generalitat va aprovar, el mes de març de l'any 2001, un nou pla d'actuació específic per a la modernització i la concentració de les cooperatives. Aquest nou Pla, que ja va ser lliurat en aquest Parlament el 21 de març del 2001, d'acord amb el contingut de la Resolució 35/VI, sobre mesures per a impulsar la cooperació i la formació del món agrari, té com a principal objectiu contribuir a la millora de l'orientació econòmica i social de les cooperatives i entitats agràries, mitjançant l'adopció de les mesures pertinents per concentrar, bàsicament, tot el procés d'industrialització i de comercialització dels productes agraris.

Per què hem considerat convenient l'aprovació d'aquest nou Pla de modernització i concentració de cooperatives? En primer lloc, perquè pensem que, més enllà de les directrius comunitàries que no sempre van en la mateixa direcció, el Govern ha de contribuir a configurar, per al futur, un cooperativisme agrari competitiu que vertebrí el teixit agrari del país. Per això les cooperatives han de ser empreses professionalment ben gestionades, ben dimensionades i que prioritzin determinats aspectes com ara la participació en la transformació i la comercialització dels seus productes i la concentració de tots aquests processos.

Hem de tenir present que, de fet, la cooperativa moltes vegades és la principal indústria, a més a més, d'un municipi, per això, fonamental per al desenvolupament de la zona, més enllà, fins i tot, de l'àmbit estrictament agrari. En aquest sentit, les cooperatives actuen, també, com a elements dinamitzadors per a la introducció de noves tecnologies, per a la prestació de serveis en les explotacions agràries i per a la transformació, com deia abans, dels seus productes.

Quines han estat les condicions que s'han tingut presents a l'hora d'elaborar aquest nou pla? Primer, que el nostre cooperativisme agrari encara té, en general, una escassa dimensió empresarial, i, si m'apura, fins i tot

una escassa mentalitat empresarial, la qual cosa és una variable important per a la seva competitivitat.

Segon, que l'experiència del cooperativisme agrari europeu demostra la conveniència d'intensificar els processos de concentració des de les tradicionals unions de cooperatives fins als grups empresarials, societats mixtes, fusions, etcètera. Precisament, els països amb més desenvolupament cooperativista són els que han optat amb més decisió per la concentració i integració des de les mateixes organitzacions.

Tercer, que seria molt convenient intensificar la presència de les cooperatives, molt feble encara, en la comercialització dels mateixos productes, donant així un valor afegit superior a tot allò que manegen des de les cooperatives.

Amb aquestes finalitats, el Pla de modernització i concentració de les cooperatives, per al període 2001-2006, preveu cinc eixos d'actuació, que són els següents: primer, potenciar la creació de cooperatives i entitats associatives resultants de l'aplicació de noves estratègies empresarials i comercials de les cooperatives i entitats agràries de Catalunya. Aquestes actuacions han d'anar adreçades a fomentar la concentració de l'oferta cooperativa a través de la consolidació de processos d'integració per fusió, per absorció, per agrupació, per aliances estratègiques, per qualsevol fórmula vàlida. Per tant, un altre element important ha de ser la constitució o ampliació de les cooperatives de segon o posterior grau, i la creació d'altres entitats associatives per fer aquesta concentració tant de les estructures productives com de les estructures comercials.

Segon, adequació de les produccions a sistemes de qualitat, d'especialització i de comercialització, i creació de serveis a la producció per establir productes comercials innovadors, homogenis i de qualitat. Aquesta línia d'actuació va adreçada, principalment, a fomentar les actuacions que permetin la millora i adequació de la qualitat dels productes, dels serveis agroalimentaris i dels processos d'adaptació a les demandes i necessitats del consumidor.

Tercer, fomentar la innovació, la millora i l'adequació dels circuits comercials i de distribució agroalimentaris.

Un tercer són aquelles actuacions adreçades a la millora dels circuits estratègics, comercials i de distribució, amb la finalitat de conèixer el comportament dels productes, preus, mercats i consumidors. També es fomentaran les actuacions dirigides a donar a conèixer productes, canvis en el producte o el procediment; les marques, per exemple, les marques de qualitat –les Q–, les marques locals o comarcals, per exemple.

Quart. Adequació dels recursos humans per a la millora de la gestió tecnicoeconòmica de les cooperatives agràries i per a la creació de nous llocs de treball o la promoció professional del personal. El quart element d'aquest Pla va adreçat a fomentar la millora de l'organització interna, l'adequació d'organigrames i la millora de la gestió tecnicoeconòmica mitjançant la contractació o promoció de personal especialitzat i personal qualificat en l'àmbit de la direcció i gestió empresarial de les cooperatives o entitats associatives agràries.

En aquest apartat el Pla vol donar resposta a aquestes necessitats de formació, cada vegada més importants per poder ser competitius.

Un altre punt: fomentar l'assistència, l'assessorament i suport tècnic a les cooperatives i activitats agràries per part de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya. Aquesta línia del Pla preveu donar suport a les actuacions que desenvolupi la Federació, en la prestació d'assistència i de serveis de gestió econòmica, assessorament i suport tècnic, organització i gestió empresarial de les cooperatives o dels seus associats.

El Pla té una dotació específica durant aquests sis anys, en primera instància, de 21,79 de meuros –3.627 milions de pessetes.

Per altra banda, cal tenir present que les cooperatives agràries també s'acullen, per a la seva modernització i per a la seva concentració, en la línia d'ajut, contemplada dins el Programa de foment rural, adreçada a la millora dels processos de transformació i comercialització dels productes agraris. En principi vàrem calcular un ajut lligat a aquesta mesura, és a dir, addicional al Pla de modernització i concentració, de 14,65 meuros pel període 2001-2006, ara bé, aquesta previsió inicial ja ha estat ampliada i, per tant, hi destinarem més recursos.

En resposta, precisament, a la pregunta parlamentària que vostè mateix em va fer, li vaig contestar fa pocs dies que durant el període 2000-2001 han estat aprovats 121 expedients d'ajut a cooperatives agràries amb càrrec al PDR, a la partida corresponent a l'agroindústria, per un import de 10,2 meuros. Això demostra la vitalitat ja, per una banda, del sector cooperatiu i, també, els esforços que ells mateixos estan fent, i l'esforç que l'Administració, a través del PDR, està fent, precisament, per ajudar amb aquesta modernització de les pròpies estructures.

L'Ordre va ser aprovada, va ser publicada el passat 30 d'abril i, com és sabut, l'Ordre de promoció del Pla ha de ser homologada per la Comissió Europea. Aquesta Ordre..., per aquest motiu, el 18 de maig del 2001, el Govern va adreçar a la Unió Europea el Projecte d'ordre. Ens han demanat, successivament, diversos aclariments –li ho podria detallar després, en tot cas, en la segona intervenció, quantes vegades hem hagut de clarificar aquest Pla, perquè segons ells podria haver contravingut alguna normativa comunitària i, en aquest moment, nosaltres ja hem comunicat, també, la sortida al carrer d'aquesta Ordre.

Catalunya té aproximadament, que funcionin en aquest moment, en actiu, 350 cooperatives –350–, però si mirem països com Dinamarca o Holanda en aquest moment tenen deu cooperatives en funcionament en el seu país. Això vol dir que, primera, no en teníem tantes; segona, van fer una concentració des del propi sector d'una forma molt clara, perquè van entendre que la forma de competir i al mateix temps de donar més valor afegit als propis productors era aquesta.

Enguany podem aprovar, tant les actuacions corresponents al 2002, com les iniciades a partir del 20 de març del 2001, és a dir, des de la data d'aprovació del Pla, atès que aquest Pla té caràcter, com deia vostè mateix, plurianual.

Val a dir que avui s'ha produït un fet importantíssim que portàvem treballant tots plegats des de feia molt de temps, que és un document de compromís, precisament, importantíssim per a les Terres de l'Ebre, per al sector productiu de l'arròs i crec que un exemple important. Crec que és la primera fase del que hauria de ser la gran concentració de tot el sector productiu de l'arròs del Delta, tant el del marge dret, com el del marge esquerre, però avui s'ha pogut signar un document de compromís entre arrossaires del Delta, la Cambra Arrossera de la Cava, Agrícola de Jesús i Maria, l'Arrossera d'Aldeana i l'Arrossera de Camarles, que actualment facturen uns divuit meuros i produeixen 44 milions de quilos d'arròs, i en els quals hi ha –en aquestes cinc cooperatives– dos mil associats.

Així mateix, per garantir que els projectes aollits al Pla es portaran a terme de forma satisfactòria, la normativa aprovada preveu explícitament la relació d'un seguiment puntual del desenvolupament de cada iniciativa. En aquest cas, podríem, també, fer referència a què el Pla anterior no sempre –no sempre–, i amb pressions de tothom, no sempre...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Acabo, senyor president.

El vicepresident primer

Ja ha exhaurit el seu temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

No sempre va ser utilitzat per modernitzar, sinó que va ser utilitzat, en molts casos, per portar a la UVI algunes de les nostres cooperatives.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Bé, en la intervenció del conseller almenys ha quedat palesa i molt manifesta la coincidència en el diagnòstic i també en els criteris d'allò que caldria fer, però la qüestió que jo plantejava continua sense contestar-se.

Els recursos que hi dediquem són els recursos raonablement suficients per abordar un procés tan ambiciós com el que ens plantejem? Una primera observació, senyor conseller: en la seva Ordre hi ha una referència a què només seran preses en consideració les actuacions iniciades després del 20 de març del 2001, data d'aprovació del Pla de modernització pel Parlament de Catalunya. El Parlament de Catalunya no ha aprovat cap pla, senyor president, sinó que el Pla és un pla aprovat pel Govern; i per tant, una primera rectificació.

Una segona rectificació: en el document del Govern, senyor conseller, hi ha un quadre financer. En aquest quadre financer, en el document aprovat el març del 2001 pel Govern de la Generalitat, al qual ara ens referim, hi ha un quadre financer. En aquest quadre financer, efectivament, es preveu fer ús dels fons del PDR, d'una de les mesures concretes del PDR, però es preveu també una determinada assignació pressupostària als pressupostos de la Generalitat. Jo ja li he dit abans que crec que programaven en excés en el temps, però, en qualsevol cas, el Pla que el Govern aprovava era d'una aportació de 575 milions de pessetes l'any 2001, 586 el 2002, 598 el 2003, 610 el 2004, 622 el 2005, 634 el 2006. I això és ben diferent d'aquells 500 que vostès han previst en aquesta Ordre per a l'any 2002, 166 per al 2003 –166 enfront dels 598–, 132 el 2004 –enfront dels 610– i 66 el 2005 –enfront dels 622–, i sempre, naturalment, en el document del Govern, una previsió de la utilització de recursos del Pla de desenvolupament rural a raó, aproximadament, d'uns 400 milions de pessetes per any. De tal manera que el Pla de desenvolupament rural destinaria 2.538 milions de pessetes en aquest Pla, però el Govern de la Generalitat i els seus pressupostos n'hi hauria d'assignar 3.600, i tot plegat faria que el pressupost per al Pla de modernització fos de 6.100 milions de pessetes d'ajuda en el període 2001-2006.

Bé, 6.000 milions de pessetes d'ajuda en el període 2001-2006 és ben diferent de la previsió que vostès han fet en l'Ordre que han publicat. I això és, precisament, lo que jo li plantejava, senyor president. Coincidim com coincidim en el diagnòstic de la situació i en les línies d'actuació que caldria emprendre, fins i tot en la filosofia, naturalment, que les inspira, la qüestió que li plantejava és aquesta, de dir: raonablement, vostè creu que assigna els recursos necessaris per a emprendre això seriosament? A parer nostre, no. I no solament a parer nostre, no, sinó que discrepen aquestes xifres de les xifres contingudes en el Pla financer aprovat pel Govern.

Per tant, li plantejava, ens quedarem aquí o vostè creu, realment, que haurem de fer l'esforç necessari per adoptar això seriosament amb més recursos?

Em referia, jo, abans –i vostè, ara– al document de compromís que avui han signat les cooperatives del marge esquerre de l'Ebre, arrossaires de l'Ebre. Jo vaig estar l'altre dia visitant-los i em plantejaven la necessitat tan gran que hi haurà, de construir noves infraestructures, que permetin, doncs, l'assecatge i el tractament de l'arròs, no solament en els processos de concentració, perquè en algunes ocasions fan falta infraestructures capaces de processar un volum de producte major, sinó a vegades, també, per sortir de l'òrbita de qualsevol de les empreses fusionades, de qualsevol de les cooperatives fusionades.

I quan ens posem a parlar en aquests termes, senyor conseller, estem parlant de paraules majors. Jo recordo que aquest Parlament, per acord de tots els grups, per salvar la cambra arrossera d'Amposta, en un moment determinat, va haver d'injectar 1.000 milions de pessetes; 1.000 milions de pessetes, no fa massa temps, no fa massa exercicis pressupostaris, va ser la quantitat que

es va considerar, doncs, adient perquè els socis n'aportessin uns altres 2.000 i tot plegat pogués generar un volum de recursos de 3.000 milions de pessetes per fer una actuació seriosa com correspon a aquestes empreses, quan, doncs, desborden ja la mida d'aquesta empresa petiteta, que naturalment estàvem dient que cal superar-la, aquesta cooperativa petiteta que naturalment cal superar, però amb aquests recursos que vostès hi assignen, això no serà possible.

I per tant, senyor conseller, després de repetir una vegada més la coincidència, palpable i palesa, en el diagnòstic i en les mesures d'actuació i en la filosofia que la inspira, jo li plantejo de nou la pregunta i la hi deixo plantejada: Vostè considera, el seu Departament considera que aquesta assignació de recursos és una assignació suficient per fer lo que ens plantegem fer, o pensen fer alguna cosa més?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vilalta. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller, senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, en el DOGC haurà sortit publicada una correcció d'una..., està al DOGC, per tant, sortirà publicada, si no ha sortit, una correcció d'una errada que hi havia en l'Ordre i, per tant... Jo tinc aquí la nota de l'entrada en el DOGC i, a continuació, la correcció de l'errada, per tant, això és una errada purament de transcripció i en absolut de filosofia política.

Miri, deixi'm dir-li el següent, no?, el Pla –i després tornaré als diners del Pla–, el Pla més enllà del que diu l'Ordre, el que hi ha en el document del Pla de modernització i concentració del sector cooperatiu fixi's bé que no parla només dels diners, dels recursos del Pla, exclusiu, aquest que surt l'Ordre, sinó que hi ha el Programa de desenvolupament rural, que n'he fet referència abans. Escolti, 121 projectes aprovats, amb subvencions molt importants en el període 2000-2001, i per tant, nosaltres hem prioritzat en les ordres de desenvolupament de la línia de l'agroindústria, d'una de les vint-i-dues mesures del PDR, les línies d'ajut a les cooperatives, i per tant, estan prioritzades, i per tant, hem atès 121 projectes per damunt de qualsevol altre projecte empresarial i això es continuarà fent en el futur, per tant les línies aquestes hi són.

Segon. He parlat de formació i he parlat d'incentivar també les noves tecnologies. Hi ha un acord, també, amb l'INTA en aquesta direcció. Ja en el programa d'aquest any del 2002, de formació i preferència tecnològica, hi ha tres-centes activitats en què una part d'elles ja van al món empresarial; hi ha un esforç importantíssim, aquest 2002, ja des de Proveca en lo que fa referència a la comercialització de productes i d'obrir nous mercats i intentar fer concentració en l'oferta.

I després deixi'm dir-li una altra cosa: tant de bo ens moríssim d'èxit en aquesta convocatòria!, tant de bo,

senyor Vilalta!, perquè vol dir que el sector cooperatiu estaria prou viu com per entendre que, si vol salvar-se i vol fer un gran favor al sector productiu agrari català, ha de fer això i ha d'oblidar-se del campanar de cada poble, ha d'oblidar-se que aquell edifici de la cooperativa, on havien estat els seus pares i els seus avis i els seus besavis, és el reducte en el qual ho han de fer tot i han de mantenir aquestes estructures tan primàries en alguns casos; és a dir, tan petites, tan febles i, al mateix temps, amb moltes dificultats per part dels socis, més enllà de subvencions, per mantenir l'estructura productiva en los paràmetres de qualitat, sanitat, traçabilitat que avui ens demanden els mercats.

Per tant, tant de bo això fos així! Ara, hi ha una cosa que li dic –ja li ho afirmo ara, senyor Vilalta–, el Pla no està concebut per a aquells que puguin pensar que aquest Pla servirà per acollir-s'hi, aquells que pensen que poden eixugar els seus dèficits de gestió difícil –per no dir una altra cosa–, perquè el Pla no neix per a això.

Per tant, les fusions de les cooperatives del marge esquerre del Delta no són perquè les cooperatives tinguin dèficit, sinó per una necessitat de supervivència de futur. I farem lo possible perquè els del marge dret facin el mateix i uns i altres s'agrupin. I, per exemple, estem tramitant la denominació de l'oli de la Terra Alta, i estem demanant a les cooperatives de la Terra Alta productores d'oli que s'agrupin i facin i produeixin l'oli, el transformin en un sol molí –en un sol molí– i, a més a més, facin la comercialització conjunta, per exemple. Per què? Perquè si no els empenyem lo suficient, costa moltíssim per aquell problema que li deia abans del campanar. Jo fins i tot m'he atrevit a dir, en reunions a la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, dir: «Escoltin, potser més que un pla de modernització i concentració el que hauríem de fer és un pla de prejudicacions de presidents i gerents de cooperatives, perquè ens costa moltíssim fer entendre que aquesta és una necessitat». Per tant, senyor Vilalta, tant de bo ens morim d'èxit i hàgim de complementar les partides pressupostàries, tant de bo –tant de bo–, aquest seria el nostre desig perquè voldria dir que la resposta del sector cooperatiu ha estat una resposta positiva, saben entendre quins són els problemes al carrer, els problemes de la competència, els problemes d'aconseguir mercats exteriors, els problemes, al final, d'arribar al consumidor amb el producte acabat amb la seva màxima garantia i, de retruc, poder afegir a la liquidació final de campanya, en el seu soci, un valor afegit superior que li permeti, en aquest soci que el seu producte el porta a la cooperativa agrària, buscar-li un major rendiment que li permeti, per tant, en definitiva, una major renda agrària.

Per tant, estigui tranquil: nosaltres hem elaborat un pla pactat, pactat amb la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, les xifres són les que hem pactat amb ells, també, i per tant no ens n'han demanat més, però, tant de bo, tant de bo d'aquí a un any puguem dir, escolti, miri, doncs, ens hem passat, tenim més propostes de les que podem mantenir i haurem de dotar pressupostàriament, haurem de donar increment, però, sumi, sumi d'aquí a un any en la mateixa partida del pla, sumi lo que s'haurà fet per formació i transferència tecnolò-

gica, el que s'haurà fet des del Programa de desenvolupament rural en lo que fa referència a infraestructures que vostè hi feia referència abans, a les infraestructures..., perquè moltes, per exemple, els arrossaires del marge esquerre hauran de crear alguna unitat, aquesta unitat és subvencionable des del programa de desenvolupament rural, i prioritària, a més a més, com si ho volen fer els de l'oli de la Terra Alta o ho vol fer qual-sevol altra zona de Catalunya. Per exemple, els de Cambrils, els de Montbrió, els de Montroig, i pivotant sobre la Cooperativa de Cambrils estan preparant en aquest moment una gran central per manipular tot el producte horticola que produeix aquesta zona. Bé, doncs, té prioritat, també, en el programa de desenvolupament rural i després hi hem de sumar el que fa l'IRTA i el que fa Prodeca, també, que té un pla específic només per ajudar la comercialització...

El vicepresident primer

Senyor conseller....

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...i a l'obertura de nous mercats...

El vicepresident primer

...se li ha exhaurit de molt el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...acabo, senyor president, precisament en el món cooperatiu català.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de suport a les famílies (tram. 300-00304/06)

El quinze punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de suport a les famílies que, en nom del grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, exposarà la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyor president, senyora consellera, senyor conseller, també, ja que està aquí, senyores diputades i diputats, avui és el dia internacional de la família i la coincidència amb un Ple ha sigut un dels motius perquè presentéssim aquesta interpellació; una interpellació que, com ens recordava ara mateix la senyora consellera, teníem entrada, de fet, fa dos anys ben bé, però hem esperat fins aquest moment. No és aquest l'únic motiu. Hem parlat en diverses ocasions de polítiques de suport a la família en aquest Parlament, hi ha una llei que està pen-

dent, no em referiré als avatars de la llei perquè els coneixem tots, però, sí, en tot cas, el Govern va prenent iniciatives amb relació a anar posant en marxa determinades actuacions que s'inscriuen en el marc de les polítiques familiars, com és, per exemple, aquest ajut de quatre-cents vuitanta euros que s'ha anunciat recentment, que després valoraré, però, valoraré en el sentit que és una mesura parcial que, per poder-la valorar, cal entendre-la en el conjunt de les polítiques de família, és a dir, en el marc d'una visió global de les polítiques de suport familiar.

Vull partir d'una valoració de dos elements. Per una banda, de les dinàmiques familiars presents avui a Catalunya, que hi podríem assenyalar tres grans tendències. Per una banda, la crisi del model de família tradicional amb la..., i per tant, un canvi justament en el model de família, amb un canvi que s'expressa, també, amb una reformulació de les tasques que corresponen a l'home i a les dones i, també, de les relacions intergeneracionals; en segon lloc, la diversificació de les formes de convivència familiar –podem dir que avui hi ha una diversitat de models i projectes familiars i aquest és un fet que cal atendre i considerar en qualsevol projecte de polítiques familiars– i, en tercer lloc, les grans dificultats de superació de les desigualtats i segmentacions de gènere. En aquest sentit, podríem dir que han canviat moltes coses, però, aquest canvi ha significat per les dones, que són les que han modificat moltes de les seves pautes i activitats, una sobrecàrrega de treball, i que es correspon..., perquè podem dir que no hi ha paritat en l'espai domèstic; aquesta paritat és molt petita i això implica una sobrecàrrega de les dones, un sentiment i una pràctica d'una manca angoixant de temps que s'expressa, cada vegada, d'una forma més clara. Aquest, podríem dir, és l'escenari en el qual se situen les polítiques familiars, unes dinàmiques concretes.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per altra banda, quines polítiques públiques es poden destacar fins al moment?, és a dir, quina valoració fem del que s'ha fet fins ara sobre polítiques familiars per part del Govern de la Generalitat? Per una banda, també, aquí, assenyalarem tres tendències, vaig de tres en tres, de moment, eh? Per una banda, el predomini d'una retòrica familiarista per part del Govern de Convergència i Unió; això no s'ha deixat d'emprar en el transcurs d'aquests més de vint anys de Govern tot prenent com a model el model de família tradicional, encara que s'accepti que hi ha altres models, però, continua sent el que es pren com a referència i, en aquest sentit, s'ha anat construint un discurs favorable al manteniment dels rols clàssic de la família, genèricament natalista i –nosaltres interprete– poc sensible a les desigualtats de gènere i, també, a la diversitat de models i projectes familiars.

En segon lloc, i aquesta seria una altra tendència, podríem dir que aquesta retòrica familiarista ha entrat en flagrant contradicció amb la feblesa i residualitat de les polítiques públiques de suport a la família, i això és el que volia destacar més. Els resultats són ben clars, precisament, per manca d'aquestes polítiques públiques: taxes de natalitat molt per sota de les desitjades, enormes dificultats d'emancipació dels joves, nivells molt

alts de precarietat de les dones, percentatges enormes de demanda no atesa en llars d'infants, en centres de dia, en residències de gent gran, etcètera. Per tant, aquí vull assenyalar que hi ha hagut una manca i hi continua havent una manca flagrant de serveis públics de suport a les famílies i aquí podem situar, ja, el que signifiquen aquells quatre-cents vuitanta euros l'any que es donen, es donaran, a partir del 2003, de manera universal, a totes les famílies amb infants de zero a tres anys –fixem-nos-hi: infants de zero a tres anys. Què significa això amb el cost de places públiques d'escola bressol? De fet, en lloc de crear places públiques d'escola bressol, vostès opten per donar quatre-cents vuitanta euros l'any a les famílies que tenen infants per anar a escoles bressol. Què significa això? Un 10%, màxim un 15% del cost d'una plaça d'escola bressol, és a dir, el que representa a una família és un 10% del que ha de pagar perquè el seu fill o filla vagi a una escola bressol si aquesta és privada. Per tant, fixi's que és una almoïna, senyora consellera, i és una almoïna que, a més a més, si no hi ha serveis públics, sense serveis públics que vagin al costat o vagin per davant, millor dit, d'aquestes transferències directes, que ja li dic, nosaltres hi estem a favor, eh? però, si no hi van acompanyats de serveis públics és injust, fins i tot, perquè genera inequitat, perquè aquest 10% del cost d'una plaça d'escola bressol no totes les famílies la poden cobrir, fins i tot, amb aquest diners.

Tercera tendència. L'estancament de les polítiques a Catalunya contrasta amb el dinamisme i la innovació de les polítiques de família a la Unió Europea. En aquest sentit podem dir que s'ha produït un profund, és a dir, s'ha produït un aprofundiment de les diferències entre uns països i uns altres i, en aquest context, hi ha un diferencial negatiu de benestar que afecta els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, precisament, per manca d'aquestes polítiques. Precisament, fixem-nos que les prestacions, fent una anàlisi de les xifres existents per tota una sèrie de prestacions a partir de dades que són ben conegudes, les prestacions directes a les famílies, en el cas de Catalunya, se situen a una cinquena part de la mitjana europea, ara hi haurem d'incloure aquest quatre-cents vuitanta euros, però, estem a una cinquena part de la mitjana de la Unió Europea, ja no dic els països nòrdics, que tenen, que van molt per davant. La cobertura de places d'escola bressol de zero a tres anys se situa trenta punts per sota dels països nòrdics o en la meitat dels continentals; per tant, un dèficit molt, molt important.

Si pensem, per exemple, en habitatge públic, que també forma part de les possibilitats que tenen o no les famílies o els joves, en aquest cas, d'emancipar-se i crear la seva pròpia llar, resulta que la mitjana de la Unió Europea multiplica per cinc el que hi destina el Govern de la Generalitat de Catalunya. Per tant, tenim un dèficit enorme, un dèficit històric –un dèficit històric–, que jo crec que hi ha un acord amb tots els grups parlamentaris que cal esmenar. Partim d'un dèficit històric, eh?, d'una manca de polítiques decidides de família per tota una sèrie de raons que ara no tindria temps de tractar, és un dèficit històric que cal esmenar i crec que en això estem d'acord. Ara, quan passem al terreny de l'acció social i política, com en qualsevol altra dimensió en què

cal omplir de continguts les coses, aleshores és quan es posa de manifest en quina direcció es va, i aquí podríem dir que poden haver-hi diversos models, diverses opcions: o bé els d'emfasitzar els valors d'emancipació i d'igualtat, o bé les polítiques de família que contribueixin a reproduir els interessos dels que ja tenen més, dels que nosaltres diem, de vegades..., dels més poderosos.

Nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat està en aquesta segona dimensió, nosaltres entenem que una política familiar hauria de respondre a criteris que ara veig que se m'acaba el temps i que no tindrè temps d'exposar; en tot cas, en la segona intervenció ja m'hi referiré..., però que, en tot cas, hauria d'anar adreçat a emfasitzar les polítiques de serveis de proximitat; per tant, des del punt de vista de prioritats, els serveis públics, siguin escoles bressol, sigui la xarxa d'atenció a la gent gran, sigui el fer front als infants i adolescents en contextos familiars precaris i vulnerables i l'atenció que requereixen, és bàsic.

En segon lloc, les polítiques de conciliació de temps i àmbits, també les polítiques de transferències directes, també hi estem d'acord, però, hi insisteixo, dintre del marc d'una política global ha de donar-se prioritat, al nostre entendre, donar-se prioritat als serveis públics de suport a les famílies i unificar les diferents prestacions, perquè ara tenim una barrija-barreja entre desgravacions, i s'estan iniciant les transferències directes que això cal revisar..., i per altra banda cal fer front a tot el conjunt de programes afavoridors de processos i pautes diversificades d'emancipació juvenil. Nosaltres pensem –i amb això acabo aquesta primera intervenció– que amb mesures parcials possiblement coincidim amb algunes d'elles, però si atenem prioritats...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...i atenem polítiques globals, veiem que el Govern està anant per un camí diferent del que nosaltres aniríem i és en aquest sentit que volem dialogar i volem contrastar aquest model.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar Social.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyor conseller, diputades i diputats, estic convençuda, senyora Comas, senyora diputada, que avançarem, no dic si la convenceré del tot, però estic segura que la farà avançar alguna posició amb relació a la definició de les polítiques familiars del Govern, perquè podrà veure com es combinen les diferents direccions que vostè anunciava: de serveis públics, d'ajudes directes, de mesures de conciliació, sempre presents en la direc-

ció d'avançar en la igualtat de la dona i de repartir, d'una manera adequada, entre l'esfera privada i l'esfera pública, el que seria més pròpia de l'estat del benestar, les diferents responsabilitats.

Miri, el suport a la família, jo li ho puc dir, és un eix de l'acció de govern, i ho és igual que ho és la societat de l'aprenentatge o la societat emprenedora o el model de societat acollidora. I li ho puc dir perquè no és una retòrica familiarista, és un convenciment. I les polítiques que està endegant el Govern de Catalunya, també li ho haig de dir, que no s'endeguen per estalviar recursos de serveis socials. I vostè sap perquè ho dic –i vostè sap perquè ho dic–, perquè els pressupostos demostren que incrementar la partida destinada a la família no ha privat d'incrementar les polítiques de gent gran, les polítiques de discapacitació, d'inclusió social, etcètera. Ho és, perquè la família a Catalunya ho necessita. I la família a Catalunya, és veritat, ha canviat i ha canviat i molt. I estic segura que de la lectura de l'Informe que ahir vam fer públic, també en motiu del Dia Mundial de la Família, vostè encara se n'adonará més, perquè no només ha canviat, sinó que s'ha distanciat del que és la família a Espanya i s'apropa d'una manera molt clara al que és la família a Europa. I s'hi apropa en grandària, s'hi apropa en percentatge d'ocupació femenina, s'hi apropa en nombre de divorcis, en tendència a monoparentalitat, a diferents tendències que estan molt presents a Europa.

També és veritat que manté una característica important, i que jo crec que s'ha de llegir positivament, que és que a Catalunya les xarxes de parentiu, i, per tant, les xarxes de solidaritat es mantenen molt fortes. Però, a Catalunya, també hem de dir que, malgrat hagi canviat o que per bé ha canviat, és una institució que continua sent forta i arrelada, i aquest enfortiment i aquest arrelament no l'hem de veure com una cosa *démodée*, perquè, a mesura que s'enforteix, i es manté forta i arrelada, també és veritat que es va ampliant i obrint el seu concepte. Per tant, la família està en transformació i calen polítiques públiques per poder continuar, de manera actualitzada, la seva funció.

Jo abans li deia que el suport a la família parteix d'un convenciment, i el convenciment és el següent: és el convenciment que els llaços familiars constitueixen el conveni social més ferm que existeix entre un grup de persones. Els llaços familiars són el pacte més sòlid de recolzament mutu, de protecció i convivència. I així, tots els estudis i enquestes que hem fet, demostren que és percebut a Catalunya per un alt, altíssim percentatge. Ara bé, és cert que hem d'ajudar a fer possible que aquests llaços familiars continuïn sent un referent de solidaritat i de protecció, sense que recaiguin negativament sobre una part de la família, com és normalment la dona. Per això, jo li deia que hem d'avançar, perquè aquest repartiment de funcions es faci de manera adequada entre l'esfera pública i el servei de l'estat del benestar.

La nova realitat familiar exigeix noves polítiques i que si no s'han fet fins ara no és perquè no es valorés de forma adequada la importància de la família, ho sap, els precedents que hi ha en el mateix Govern de plans, etcètera, no m'hi estendré; però aquesta nova realitat fa-

miliar exigeix noves polítiques que tinguin molt present la dimensió de gènere i també tinguin molt present la necessitat de conciliar la vida laboral i familiar. La família ha canviat, bàsicament perquè ha canviat el paper de la dona.

Jo abans li deia que la família a Catalunya s'assembla molt a la família europea. Hi ha un element que és clau per a la transformació de la família, en el qual Catalunya s'està posicionat igual que Europa, que és l'ocupació femenina. Si mirem com està l'ocupació femenina a Espanya, que és un 53,32, veurem que Catalunya, que està a un 58,78, està molt més a prop d'Europa, que és un 59,20. I, si agafem la franja de principal índex de fecunditat, de vint-i-cinc a vint-i-nou anys, veurem com tenim un percentatge d'ocupació de 78,5 que representa una diferència de 18,7 punts amb relació a l'Estat; i la demarcació, per exemple, de Girona està per sobre de la mitjana europea.

Per tant, quan tenim un grau d'ocupació femenina tan alt, vol dir que la política formativa, la política laboral, la política industrial, la política de creixement ha permès aquesta dimensió tan positiva. I estic totalment d'acord amb vostè que les mesures que es prenen i que s'implanten han de formar part d'un conjunt i d'un conjunt coherent.

Per tant, quines són les línies i eixos en què basem les nostres polítiques de suport? D'entrada, amb l'ampliació i la creació de noves prestacions i serveis; també en la línia de recerca i estudis, perquè en el conjunt de l'Estat i, també, a Catalunya hi havia poca recerca –i encara hi ha poca recerca– en política familiar, i, també, lògicament, en iniciatives legislatives.

Diem que és necessari fer estudis i fer recerca, perquè per dissenyar les polítiques adequades per a una estructura familiar que ha canviat tant, cal conèixer-la, i cal conèixer-la amb deteniment.

Vet aquí, doncs, l'Informe que ahir vam fer públic i que les senyores diputades que porten habitualment aquest tema rebran, doncs, aquesta mateixa setmana. Ens permet recollir, amb la col·laboració de diferents experts, una obra que no existeix a la resta de l'Estat, que és un informe sobre la situació de la família a Catalunya, que vol ser una radiografia, interpretada i analitzada, de la nostra realitat; també, l'estudi sociològic sobre actituds i valors dels catalans envers la família i sobre el paper de l'Administració, que, de manera més sistematitzada vam presentar l'any passat, també el Dia de la Família, i que està a punt de sortir la seva publicació; igual l'estudi sobre la situació de les famílies monoparentals, que és aquesta tendència que li deia, i volem conèixer en quina situació i com està creixent; com també l'estudi, que aquests darrers dies també s'ha conegut el seu estat, que és el de propostes d'intervenció per a la conciliació d'horaris familiars, escolars i laborals. Però també tenim un estudi en marxa sobre el tema del temps d'oci dels infants de zero a tres i de tres a dotze, perquè entenem que és molt important conèixer, en aquest espai de conciliació escolar i familiar, quina és la situació d'aquests infants.

Li parlo d'estudis, podria parlar de les mesures legislatives que vostè coneix perfectament en aquesta cambra.

Ara és el Govern el que està treballant en el Projecte de llei de suport d'unitats familiars. Podríem parlar dels projectes que hem presentat, també, a través del Grup Parlamentari, a Madrid, etcètera; però, lògicament, m'estendré més en l'apartat de prestacions d'ajudes i serveis.

Vostè, senyora Comas, senyora diputada, ha fet molta referència a un ajut en concret, i estic d'acord que un ajut directe no es pot analitzar, la seva bondat, si no és té en compte els altres ajuts, que es reben de manera directa o indirecta. Fem-hi un breu balanç i, si tenim temps, podrem anar-ho detallant.

Ajuts directes, simplement els enumero: de zero a tres, que és aquest que serà universal l'any vinent, i que aquest any, com saben, hem aixecat fins a sis milions el llistó; zero a sis per a les famílies nombroses; la renda mínima d'inserció amb un complement especial per monoparentalitat a les famílies que complien aquests requisits; viure en família per persones grans; viure en família per discapacitats, beques i ajuts de transport escolar. Tot això són ajuts directes, però que no seria poca cosa si no es tingués en compte els ajuts indirectes. Igual que parlem de viure en família per a gent gran, hem de tenir en compte l'oferta residencial que s'està ampliant en 7.000 places, i l'oferta residencial de discapacitats, que també s'està ampliant en 1.100 places, com, lògicament, tota l'oferta diürna, que també en aquests camps es porta a terme.

Per tant, ajuts indirectes, ajuts directes..., sí, i ajuts indirectes, i aquí sí que podem parlar de les desgravacions. A més, en tots els països combinen ajuts indirectes i directes. Ara bé, aquí n'hi ha una que és molt important, que és la subvenció per a llars d'infants que es dona per inversió i per manteniment, perquè les famílies es beneficien de cent mil pessetes o cent vint mil per manteniment de places i un ajut important per a la construcció. Per tant, aquesta línia s'ha de tenir present.

Igual, doncs, que aquestes ajudes directes i indirectes conjuntament amb els serveis fan aquest gran paquet de prestacions, s'han de tenir en compte les mesures de conciliació i les mesures d'orientació, suport i assessorament que també estem endegant. Perquè som conscients que la família té aquesta gran funció educativa on, de veritat, s'aprenen els hàbits, les actituds i aquelles condicions bàsiques que condicionaran la vida escolar i la vida laboral de les persones, i que han canviat els contextos, han canviat les noves situacions, i les famílies ens demanen assessorament i ajut. I això, que és molt estudiat i contrastat en l'Observatori de la Família, ens ha permès presentar diferents projectes.

Un, que s'ha presentat darrerament, que és l'assessorament directe, a través dels serveis d'assessorament personalitzat, o bé individual o col·lectiu, o bé l'indirecte, a través de publicacions i col·leccions educatives.

El president

Senyora consellera, tindrà després més temps.

La consellera de Benestar Social

Amb molt de gust, senyor president, amb més detall m'estendré. El que jo li volia demostrar, a la senyora

diputada, és que formen part de les diferents mesures d'un paquet que té una coherència, que té una tendència, que tendeix a combinar diferents ajuts directes i indirectes amb serveis, que hi ha una línia legislativa i una línia de recerca que ens ha de permetre dissenyar les polítiques de suport a la família per a aquest segle XXI que hem començat.

El president

Moltes gràcies. Senyora diputada, té vostè la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Vostè ha esmentat, senyora consellera, que la família a Catalunya és forta i arrelada. Hi estic d'acord, si entenem, a més a més, que aquesta diversitat de models que avui existeixen forma part, també, d'una situació d'adaptació de la família a les noves realitats.

Però, també li vull fer observar una altra qüestió. És cert que les relacions intergeneracionals, fins i tot, s'han reforçat en comptes de disminuir. Ho dic perquè, de vegades, hi ha qui diu: «La família ha entrat en crisi perquè hi ha més divorcis, perquè el nucli conjugal és més feble» —és veritat— «o més fràgil.» Però, en canvi, les relacions intergeneracionals, fins i tot, han tendit a reforçar-se, aquí i altres països europeus.

Però hi ha una diferència molt important o una dada que li voldria fer notar, perquè em sembla significativa. Resulta que, en aquells països que es diu «la família és molt forta i arrelada», és a dir, hi ha un sentiment familista, sap quins són sobretot? Els del sud europeu, de l'arc mediterrani, sobretot, doncs, Catalunya i l'Estat espanyol, Itàlia, Grècia, Portugal, per exemple, i podríem afegir-hi Irlanda. I coincideix que aquests països són els que, des del punt de vista de despesa social, són els que tenen la despesa social més baixa amb relació al producte interior brut i són els països que menys polítiques familiars han generat i menys han gastat en polítiques de suport a la família.

Aleshores, jo em pregunto —i aquesta és una pregunta de reflexió—: és la família més forta perquè resulta que la família és —i ho sabem tots— una institució que fa front a l'adversitat dels individus perquè protegeix els seus membres? Resulta que tenim un major familisme en aquells països en què l'estat del benestar és més feble —és més feble, és així. I, al revés, en aquells estats del benestar més forts, diguem-ne, els nòrdics, hi veiem tendències més individualitzadores. I jo de vegades dic: «És individualista qui pot, no qui vol.» Amb la qual cosa —li ho vull dir— aquest indicador d'un fort familisme que hi ha en el nostre país, és, per una banda, positiu; però, per una banda, és indicador de la manca d'un estat del benestar que en el seu desenvolupament no ha tingut en compte, precisament, polítiques decidides de suport a les famílies. I per això n'estem parlant, eh?, i jo, per això, li faig aquesta reflexió, perquè totes les coses tenen moltes lectures i lectures molt complexes —lectures molt complexes.

Nosaltres entenem que, fins ara, el Govern de la Generalitat ha fet un suport moral més que material a la família, encara que hi han hagut diverses actuacions que

ara estan inscrites dintre del que es considera una política familiar. I es vol trencar amb aquesta, podríem dir, amb aquest tipus de correlació i es vol anar cap a un major suport material. Benvingut. Ens sembla molt bé, eh? Precisament ja he dit que partíem d'un dèficit històric que cal esmenar i ens sembla molt bé.

Però, el que vostè ha assenyalat aquí com a mesures, moltes d'elles són mesures assistencialistes, no són mesures de política de suport a les famílies. És clar, algunes d'elles són mesures que s'inclouen a la lluita contra la pobresa, no són de política familiar pròpiament, encara que les pugui integrar —encara que les pugui integrar—, i algunes d'elles són mesures assistencialistes.

Serveis públics. Senyora consellera, això no li puc acceptar el que vostè ha dit aquí, no hi puc coincidir de cap manera, quan vostè diu que considera com a places d'escoles bressol públiques el que s'està creant a partir d'uns ajuts de la Generalitat, que, en aquest sentit, incompleix un compromís fet en aquesta mateixa cambra pel conseller Hernández, de crear trenta mil places d'escoles bressol públiques, i diu: «Feu-ho els ajuntaments, i feu-ho els ajuntaments junts i ja us ajudem.» Això, senyora consellera, no és crear places públiques.

O, digui'm, vostè —ho ha esmentat—, les places públiques de la gent gran, de cara a la gent gran, en residències, en centres de dia, etcètera, responen a la demanda existent? Per què en dos anys s'han doblat les places privades de residència? Hi ha un negoci aquí per manca, precisament, d'oferta pública, una oferta pública que com que és insuficient, resulta que només comprèn un determinat tipus de població, i en tenim un ampli sector de la nostra societat, que ni són prou pobres per anar a les places públiques, ni tenen prou diners per pagar aquestes residències que es van creant, una darrere l'altra. Per tant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...tenim una important contradicció.

Bé, en tot cas —acabo, perquè se m'acaba el temps—, les idees bàsiques, les he donat a la intervenció, i, en tot cas, tindrem ocasió també de seguir-ne parlant arran de la moció que presentarem.

Gràcies.

El president

A vostè. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, home, que m'identifiqui com a mesura assistencialista l'ajuda que fins ara, a nivell d'Estat, es dona per aquell concepte que se'n diu «Hijo a cargo», li ho acceptaré, perquè són 1.200.000 de renda. Ara, una mesura que en aquests moments s'està aplicant a 6 milions i que ja està anunciada la seva universalitat, no em digui que és assistencialista, perquè resulta que abasta un 85% o 90

de la població. Quan nosaltres passem el «Viure en família» de 3,5 milions a 6 milions, estem abastant una gran franja social, estem marcant la tendència de superar el servei social de la dimensió merament assistencial, per posar-lo cada vegada més al servei de tota la societat, independentment de l'aportació privada que puguin fer segons el seu nivell.

Per tant, no em digui que 480 euros és una mesura assistencialista, perquè s'ha de posar en el context que li pertoca. Jo estic segura que, a més, aquesta renovació que ja s'ha anunciat i que nosaltres celebrem..., perquè, en definitiva, el que hem fet, des de l'any 2000 al 2001, i ara al 2002, ha estat estirar les polítiques de família i posar a nivell d'Estat i a sobre la taula la gran necessitat que n'hi havia. És lògic que hagi nascut a Catalunya –abans ho he dit. La nostra família ho necessita més, perquè hem sigut capaços de crear unes condicions que han permès que la família catalana se situï a un nivell europeu; per tant, és més lògic que es necessitin les mesures de suport.

Sí que és veritat que la família és forta. També és veritat que les xarxes que abans li deia jo, de parentiu, són importants, però d'això no ens n'hem de refiar. Però potser també és bo que ho destaquem, que hi ha aquesta tendència de mantenir la intimitat a distància de la família, però també mantenir un nivell de solidaritat familiar.

Nosaltres hem pogut veure, en aquest estudi, com moltes famílies joves tenen present on viuen els pares o els sogres, o sogres i pares, per instal·lar-se, perquè hi ha aquesta certa tendència, en un percentatge important, d'establir la xarxa de parentiu mantenint la identitat. Però quan vostè em diu les places de llars d'infants –que jo crec que sí que requereixen un comentari molt important–, primera, hem de recordar que el compromís –i està escrit en el Parlament– és de promoure trenta mil places; per tant, la promoció de les trenta mil places és el que s'està fent. I en aquests moments –vostè ho sap–, a través de la convocatòria de l'any 2000 i de l'any 2001, s'estan ja endegant tretze mil places de les que s'havien anunciat; per tant, estem trobant la línia. I no només s'ha passat de 200.000 pessetes per plaça creada a 220.000, sinó que s'ha dissenyat una línia de creixement que, el 2004-2005, serà de 1.100 euros plaça/any. Per tant, anem a un model de llars d'infants d'un terç, un terç i un terç, que crec que aquest ha estat sempre un punt de coincidència.

Però també, aquests dies que hem celebrat unes jornades europees importants, amb participació europea, notàvem com és d'important analitzar també què ha representat la universalitat, pràcticament, o la generalització del tres - sis, perquè molts països que explicaven propostes veien, amb sentit d'admiració, com a Catalunya el tres - sis s'havia generalitzat. I s'havia generalitzat des d'una perspectiva que vostè estarà d'acord segurament amb mi que és positiva, no com una mera mesura de suport a la família, sinó perquè és una etapa important, educativa, per a l'infant, potser perquè a Catalunya sempre hi ha hagut una gran tradició d'estima respecte a l'infant. I a molts països europeus tenen moltes mesures de conciliació perquè les mares es quedin a casa durant els primers anys, i és a partir de tres anys que els nanos s'incorporen al sistema, o més tard.

Per tant, jo li diria: la promoció de les trenta mil places ha de portar que si ara hi ha cinquanta mil places de llars d'infants a Catalunya, trenta mil places més ens ha de permetre que el 50% o un percentatge més alt estigui escolaritzat. Si tenim en compte que la franja més important és d'u a tres, perquè el zero - u normalment té un tractament més familiar, el percentatge serà molt més alt.

Per tant, són mesures claríssimament tendents a la universalitat, mesures de promoció, que van més enllà de la dimensió assistencialista, i estic segura –com li he dit abans– que la lectura de l'informe... –que vostè veurà que és molt complet i que posem a disposició de la societat catalana, perquè l'hem editat; no ens l'hem reservat per al Govern: l'hem editat–, ens ha de permetre a tots plegats poder parlar de família amb més coneixement i poder també, lògicament –aquesta és l'obligació del Govern, i així ho farem–, dissenyar les polítiques de promoció que, de manera gradual però decidida, s'han de poder implantar a Catalunya.

Senyor president, moltes gràcies, i per la seva atenció també, senyora diputada i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la creació de noves places i equipaments penitenciaris (tram. 300-00646/06)

La següent interpellació, la formula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera, del Grup Popular, sobre la creació de noves places i equipaments penitenciaris, que té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, han passat ja més de sis anys des que el mes d'abril de 1996 l'aleshores alcalde de la ciutat de Barcelona, el senyor Pasqual Maragall, defensava i proposava la rehabilitació de la presó Model de Barcelona i el seu manteniment com a presó de preventius dins de la Ciutat Comtal. Per sort, Pasqual Maragall va deixar de ser alcalde de la ciutat de Barcelona, i el seu successor, el senyor Joan Clos, després de molts estira-i-arrotonsa, i forçat també per la pressió ciutadana, va signar finalment el Conveni de col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona per a la renovació dels equipaments penitenciaris de la ciutat, el 15 de maig de l'any 2001. És a dir, tot just avui fa un any de la signatura d'aquell Conveni, i crec sincerament, honorable conseller, que és bo fer repàs de les coses que s'han fet, però també fer un petit repàs de les coses que no s'han fet. Crec que és necessari que el Parlament conegui, encara que sigui en la intimitat i de primera mà, com van les coses, per poder avaluar com es desenvolupa el Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris, que va ser acordat mitjançant la Moció 79 de la quarta legislatura, aprovada l'abril de l'any 95, i actualitzada mitjançant la Resolució 992 d'aquesta legislatura, el 25 d'octubre de l'any 2001.

Dins del Pla actualitzat, el Govern de Catalunya té previst construir un centre obert en cadascun dels tres solars on es troben els centres penitenciaris actuals a la ciutat de Barcelona, per a unes tres-centes persones, aproximadament. Té previst construir un centre tancat de compliment a Sant Esteve Sesrovires, configurat –recordo que a instàncies del Grup Popular– de manera modular, per tal que no hi puguin haver més de dos-cents cinquanta interns en cada mòdul, i garantir així la seguretat i afavorir, alhora, la reinserció social dels reclusos, i que entrarà en funcionament, segons les previsions del Govern, l'any 2004. També té previst el Govern construir, fruit dels acords d'investidura signats entre el Partit Popular i Convergència i Unió l'any 99, la Unitat Psiquiàtrica Penitenciària, que ja s'està fent i que, si les coses van bé, estarà finalitzada el proper any. També, el Govern de Catalunya té previst construir, abans de l'any 2004, un centre tancat per a joves, amb una capacitat màxima de tres-centes places. I, finalment, té previst construir un centre de preventius que entri en funcionament l'any 2004.

Fins aquí les previsions, diguem-ne, oficials a 31 de desembre, previsions oficials del Govern a 31 de desembre de l'any 2001. Què ha passat després? Doncs, que vostè, honorable conseller, va anunciar, tot just la setmana passada, en una entrevista a l'Agència de notícies Efe, que tots aquests plans tindran un retard de, com a mínim, sis anys sobre les previsions inicials. I a nosaltres, amb tot el respecte per a vostè i per al Departament que vostè dirigeix, ens sembla que si això es confirma, que si vostè confirma això avui en aquesta tribuna, ens semblarà, sincerament, una presa de pèl que tot aquest Pla pugui retardar-se fins a l'any 2010, simplement perquè el Govern de la Generalitat, com vostè mateix va dir a l'Agència Efe, no ha estat capaç de trobar un solar per ubicar la nova presó que ha de substituir la Model. Per tant, a nosaltres, honorable conseller, ens agradaria que vostè pogués explicar en quins ajuntaments s'han fet gestions per ubicar-hi la nova presó i si és cert o no que el problema, com vostè també va manifestar en aquella entrevista, finalment és d'espai i no pas d'oposició municipal a la ubicació de la nova presó Model.

Pel que fa a la presó de joves, creiem sincerament que aquesta hauria de ser una de les prioritats bàsiques en matèria penitenciària del Govern de la Generalitat. Si la reinserció social del delinqüent és la base del nostre sistema penal, el Govern de Catalunya hauria d'incidir especialment en els interns més joves. Les previsions del Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris estableixen que, abans de l'any 2004, s'haurà construït un centre tancat per a joves, amb una capacitat màxima de tres-centes places. En aquestes mateixes declaracions a què feia referència, que vostè va fer a l'Agència Efe, anunciava que els interns més joves anirien a parar a Quatre Camins i que, per tant, compartirien espai amb els interns més conflictius, que passaran, molts d'ells, de la presó de Lleida a la de la Roca del Vallès. I jo li he de dir que alguna cosa hem avançat, perquè, com a mínim, vostè ja reconeix que a la presó de Lleida existeix una concentració preocupant, molt preocupant, honorable conseller, de presos considerats perillosos.

En fi, tot plegat, li he de dir que dona una mica la sensació que el seu Departament està jugant al Monopoly amb les presons i amb els interns. Miri, honorable conseller, nosaltres no volem que els interns més joves –com vostè va dir en aquelles declaracions– comparteixin ni presó ni tan sols espais amb els interns que ja no ho són, de joves. Vostè sap perfectament que aquesta cohabitació pot perjudicar molt el procés de rehabilitació dels més joves, i per això ja li avanço que a la moció subsegüent tractarem de cercar alternatives a aquesta voluntat expressada per l'honorable conseller de traslladar els joves a Quatre Camins.

En aquesta mateixa entrevista –que ja li avanço que és la que, d'alguna manera, va motivar la presentació d'aquesta interpellació, per la preocupació que va generar en el nostre Grup–, vostè deia que els partits de l'oposició l'havíem tractat de manera injusta, arran de les diferents fugides que es van produir el mes de desembre passat, i també arran de les denúncies dels funcionaris en relació amb la manca de seguretat a l'interior de les presons. Segons la seva opinió, manifestada en aquesta entrevista, les denúncies d'inseguretat a l'interior de les presons fetes pels partits polítics i pels mitjans de comunicació responien exclusivament a una voluntat d'aquests grups polítics, i també d'aquests mitjans de comunicació, de desgastar el Govern.

I malgrat aquesta impressió seva, i també fruit d'una moció presentada pel Grup Popular i consensuada –s'ha de reconèixer– amb la resta de grups parlamentaris, el Govern de la Generalitat va aprovar a principis d'any una partida pressupostària destinada a millorar la seguretat i els equipaments de les presons; en concret, crec recordar que eren 13,2 milions d'euros, aproximadament uns 2.200 milions de pessetes. I la veritat és que, honorable conseller, a nosaltres també ens agradaria saber què s'ha fet amb aquests diners; voldríem saber on han anat a parar i quines han estat les prioritats del seu Departament pel que fa a aquests diners.

Perquè li he de dir, amb tota la cordialitat del món, honorable conseller: vostè creu que és possible explicar que un intern es passegi per l'interior de la presó Model de Barcelona amb una navalla de dotze centímetres, pugui apunyalat un altre intern i aquest mori dessagnat sense que no passi res, sense que ningú faci res? En tot cas, honorable conseller, aquesta no és una pregunta que li faig per desgastar-lo a vostè o per desgastar el Govern de Catalunya. Aquesta és una preocupació del nostre Grup Parlamentari, i es tracta d'uns fets que vostè no pot ni ha de permetre i que jo li demano, en nom del nostre Grup Parlamentari, que aclareixi davant de la cambra, perquè, malauradament, honorable conseller, ja són massa, els incidents que es produeixen a l'interior de les nostres presons, que acaben, malauradament també, sense que ningú assumeixi la seva responsabilitat.

I, en tot cas, no voldria acabar aquest primer torn d'intervenció sense aprofitar per preguntar-li quina és la seva opinió en relació amb un projecte que tracta d'impulsar l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona, que té com a objectiu un treball d'investigació a les presons catalanes i que sembla ser, segons ens diuen, que s'està trobant

amb alguns problemes per part del Departament que vostè dirigeix.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor interpellant, jo voldria començar la meua intervenció de contesta a la seva interpellació amb una felicitació sincera per l'interès que el senyor diputat interpellant manifesta pel tema de les presons. A mi em sembla que la política penitenciària duta a terme pel Govern de la Generalitat o per qualsevol altre govern amb responsabilitats mereix l'atenció de totes les persones implicades en la gestió de la cosa pública, de l'opinió pública, etcètera, perquè és la manera que, efectivament, es pugui dur a terme una bona acció penitenciària.

I volia fer-li, també, un retret, un primer apartat..., volia que hagués sigut més afectuós, en el sentit de dir-li que no doni tanta importància a les manifestacions fetes a la premsa. Penso que hem donat mostres, no ja des que jo ostento la titularitat, sinó de sempre, que el Departament de Justícia té les portes obertes a qualsevol informació que puguin rebre els diferents membres d'aquesta cambra o totes les persones amb títol representatiu suficient per saber el que succeeix sense necessitat d'acudir a unes declaracions que, sense, diguem-ne, atribuir-ne la culpa al missatger, crec que, en els punts que vostè ha dit jo les nego rotundament i explícitament, jo no vaig dir, de cap manera, aquest retard en el temps a què vostè ha fet referència, i que en molts altres casos han de ser susceptibles d'una interpretació que no és la que vostè ha fet interessadament. Des d'aquesta perspectiva, doncs, el meu retret, que hauria volgut ser, simplement, afectuós. Ha de ser una mica menys afectuós per la important part de càrrega demagògica que ha tingut la seva intervenció.

D'altra banda, sí que li haig de dir que el capteniment a què es refereix la pregunta..., la política del Govern sobre la creació de noves places i equipaments penitenciaris és la mateixa que hem vingut mantenint al llarg de tot aquest temps, i que vostè, d'alguna manera, ja ha expressat, i que jo aquí he de ratificar. Van ser les compareixences a la Comissió de Justícia de dates 15 de març i 17 de juny de 2001, en l'informe de compliment de la Resolució 292, tramesa en data 31 de desembre del 2001, això sí, amb alguna matisació, deguda a les circumstàncies sobrevingudes, aquestes són les que vaig intentar fer amb aquestes declaracions a l'Agència Efe, expressant, diguem, les dificultats en què es trobava el procés i les possibilitats d'ajustament, de recerca de fórmules alternatives, per si algun d'aquests terminis tenia dificultats de complir-se.

Per tant, val la pena referir-se breument al conveni per a la renovació dels equipaments penitenciaris de Barcelona, signat entre la Generalitat i l'Ajuntament, en què

es va treballar per a una nova ordenació urbanística dels solars ocupats per les presons de Model, Wad-Ras i de la Trinitat per poder satisfer les noves exigències del sistema penitenciari. Sempre vam dir que no es tractava que raons urbanístiques impulsessin a treure el centre, sinó que raons de política penitenciària feien que les accions previstes i necessàries no es poguessin dur a terme amb l'actual configuració física i urbanística dels terrenys, i era aquesta la raó que determinava el pas a uns altres solars. Aquest, finalment, acord amb l'Ajuntament de Barcelona va permetre fixar, per un costat, un calendari d'actuacions urbanístiques i una previsió de calendari d'actuació per a la renovació dels centres.

En aquest sentit, jo li vull recordar que ja s'ha produït l'aprovació definitiva de la modificació del Pla general metropolità, en data 11 de desembre del 2001, i els plans especials per definir el grau de protecció de l'edifici de la Model, del cèlebre panòptic, preveiem que seran aprovats per l'Ajuntament de Barcelona dins del tercer trimestre d'enguany, i, per tant, dintre de poc.

Una vegada establert el conveni i dutes a terme aquestes actuacions urbanístiques, el Pla dels nous equipaments penitenciaris queda fonamentalment com havíem dit: construcció d'un centre tancat de compliment, amb una capacitat màxima de 1.500 places, a Sant Esteve Sesrovires, amb una configuració modular, de forma que les unitats residencials no tindran individualment una capacitat superior a les 200 o 250 places. S'està acabant ja d'elaborar el projecte, s'ha presentat a l'Ajuntament de Sant Esteve Sesrovires el Pla especial per a l'adequació urbanística del solar, i, per tant, està previst que les obres s'adjudiquin enguany i comencin dins del primer trimestre del 2003 i acabin a finals del 2004, i, per tant, en les dates previstes.

Segon, construcció d'un centre de preventius, amb una capacitat màxima de 1.500 places. La ubicació definitiva d'aquest centre no està decidida encara, ja que hi ha notables dificultats –aquesta em sembla que va ser l'expressió utilitzada en la meua manifestació– per trobar un solar adequat, amb la superfície suficient i amb garanties de bones comunicacions de seguretat en un radi de trenta quilòmetres, que era l'objectiu que ens havíem previst, i, per tant, també aquesta va ser una de les ampliacions, i si vostè creu que això és un incompliment del Pla d'equipaments penitenciaris, aquí no discutiríem si en lloc de fixar el radi de Barcelona a trenta quilòmetres passem a trenta-cinc o quaranta, i, fins i tot, més, si fos necessari. A títol d'exemple, i per fer referència a exemples de l'Estat espanyol i de l'administració que du a terme, en aquest moment, el Govern del Partit Popular, li diré que un dels centres més, diguem-ne, fets de nou en l'àmbit espanyol, el centre penitenciari de Fuera, està a trenta-cinc quilòmetres de Saragossa, el centre penitenciari de Soto del Real, a trenta-set quilòmetres de Madrid, i el de Daroca, a quaranta-cinc quilòmetres de Terol, per posar només alguns exemples.

Per tant, aquí sí que hi ha un retard inicial, i a mi m'agradaria disposar ja d'un terreny i poder oferir, en aquest moment, i dir que teníem ja aquest terreny... com que no el tenim, i fins... i com que això no afecta

el compliment del Pla no adquirirem ni utilitzarem un terreny que no tingui totes les característiques fins que no el tinguem ben determinat. Això ho farem –n'estic convençut– dintre del termini, però si per això haguéssim d'ajornar el termini, jo mai dubtaré a ajornar una mica el compliment del que van dir, mai el 2010 –que em penso que ha estat la data que vostè ha fixat–, sinó uns mesos posteriors a la data dita si amb això hem d'obtenir un solar que ens permeti edificar uns centres de major qualitat.

Jo he sempre mantingut que l'important és complir substancialment les obligacions assumides. Complir substancialment vol dir complir substancialment, complir dintre dels terminis és un compliment –vostè com a bon jurista que és ho sap– d'un requisit, que és un element natural de l'obligació, però que no és tan important com el requisit substancial que les coses es facin ben fetes.

Construcció d'un centre penitenciari per a joves de 18 a 21 anys, en substitució del Centre Penitenciari de Joves de Barcelona, amb una capacitat màxima de tres-centes places. Ja està decidida la seva ubicació, s'està redactant l'avantprojecte, la redacció del projecte executiu i adjudicació de l'obra està prevista pel primer trimestre del 2003, i l'obra ha de finalitzar dintre del 2004, per tant, dintre dels terminis previstos.

Construcció d'un centre obert en cada un dels tres solars on es troben els centres penitenciaris actuals de la ciutat de Barcelona, amb una capacitat total conjunta per a aquests tres centres entre mil i dues mil places. Aquests centres començaran a construir-se tan bon punt puguin ser desallotjats i enderrocats els centres que avui existeixen, però encara tenim, també, previsió de calendari suficient per fer-ho dintre del termini al qual ens vam comprometre.

També a Quatre Camins, i és una innovació, o una aportació nova, perquè aquests plans han de ser uns plans lliscants, perquè les necessitats socials ens van portant a fer adequacions en aquesta matèria. Està previst reubicar i ampliar el departament especial per tal de millorar aquest servei i permetre una utilització més gran. La capacitat prevista serà de vuitanta places, i això comportarà, efectivament, una reestructuració dels interns que es troben en centres d'aquesta naturalesa, però no només descarregant el centre de ponent, que sí en la part que en té, però també descarregant tots els altres.

La construcció de la unitat psiquiàtrica penitenciària a Brians –sap vostè, també ho ha dit– que ja es va posar la primera pedra i la posada en funcionament està prevista pel primer trimestre de l'any vinent. Hi ha unes altres fases, potser d'aquí va venir una incorrecta comprensió del que jo volia dir en aquestes declaracions, que vaig dir que aquesta era una primera part de substitució de centres penitenciaris, que afectaven fonamentalment l'àrea de Barcelona, després hi hauria una segona part que a la seva vegada es dividiria en dos grans grups, una primera que afectaria Girona, Figueres i Tarragona, per un altre costat, i després la presó de Lleida. Probablement una barreja de dades donades a propòsit d'aquests tres aspectes són els que varen poder donar lloc a la confusió.

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar.

El conseller de Justícia

Senyor president, si de cas deixaré pel torn de rèplica, si insisteix el senyor diputat, o si ho estima oportú, el que fa referència a les inversions de seguretat i aquells dos exemples a què s'ha referit en la seva primera part de la interpel·lació.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, vostè m'ha acusat –o millor dit–, m'ha retret, una certa –crec que ha dit– demagògia en la meua interpretació o en les meves paraules, no? I jo li vull recordar que és una funció dels grups de l'oposició conèixer el capteniment del Govern, i per tant, també interessar-se, en nom de la representació que ostentem, en nom de les declaracions que surten als mitjans de comunicació, no? Perquè són declaracions que, certament, provoquen una certa alarma social en determinats àmbits, no?

Alguns mitjans van fer-se ressò de les declaracions que vostè va fer en aquella agència, no? I li he de dir que algunes d'aquestes declaracions van entrecomillades, per tant, se li atribueixen directament a vostè, no? I també li he de dir, senyor conseller, que jo no vaig veure i no em consta que sortís cap desmentit del seu Departament, del Departament de premsa del seu Departament, en relació a aquestes declaracions que van sortir a bastament a tots els mitjans de comunicació. Per tant, deixi'm que, si vostè em retreu una certa demagògia, deixi'm també que nosaltres –que jo– li retregui una certa imprudència, també, en vostè en aquestes declaracions.

Vostè ha dit i ha assegurat, avui, també –ja no entraré en el debat si és 2006, el 7 o 2010–, però vostè ha assegurat que la principal dificultat per a la construcció de la nova presó no prové pas de l'oposició dels ajuntaments, sinó de la manca d'un solar que tingui la superfície suficient per a acollir la nova presó Model. I és veritat que vostè mateix feia referència, i deia que segurament el fet de no tenir un solar no alentirà el procediment per traslladar la Model. La realitat és que no acabo d'entendre com farà el trasllat de la Model sense tenir un solar on ubicar la nova model.

Vostè recorda que fa un parell d'anys el nostre Grup Parlamentari va presentar una Proposició no de llei en la qual demanàvem al Govern que estudiés la possibilitat de variar la prohibició inicial de construir un macrocentre penitenciari perquè realment, des del nostre punt de vista, no garantien ni les reinsercions ni la seguretat per petites unitats funcionals que acollissin un màxim de dos-cents cinquanta interns.

Doncs nosaltres el que li diem és que si el problema –com vostè ha dit– és que no troben un solar necessari per poder construir una presó de preventius de mil cinc-cents interns, la solució és ben fàcil: nosaltres li

donem suport pressupostari i també parlamentari per tal que el seu Departament construeixi cinc centres de preventius amb una capacitat per a tres-centes persones en lloc d'aquesta macropresó que no troba un solar per ubicar-se.

En tot cas, honorable conseller, el seu Govern té un compromís signat amb el Partit Popular de Catalunya per traslladar la presó Model de Barcelona en aquesta legislatura. I nosaltres li demanem que ens digui quina és –o quina serà– la ubicació de la presó Model abans del proper mes d'agost, perquè, òbviament, ja li he dit que si vostè no té... no troba aquesta ubicació nosaltres haurem de buscar alternatives com la que ja li he expressat.

Per tant, i vostè no ha fet referència, no ha contestat els temes de seguretat ni tampoc el de l'observatori, però jo crec que ja són massa els casos d'inseguretat a les presons, no? Jo recordo que vostè mateix, en un cas semblant al que va passar a la presó Model de Barcelona la setmana passada, a l'octubre del 2000 va respondre una pregunta del meu Grup dient que els interns van disposar d'estrís prohibits que van facilitar la seva fugida, però que –i en aquesta resposta vostè deia– que com ningú podria explicar com els van aconseguir, el seu Govern, la Direcció General, va arxivar el cas.

Sabem que aquestes coses, honorable conseller, poden passar –i, de fet, passen–, però no pot ser, honorable conseller, que un intern morí degollat a l'interior d'una presó i no passi absolutament res.

En tot cas, se m'acaba el temps. Només li vull fer una petició en relació a l'observatori del sistema penal i els drets humans de la Universitat de Barcelona, al qual vostè no ha fet referència, que ens agradaria, honorable conseller, que el seu Departament es replantegés la possibilitat o la negativa a permetre la seva entrada a les presons catalanes perquè creiem sincerament que porten a terme una tasca molt seriosa i volen fer un informe que no és res diferent a un informe que s'ha fet també a les presons espanyoles a través d'una associació prodrets humans a Espanya, i per tant, considerem, sincerament, honorable conseller, que no trobem cap excusa per la qual no es pugui accedir a aquesta petició.

En tot cas, voldríem conèixer, també, quines són les seves opinions amb relació a no permetre l'entrada d'aquests representants de la Universitat de Barcelona a les presons catalanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, jo no m'agafaré a la lletra de les paraules, sinó al seu esperit; i, per tant, li diré que si vostè em deia –i en aquest sentit em sembla que són les expressions exactes– «què passarà a l'agost d'aquest any amb la presó Model», li diré que a l'agost d'aquest any la presó Model estarà

igual que està en aquest moment, perquè amb dos o tres mesos jo, realment, de l'existència d'aquest document no en tinc la constància directa, però, si es va dir que a l'agost del 2002 la presó Model estigués enderrocada, això ha quedat desvirtuat per fets anteriors com és la necessitat del Conveni urbanístic amb l'Ajuntament de Barcelona, etcètera.

Des d'una altra perspectiva, els punts que abans havíem quedat establerts. Primer, quan jo els ho dic –tampoc no agafi aquesta literalitat de les paraules–, jo no dic que no trobem solars, dic que no trobem «solars en condicions». I «solars en condicions» vol dir solars amb possibilitats, per part de l'Ajuntament, de dur a terme l'obra concreta amb accessos, amb una sèrie de condicions que no és que es simplifiquin, si en lloc d'un en busquem cinc, sinó que aleshores el problema es multiplica per cinc –tingui'n, vostè, l'absoluta seguretat.

Temes de seguretat a les presons. Hem de continuar..., sabem que, efectivament, en aquest programa de canvi de centres penitenciaris, fer, d'alguna manera, inversions amb seguretat en els centres actuals pot ser, en termes estrictament econòmics, poc rendible. Però, què vol? Que no ho fem? En espera que això no es produïxi?

Doncs, en definitiva, el que es farà és fer les mesures de seguretat que són necessàries perquè mentre els centres penitenciaris actuals estiguin en funcionament tinguin totes aquelles mesures de seguretat que estimem necessàries. I aquestes s'estan duent a terme; algunes, aquelles que per la seva importància no exigien l'aplicació de la Llei de contractes d'administracions públiques, ja han estat dutes a terme, i les altres estan en fase de licitació.

Jo no he dit mai –i no m'ho faci dir– que els fets aquests, desgraciats fets succeïts a la Model, no hagin donat lloc a cap actuació. Donen lloc a moltes actuacions. És una actuació important, òbviament, que la persona culpable de l'assassinat sofreix les conseqüències del procediment penal com passa en altres llocs.

Segon, s'instrueix una informació reservada, el resultat de la qual s'haurà de veure. Però en les presons és absolutament impossible, si no és que la seva política penitenciària fos que cada intern portés les vint-i-quatre hores del dia un acompanyant al seu costat que li impedís fer-se..., arribar a tenir accés a elements punxants... –jo no ho sé amb certesa, ara li ho diria una cosa per una altra i no és el meu estil, dir, si va ser un ganivet, no li ho puc negar, no li puc confirmar, però no és necessari un ganivet per cometre una agressió. I això pot donar lloc, i en dona, i n'estan plens els repertoris, de jurisprudència.

Responsabilitat objectiva dels poders públics per un funcionament anormal del servei públic, però això no comporta, en cap cas, no, en cap cas, però, necessàriament, d'una manera inexorable, ni una responsabilitat d'algun funcionari –que, si hi és es depurarà–, ni una responsabilitat directa dels òrgans administratius, perquè com vostè molt bé sap, aquesta responsabilitat és purament objectiva i no pressuposa cap judici de culpabilitat.

Per una altra part, la petició de l'Observatori va ser analitzada amb molt detall. Nosaltres hem permès, sempre que ho ha desitjat alguna persona amb una representativitat política indiscutible, l'accés a les presons. Els senyors i les senyores diputades que ho han volgut fer, col·lectivament o individualment, ho han pogut fer, perquè estan perfectament legítims. Les ha visitat –visita les presons sovint– el Síndic de Greuges i ens fa després en els seus informes les actuacions corresponents.

Ara, que una institució universitària sense altre títol o legitimació que les seves característiques, que en el món universitari tenen unes connotacions concretes i determinades, que, efectivament, des de la Conselleria es van atendre, demani una presència a les presons, a nosaltres, ens sembla que, com a vegades passa també respecte a aquests elements punxants, que hi ha una jurisprudència del Tribunal Constitucional que ens diu que «atenció amb els escorcolls perquè han de respectar la dignitat dels interns», tampoc els interns d'un centre penitenciari són elements d'exhibició perquè hi vagin professors universitaris a observar-los, com si

fossin alguna cosa que no voldria ara qualificar en aquest moment d'anàlisi o d'observació gairebé científica. Ha de ser una cosa molt seriosa, molt rigorosa. I nosaltres, en l'exercici legítim de la nostra responsabilitat, d'una política penitenciària respectuosa amb la dignitat dels interns, vam acordar que no es fes així.

Per tant, em sembla que d'aquesta manera contesto aquelles tres qüestions puntuals, no referides al tema de la interpellació, que, si no ho recordo malament, eren les noves places d'equipaments penitenciaris, però que no he volgut deixar sense resposta, abusant de l'amabilitat del president de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i vuit minuts.